

ДЕЙВИД ЕДИНГС, ЛИЙ ЕДИНГС ГАРИОН

Част 1 от „Белгариада/Малореан“

Превод от английски: Анелия Янева, 1998

chitanka.info

І ЧАСТ ТАЙНАТА

ПЪРВА ГЛАВА

Въпреки че изтреблението на Горек и почти целия му род беше необходимо и предопределено, вината за това деяние все още ме разкъсва отвътре. Ако бях малко по- внимателен и стоях нащрек през цялото време, това нямаше да се случи. Да бяхме преминали през Мрин само час, даже половин час по-рано, аз и Поул щяхме да стигнем Рива навреме. Ако Поул не беше спорила с мен толкова дълго...

Ако, ако, ако... Понякога ми се струва, че като погледна назад в живота си, виждам само една верига от натежали от покаяние „ако“. Единственото реално „ако“, обаче, е, че аз не съм в състояние да приема предопределението. То ме кара да се чувствам безпомощен, а това никак не ми харесва. Все си мисля, че би трябвало да съществува начин, по който да променя предначертаното. Един пън може да седи и да повтаря: „Каквото има да става, ще стане.“ Аз обаче съм малко поизобретателен.

Е, както и да е...

Пътуването до бреговете на Сендария ни отне обичайните два дни. Очите на Бранд започнаха да гледат диво, когато задвижих корабите му без дори да се надигна от мястото си. Независимо, че хората са приели съществуването на магията, когато тя се случи пред очите им, те винаги се объркват и разстройват. Не знам какво точно е очаквал, когато го бях предупредил, че Поулгара ще помага при управлението на кораба. Ала принц Геран беше едва шестгодишен и току-що бе присъствал на изтреблението на семейството си. Той имаше нужда от Поул много повече от мене. Беше достатъчно да спомена това пред Бранд, за да отклоня всякакви спорове на тема възможно и невъзможно.

Имали ли сте някога странното усещане, че това, което става, се е случвало и преди? Една от причините да се чувствате по този начин е, че това наистина е така. Прекъснатото Предопределение на вселената е блокирало всичко в едно положение. Времето и събитията започнали да тъпчат на едно място. Това би могло да помогне за обяснението на тези „повторения“, за които често говорим с Гарион.

Аз обаче не само имам чувството, че нещо се е случвало преди, но често съм спохождан от доста по-различното усещане — че нещо предстои да се случи отново. Предчувствието ме връхлетя пак, докато приближавахме брега на Сендария.

Беше бурна утрин в началото на лятото. Облаците играеха на криеница със слънцето, а Поулгара и малкият принц току-що бяха излезли на палубата. Никак не бе топло, затова Поул грижовно придърпа малкото момче към себе си и го загърна в синята си наметка. Точно тогава слънчевите лъчи пробиха през облаците. По някаква необяснима причина този миг се е запечатал в съзнанието ми. Мога да го възстановя, когато пожелая, с абсолютна точност и яснота. Не че някога е трябало да го правя... Виждал съм Поулгара да бди над ято малки момченца със златни коси, а в очите ѝ да тъмнее болката, която се явява веднъж-дваж при всяко поколение през изминалите тринайсет века. Да се грижи и пази тези малки момчета не е единствената причина, заради която Поулгара е дошла на този свят. Но е една от нейните най-важни задачи.

Хвърлихме котва в едно отдалечено заливче на пет мили северно от Камаар. Заплавахме към брега, покачени в най-голямата лодка на кораба.

— Камаар е нататък — казах на Бранд, сочейки на юг.

— Да, Древни, зная.

Бранд е достатъчно възпитан, за да не го приема като лична обида, когато някой му показва очевидното.

— Събери екипажа и се върнете отново в Рива — наредих му аз.

— Ще отида до Вал Алорн да предупредя Валкор за случилото се. Предполагам, че той и неговата флотилия ще дойдат да вземат теб и армията ти след няколко седмици. Ще го обсьдим, когато стигна във Вал Алорн. После ще говоря с драснианците и алгарите. Мисля, че ще ги убедим да минат по сушата, докато вие с Валкор пътувате на юг по море. Искам да нападнем Нийсия и от двете страни. Вероятно ще пристигнем там някъде около средата на лятото.

— Добро време за война — отбеляза мрачно той.

— Нито едно време не е добро за война, Бранд. Тази обаче е неизбежна. Селмисра най-сетне трябва да бъде убедена да не си вре носа там, където не ѝ е работа.

— Доста спокойно приемаш всичко.

Прозвуча почти като обвинение.

— Външността понякога лъже. Може би по-късно наистина ще се ядосам. Но сега трябва да планирам целия поход.

— Ще дойдеш ли и ти с Валкор?

— Още не съм решил. Във всеки случай нашите армии ще се срещнат при Стис Тор.

— Тогава ще се видим там.

Той скочи от лодката и коленичи пред Геран.

— Не вярвам да се видим отново, Ваше Величество — каза тъжно той. — Сбогом!

Очите на малкото момче бяха зачервени от плач. Въпреки това то изопна рамене и погледна Пазителя в очите.

— Сбогом, Бранд — отвърна. — Знам, че мога да разчитам на теб за безопасността на народа ми и охраната на Сферата.

Беше смело малко момче и от него можеше да стане добър крал, ако събитията се бяха развили другояче.

Бранд се изправи на крака, отдаде чест и отблъсна лодката от брега.

— В къщата на майка си ли се връщаши? — попитах Поул.

— Не, татко. Зедар знае къде се намира тя и съм сигурна, че ще каже на Торак за нея. Не желая да ме изненадат посетители, когато най-малко ги очаквам. Все още притежавам онова имение в Ерат. Там ще бъдем на сигурно място, докато ти се върнеш от Нийсия.

— Не бива да се задържате там дълго, Поул — възразих аз. — Къщата сигурно се е разрушила още преди години.

— Не е, татко. Помолих я да не го прави.

— Сендария е различна страна сега, Поул. Сендарите дори не си спомнят за арендите. Една изоставена къща просто примамва да бъде ограбена и разрушена.

Тя поклати глава.

— Сендарите дори не подозират, че тя съществува. Моите рози са се погрижили за това.

— Не те разбирам.

— Дори не можеш да си представиш колко високи и гъсти могат да станат розовите храсти, ако малко ги поощриш. А аз насадих много розови храсти около къщата. Имай ми вяра, татко. Къщата си е още на

мястото, но никой не я е виждал от падането на Во Вакюм. Аз и момчето ще сме в безопасност там.

— Сигурно, поне за известно време. Ще решим какво да правим, след като си разчистя сметките със Селмисра.

— Ако там е в безопасност, защо ще се налага да го местим?

— Защото родът трябва да бъде продължен, Поул. А това ще рече, че той трябва да се ожени и да му се роди син. Но е твърде вероятно да възникнат трудности, ако накараме някое момиче да се провира през розовите шипове, за да стигне до него.

— Заминаш ли, дядо? — попита ме Геран със сериозно лице. По някаква необяснима причина всички тези малки момчета ме наричат така. Мисля, че това просто е в кръвта им.

— Да, Геран — отвърнах. — Ти ще си в безопасност с леля си Поул. Има нещо, което трябва да свърша.

— Предполагам, няма да се съгласиш да го поотложиш за известно време?

— Какво си наумил?

— Бих искал да те придружа, ала съм много малък. Ако изчакаш няколко години, ще бъда достатъчно голям, за да убия Селмисра със собствените си ръце.

Наистина беше алорн до мозъка на костите.

— Не, Геран. По-добре аз да свърша тази работа вместо теб. Селмисра може да умре и от естествена смърт, докато пораснеш, а ние не целим това, нали?

Той кимна.

— Не, не искаме това — отвърна неохотно. — Поне ще я цапнеш ли веднъж-дваж и заради мен, дядо?

— Имаш честната ми дума, момче.

— Ама силно — добави той свирепо.

— *Мъже!* — измърмори Поул гара.

— Ще държа връзка с теб, Поул — обещах й на прощаване. — А сега бягайте от този бряг, колкото се може по-скоро. Тук вероятно се спотайват повече нийсанци, отколкото изглежда на пръв поглед.

Поулгара понесе тъжния малък принц през езерото Салтурн към Медалия и Ерат. Аз за пореден път промених формата си и полетях на север в посока Вал Алорн.

През последните сто седемдесет и пет години, откакто Ран Хорб II основа кралство Сендария и един земеделец на име Фундор, който дотогава се препитаваше с отглеждането на бяла ряпа, беше възкачен на трона, сендарите бяха много заети. Почти през цялото време се сеха вековните дървета. Не одобрявам напълно тази тяхна дейност. Самата идея да се избиват живи същества, които са оцелели хиляди години наред, само за да посадиш на тяхно място ряпа, ми изглежда лишена от морал. Сендарите обаче са чистофайници до маниакалност и обожават правите линии. Ако започнат да строят път и насреща им се изпречи планина, и през ум няма да им мине да я заобиколят. Напротив, ще минат право през нея. И толнедранците са същите. За това обаче си има причини. Сендарите са странна смесица от всички раси. Ето защо някои от чертите на толнедранците са характерни и за тях.

Не ме разбирайте криво. Аз харесвам сендарите. Вярно, понякога са малко тесногръди, но мисля, че са най-почтените и чувствителни хора на земята. Смесената им природа обаче ги е очистила от маниите, които измъчват останалите раси.

(Как изобщо стигнах дотук?! Занапред не бива да ми позволявате да се отплесвам така. Може да си останем на едно и също място, ако не се придържам стриктно към разказа си.)

Ако го гледате от въздуха, кралство Сендария прилича на карирана покривка за маса. Прелетях над столицата и продължих по посока на езерото Селин. После видях под себе си група планини и Сендария внезапно свърши при Вълната на Черек^[1]. Няма да коментирам ужасната закачка с тази двусмислица, която е хрумнала на някой умник.

Приливът се оттегляше от Залива на Черек, когато прелитах над Вълната и Великият водовъртеж бесуващ на воля, опитвайки се весело да изтръгне скалите от дъното. Не е нужно много, за да направиш един въртоп щастлив.

След това полетях над източния бряг на полуострова покрай Елдригшавен и Трелхайм и накрая стигнах Вал Алорн.

Градът се издига на това място от много време. Мисля, че в местността е имало поселище още преди Торак да разцепи света и да бъде образуван Заливът на Черек. Мечото рамо реши да направи от него истински град едва когато разделих Алория. Той имаше нужда нещо да занимава мисълта му и най-вече да потисне болката, че съм го

освободил от почти половината кралство. Да си кажа право, винаги съм мислил, че Вал Алорн е твърде навътре в студената и мрачна част на страната. Небето над Полуострова на Черек винаги е сиво и покрито с облаци. Биваше ли тогава да градят и поселището си от сив камък?!

Кацнах откъм южната страна на града и се насочих към главната порта, която гледа към пристанището. Поех по стръмните улици, по чиито сенчести ъгли още стояха купчини мръсен сняг. Със сигурност всички водеха към двореца. Заварих крал Валкор да пирува със своите графове в тронната зала. През повечето време тронната зала в Кралството на Черек прилича на бирария. За мой късмет пристигнах по обед, така че Валкор още не беше успял да се напие до безпаметство. Беше шумен и неудържим, но това си е негова характерна черта.

— О, Белгарат! — изрева той от трона. — Заповядай при нас!

Валкор беше плещест юначага със спъстена кафява коса и буйна брада. Подобно на всички едри мъже, които съм виждал, с възрастта беше започнал да напълнява. Не че беше тъст, но доста се стараеше да го постигне. И въпреки че беше крал, носеше селска рубашка, покрита с петна от разлятата бира.

Минах покрай буйния огън, пламтящ в центъра на залата, и се приближих до трона.

— Ваше Величество — нарекох го така само заради етикета, — трябва да поговорим.

— На твоето разположение съм, Белгарат. Седни и си налей бира.

— Насаме, Валкор.

— Нямам тайни от моите графове.

— Само след няколко минути вече ще имаш. Вдигни си задника и да вървим на място, където бихме могли спокойно да поговорим!

Той изглеждаше леко слисан.

— Май говориш сериозно.

— Войната ме принуждава да бъда сериозен.

Подбрах думата много внимателно. Тя беше една от малкото, които са способни да приковат вниманието на алорните, докато се наливат.

— Война?! Къде? С кого?

— Ще ти кажа щом останем насаме.

Той най-сетне се надигна и ме отведе в една съседна стая.

Реакцията на Валкор към новините, които му донесох, беше предсказуема до най-малкия детайл. Отне ми малко време да го успокоя, но най-накрая го убедих да спре да псува и да сече мебелировката с меча си, за да ме изслуша.

— Ще говоря с Радек и Чо-Рам. Подготви флотата си и събери клановете. Или аз самият ще се върна при теб, или ще ти пратя вест кога да тръгнеш. По пътя на юг ще се наложи да се отбиеш до Острова на бурите, за да вземеш Бранд и неговите риванци.

— И сам ще се справя със Селмисра.

— Не. Селмисра оскърби цяла Алория и цяла Алория трябва да участва в отмъщението. Няма да позволя да обидиш Бранд, Радек и Чо-Рам като вземеш всичко в свои ръце. Имаш много работа, така че по-бързо изтрезнявай и се размърдай. Аз отивам в Боктор. Ще се върна след няколко седмици.

Беше призори на следващия ден, когато стигнах Боктор. Понеже още нямаше много хора наоколо, се приземих на една от бойните кули в двореца на крал Радек. Часовият беше видимо стъпisan, когато се обърна и ме видя на мястото, където само преди миг не е имало никой.

— Трябва да говоря с краля — казах. — Къде е той?

— Мисля, че още спи. Кой си ти? И как се добра до тук?

— Името Белгарат говори ли ти нещо?

Той зяпна насреща ми.

— Затвори си устата и ме води при Радек — наредих му аз. Толкова ме дразни някой да ми се блещи насреща, точно когато най-много бързам.

Крал Радек още хъркаше, когато наближихме спалнята му. Кралското ложе беше разхвърляно, а също и кралската партньорка в забавите — гърдеста млада жена, която мигом изчезна под завивките, щом аз влязох.

Дръпнах рязко завесите на прозорците и се обърнах към леглото.

— Надигай се, Радек!

Очите му взеха да примигват. Радек беше още младеж. Бе висок и строен и имаше решително закривен нос. По незнайни причини носовете на драснианците са навирени във всички възможни посоки. Носът на Силк е толкова остър, че от определен ъгъл прилича на щъркел. Мъжът на Порен пък има малък и топче нос, който не е поголям от копче. Нямах възможност да огледам носа на младата дама,

която се шмугна под чаршафите. Беше твърде бърза, а мен ме занимаваха съвсем други неща.

— Добро утро, Белгарат — кралят на Драсния ме приветства с непомрачено спокойствие. — Добре дошъл в Боктор.

За щастие той беше интелигентен мъж и не се палеше лесно като Валкор, така че не губи излишно време в измислянето на лоти клетви, когато му казах какво се е случило край Рива. Не споменах, че принц Геран е оцелял след клането на брега, разбира се. Никой освен Бранд не трябваше да знае.

— Как смяташ да се справиш с това? — попита той, когато свърших.

— Мисля всички ние да навестим Нийсия и да си поприказваме със Селмисра.

— С теб съм.

— Валкор събира флотата и ще вземе риванците по пътя си на юг. Колко изминават за един ден твоите копиеносци?

— Двайсет левги, ако наистина работата е спешна.

— Спешна е. Събери ги и поемайте на път. Спусни се през Алгария и Толнедранските планини. Стой на страна от Марагор обаче. Там още върлуват духовете и няма да има никаква полза от твоите копиеносци, ако полудеят. Ще говоря с Чо-Рам и той ще се присъедини към теб по пътя на юг. Познаваш ли Белдин?

— Чувал съм за него.

— Той е джудже, има гърбица и е с много сприхав характер. Няма начин да го събркаш. Ако се е върнал от Малория, когато стигнеш Долината ще тръгне с теб. От тук до Стис Тор са петстотин левги. Да кажем, че ти трябват два месеца, за да се добереш до източния бряг на Нийсия. Не се бави повече от това. През есента там започва дъждовният период, а ние нямаме намерение да затънем в тресавищата.

— Чул те господ.

— Белдин и аз можем да поддържаме постоянна връзка помежду си. Така ще координираме действията си. Искам да ударим Нийсия едновременно от всички страни. Не бива да позволим твърде много нийсанци да се измъкнат. Но каквото и да правиш, не ги избивай всичките! Това ще направи Иса почти толкова нещастен, колкото сега е Мара, а на нас не ни трябва друга война между боговете.

— Иса обаче позволи на Селмисра да убие Горек!

— Не е. Той е в нирвана и не знае какви ги върши Селмисра. Бъди много предпазлив, Радек. Иса е Богът-Змия. Оскърбиш ли го, като се върнеш в Драсния, ще я завариш гъмжаща от отровни змии. А сега призови копиеносците си и потегляйте на юг. Аз трябва да говоря с Чо-Рам.

Упътих се към вратата.

— Кажи на момичето, че вече може да се покаже — подхвърлих през рамо. — Ще се задуши, ако постои още малко там.

Спрях.

— Не мислиш ли, че е крайно време да престанеш с тези игрички? — попитах го.

— Те на никого не вредят.

— Не и докато не излязат извън контрол. Трябва да се ожениш и да кротнеш.

— Ще го направя по-късно. Точно сега имам работа в Нийсия.

Полетях на юг към Алгария. Отне ми два дни, докато открия Чо-Рам. Вождът на Клана на вождовете беше твърде стар, та брадата и косата му бяха бели почти като моите. Стар или не, обаче, никой не би си го пожелал за противник. Годините ни най-малко не бяха отслабили ръката, с която държи меча. Обзалагам се, че би могъл да отсече толкова бързо ушите на някого, та онзи и ден след това няма да усети, че му липсват.

Срещнахме се в една от онези люшкащи се къщи, които Леката стъпка изобрети, та поне бях сигурен, че никой няма да ни подслушва. С Чо-Рам бяхме съседи и стари приятели и нямаше нужда да му заповядвам като на Валкор и Радек. Той слушаше внимателно, докато му разказвах за убийството на Горек и как се каним да отвърнем на удара.

Като приключих, той се облегна назад, а черният му елек от конска кожа изпука.

— Не забравяй, че ще навлезем в територия на толнедранците — отбеляза той.

— Това не може да се избегне — казах. — Някой е накарал Селмисра да стори това и аз искам да разбера кой е той преди да предприеме нещо друго.

— Може би е Ктучик.

— Възможно е. Обаче нека най-напред чуем какво има да каже по въпроса Селмисра, а после да обсаждаме Рак Ктол. Радек скоро ще пристигне тук. Присъедини войската си към неговата. Аз отивам в Долината. Ако Белдин се е върнал от Малория, ще го пратя при теб. Ако ли не, ще проводя близнаците. Ако зад всичко това наистина стои Ктучик и той още е в Нийсия, ще ти трябва някой, който да отбива всичко, което онзи прати по теб. По-добре ще е аз да съм с Валкор и Бранд. Риванците лесно избухват, а познаваш и череките.

Той се усмихна.

— О, да — кимна. — Целият свят знае какви са череките.

— Събери клановете си, Чо-Рам. Радек няма да се бави. Ако се наложи, обуздавай и направлявай неговия младежки плам и неопитността му. Искам да сме в Стис Тор преди дъждовния сезон.

— Давам си сметка за това. На конете ще е много трудно да вървят из блатата в дъжд.

Малко по-късно вече пътувах към Долината.

Късметът ми проработи, защото Белдин се беше върнал от Малория два дни преди моето пристигане. Обичам близнаците, но те са твърде деликатни за мисията в Нийсия. А Белдин може да бъде доста груб, когато случаят го изисква.

(Нека направя едно уточнение. Няма спор, че бях много гневен заради убийството на Горек и неговото семейство. Те наистина бяха мои роднини, но жаждата за мъст малко повлия на решението за похода, който организирах. Той по-скоро би могъл да се нарече предумишлен тероризъм. Нещата в света бяха доста оплетени и без Нийсия, която постоянно се месеше в политиката. Хората й имаха твърде широк достъп до отрови и наркотици, което никак не ми се нравеше. Нахлуването на алорните в блатата имаше за цел да принуди хората змии да си стоят по домовете и да се занимават само с техните си работи.

Предполагам, че това откровение не ме представя в много добра светлина, но какво да се прави...)

— Какво ще стане, ако и мургите решат да се намесят? — попита ме Белдин, когато го запознах с плана си.

— Не мисля, че си струва да се тревожим за това — отвърнах аз много по-уверено, отколкото наистина се чувствах. — Ктучик управлява Ктол Мургос, независимо кой седи на трона в Рак Госка. А

на него му е ясно, че точно сега не е време да се изправи пред алорните. Още много неща има да се случват, преди да се стигне и до това.

Известно време гледах намръщено пода в кулата на Белдин.

— Но за всеки случай стой настрана от териториите на мургите. Просто заради безопасността.

— Странни представи имаш за безопасността, Белгарат. Ако не мога да мина през Ктол Мургос, ще трябва да пресека Толнедра, а това няма да се хареса на легионите.

— Ще свърна през Тол Хонет преди да се върна във Вал Алорн. Вордюните отново са на власт, но Ран Вордю I е на трона едва от година. Ще говоря с него.

— Неопитните хора лесно правят грешки, Белгарат.

— Знам, но поне се колебаят преди да ги направят. Ние ще сме приключили в Нийсия преди той да вземе решение.

Белдин сви рамене.

— Това си е твоята война. Ще се видим в Стис Тор.

Долетях до Тол Хонет и тутакси се упътих към императорския двор. Едни фалшифицирани документи ме идентифицираха като специален посланик на алорнските крале и аз бях допуснат незабавно при императора.

Император Ран Вордю I от Третата вордувианска династия беше млад мъж с хлътнали очи и изпито лице. Седеше на мраморен трон и беше облечен в традиционната златотъкана мантия.

— Добре дошъл в Тол Хонет, Древни — приветства ме той. В общи линии му беше известно кой съм, но като повечето толнедранци мислеше името ми за нещо като наследствена титла.

— Нека си спестим любезностите и да говорим по същество, Ран Вордю — казах в отговор. — Нийсанците убиха краля на Рива и алорните готвят наказателна експедиция.

— Какво?! Защо не съм уведомен?

— Току-що го сторих. Ще се наложи да минем през териториите ти. Горещо ти препоръчвам да не предприемаш нищо срещу това. Точно сега алорните са много войнствено настроени. Насочили са се към Нийсия, но ако легионите ти им се изпречат на пътя, те ще ги разпердущият. Алгарите и драснианите ще минат през Толнедранските планини. Направи се, че не ги забелязваш.

— Не може ли въпросът да се уреди без война? — попита жално той. — Имам на разположение прекрасни посредници и дипломати. Биха могли да убедят Селмисра да плати репарации или пък нещо подобно.

— Боя се, че това е невъзможно, Ваше Величество. Знаете какви са алорните. Половинчата мерки няма да ги задоволят. Вие просто стойте на страна.

— Не може ли алорните да минат през Мурго вместо оттук? От скоро съм на трона, Белгарат. Ако не предприема *някакви* действия, ще ме обявят за страхливец.

— Прати протестни писма на алорнските крале. Ще ги накарам да ти се извинят, когато всичко свърши.

После ми хрумна блестяща идея.

— Но ако искаш да направиш нещо наистина внушително, за да респектираш хонетите и хорбитите, прати легионите си на южната граница и ги накарай да я блокират, та пиле да не може да прехвъръкне.

Той ми хвърли бърз поглед.

— Много умно, Белгарат — каза. — Ти ме използваш, нали? Ако аз блокирам тази граница, няма да ти се налага да мислиш за нея.

Ухилих му се в отговор.

— Ще се наложи и ти да свършиш нещо, Ран Вордю. Ситуацията го изисква. Хонетите ще започнат да ти викат Ран Вордю Пилешките гърди, ако не пратиш легионите си в *някаква* посока. Гарантирам, че алорните няма да минат през тази граница. А благородническите фамилии ще оценят, че си взел мерки за тяхната защита. И двамата ще спечелим.

— Насаждаш ме на пачи яйца, старче.

— Знам — отвърнах. — Това обаче зависи и от теб. Знаеш какво ще се случи и ти е известно как е най-добре да постъпиш. О, още нещо. Кой е най-тясно обвързан с търговията в Нийсия?

— Хонетите — отвърна кратко той. — Затънали са до уши там. Инвестирали са милиони.

А после зловеща усмивка бавно изгря на лицето му.

— Разрушаването на нийсийската икономика ще ги доведе до банкррут, нали се сещаш?

— Колко жалко! Виждаш ли, Ран Вордю, всяко зло за добро! Твоята работа е само да следиш всичко да стане по плана. Е, и двамата

имаме много работа, така че няма да ти губя повече времето. Обмисли го добре. Вярвам, че ще вземеш правилното решение.

После се поклоних официално и го оставих на неговите забавления.

Една от онези летни бури се изви над Великото западно море и започна да сипе дъжд и гръмотевици над брега, та ми трябваше почти седмица, за да се върна във Вал Алорн. Валкор беше подготвил флотата и сега събираще армията си. Свързах се с Белдин и той ми препоръча алгарите и драснианите да обединят силите си в Крепостта на алгарите, откъдето заедно да тръгнат на юг. Изглежда всичко се развива по план и аз разреших на Валкор и свирепите му воини да поемат на път.

Бурята най-сетне утихна и ние тръгнахме от Вал Алорн под сияещо синьо небе. Имах няколко напрегнати мига, докато минавахме край Вълната на Черек, но иначе пътуването до Острова на бурите мина гладко.

Срещата между Валкор и Бранд на пристана беше много емоционална. Бранд беше загубил своя крал, а Валкор — един от братята си алорнски крале. Валкор предложи да вдигнем няколко тоста в памет на загиналите, но аз тутакси прекратих този изближ на чувства.

— Изоставаме, господа — казах сухо. — Радек и Чо-Рам вече са в Толнедранските планини, а пътят до устието на Змийската река е дълъг. Можем да пием след края на войната. Риванците да се качват на борда и да тръгваме.

Плавахме на юг покрай Арендия и Толнедра и хвърлихме котва край устието на Горската река. Ран Вордю беше послушал съвета ми и легионите му охраняваха северния бряг на реката.

Чакахме няколко дни. Разстоянието до делтата на Змийската река беше съвсем късо, но аз не исках да подплаща нийсанците като хвърля котва в техни крайбрежни води, докато чакаме Радек и Чо-Рам да заемат позиции.

Сутринта на третия ден тъкмо бях излязъл на палубата, когато гласът на Белдин зазвъня в главата ми:

— Белгарат! Буден ли си?

— Няма нужда да викаш, и така те чувам.

— Вече заехме позиция, но нека дадем ден-два на драснианските копиеносци да си поемат дъх. Доста ги назорихме, докато се

спускахме през планините.

— Ще ни трябват няколко дни, докато се доберем до устието на Змийската река. Внимавай да не нарушиш границата на Толнедра. Ран Вордю е разположил легионите си по нея, а сега най-малко ни трябват инциденти с тях.

— Как го накара да го направи?

— Разясних му каква полза би имал от това. Прати хора да блокират всички пътища за отстъпление в тази посока. Аз ще се погрижа за това от нашата страна. Когато войниците ни се срещнат, можем да започваме.

— Дадено.

Така стана всичко. Аз първи бих признал, че толнедранските легиони свършиха много добра работа, макар да не правиха нищо друго освен да стоят на границата.

Нийсанците винаги са вярвали, че техните джунгли могат да ги защитят от всичко. Източихме до смърт копиеносците на Радек, но успяхме да стигнем Нийсия преди дъждовния период. Тресавищата бяха почти сухи, а дърветата — изсъхнали. Нийсанците се бяха изпокрили в джунглата и ние я запалихме под краката им. После ми казаха, че облаците пушек стигнали на север чак до границата на хонетите. Значи са имали възможност да помиришат как горят парите им. Вордюните, боруните и хорбитите обаче приеха по-философски нещата.

Войните никога не са приятни, но нахлуването на алорните в Нийсия беше особено отблъскаващо. Алгарската кавалерия подбра нийсанците отпреде си като стадо подплашени крави. Когато онези се опитаха да се спасят в клоните на дърветата, дойдоха драснианските копиеносци и ги нанизаха на пиките си. Череките и риванците подпалиха гората, а когато подгонените от паниката нийсанци се опитаха да отплават, свирепите бойци на Валкор просто ги натикаха обратно в пламъците. Честно казано, повдигаше ми се от всичко това, но ние все пак напредвяхме.

Беше кратка и мръсна война, след която Нийсия приличаше на опожарено стърнище. Това беше и нашата цел. Векове минаха, преди нийсанците да се решат да изпълзят от дупките, където се бяха изпокрили. Това пък дълго ги държа настрана от вмешателство в международните дела.

Обсадихме Стис Тор и след няколко дни той падна. Двамата с Белдин се втурнахме напред и успяхме да стигнем безвкусно претрупания палат на Селмисра само три скока преди разярените риванци. Категорично не искахме някой да убие Змийската кралица. Поне не преди да сме й задали няколко въпроса. Пробягахме коридора, който водеше към тронната зала, влетяхме в огромното и зле осветено помещение и залостихме вратата зад себе си.

Селмисра беше сама и без телохранители. Евнусите в двореца бяха дали клетва да пазят живота ѝ, но явно тя не беше в сила там, където се проливаше кръв. Както обикновено, Змийската кралица се изтягаше на трона си и се любуваше на своето отражение в огледалото, сякаш навън нищо не се бе случило. Изглеждаше някак крехка и ранима.

— Добре дошли в Стис Тор, господа — каза тя сънливо. — Не се приближавайте много — предупреди, посочвайки нехайно към кълбото малки зелени змии, които нервно се гърчеха около трона. — Всичките ми слуги ме изоставиха, но малките домашни животинчета са ми още верни.

Езикът ѝ се плетеши, а очите ѝ бяха някак не на фокус.

— Няма да имаме голям успех тук, Белгарат — измърмори Белдин. — Тя се е надрусала почти до припадък.

— Ще видим — отвърнах късо. Приближих още малко към трона и зелените змии взеха да съскат заплашително. — Нещата май не вървят на добре, а, Селмисра — обърнах се към нея. — Трябаше да се досетиш как ще реагират алорните. Какво те прихвана да убиваш Горек?

— Навремето това ми се видя добра идея — промърмори тя. По залостената врата взе да се блъска неистово.

— Укроти тези ентузиасти и ми пази гърба — казах на Белдин.

— Дадено — отвърна той, — но не се заседявай дълго тук.

Почувствах как Волята му взе да се надига.

— Знаеш ли кой съм аз? — попитах сънливата кралица.

— Разбира се. В библиотеката ми има цяла камара книги, посветени на теб и твоите подвизи.

— Добре тогава, можем да си спестим уморителното представяне. Говорих с няколко от твоите убийци в Рива. Единият от

тях ми каза, че тази глупост не била изцяло твоя идея. Ще си направиш ли труда да ми обясниш?

— Защо не? — От нейното безразличие ме побиха тръпки. — Преди около година в Стис Тор дойде един човек с предложение към мен. То беше много примамливо и аз го приех. Това наистина е всичко, Белгарат.

— Какво толкова съблазнително ти предложи, та да се изложиш на опасността от отмъщението на алорните?

— Безсмъртие, Древни, безсмъртие.

— Нито един човек не е способен да ти предложи такова нещо.

— Предложението не дойде от човек — или поне ме накараха да повярвам в това.

— Кой беше този, който ти предложи такава нелепост?

— Името Зедар говори ли ти нещо, Белгарат? — тя видимо се забавляваше.

Много неща си дойдоха на мястото, включително и причината за заповедта да не убивам Зедар.

— Защо не започнеш от самото начало — предложих ѝ аз.

Тя въздъхна.

— Това ще бъде дълга и скучна история, старче — клепките ѝ се затвориха.

Започна да ме обзема някакво съмнение.

— Защо тогава не се опиташ да я разкажеш накратко? — предложих.

Тя отново въздъхна.

— Е, добре — отговори накрая. После се огледа. — Не стана ли много студено тук? — попита с леко потръпване.

— Няма ли да приключвате, Белгарат? — настоя сприхаво Белдин. — Не мога още дълго да удържам алорните отвън, без да ги нараня.

— Не ми се вярва да ни остава още много време — отговорих. После погледнах към Змийската кралица. — Взела си отрова, нали, Селмисра?

— Естествено — отвърна тя. — Съвсем в традициите на Нийсия, нали? Предай извиненията ми на твоите алорни. Знам, че ще бъдат страшно разочаровани.

— Какво точно ти каза Зедар?

— Ти си един досаден старец, Белгарат. Добре тогава, слушай внимателно. Няма да имам време да го повтарям. Зедар дойде и заяви, че говори от името на Торак. Каза, че кралят на Рива е единственият човек, който стои между Торак и нещо, което той силно желае. Затова ще даде всичко на този, който премахне пречката. Предложението беше съвсем просто. Ако аз убия краля на Рива, Торак ще се ожени за мен и ние ще управяваме света — заедно и завинаги. Зедар каза също, че Торак ще ме предпази от твоите алорни. Да си виждал Бога Дракон по пътя си към Стис Тор?

— Вероятно не сме го забелязали.

— Чудя се какво ли го задържа.

— Не вярвам да си толкова наивна, че да *повярваш* на всичко това!

Тя леко се изправи и изопна брадичката си напред. Беше забележително красива жена.

— На колко години мислиш че съм?

— Невъзможно е да се каже, Селмисра. Ти вземаш наркотици, които спират стареенето.

— Може и така да изглежда, но не е съвсем вярно. Въщност съм на петдесет и седем, а нито една от предшественичките ми не е живяла повече от шейсет. Двайсет малки момичета от джунглата се подготвят да заемат мястото ми, когато умра. Повярвах на Зедар, защото исках това. Сигурно никога няма да спрем да вярваме във вълшебни приказки, нали? Не исках да умра, а Зедар ми предложи възможност да живеяечно. Така силно го желаех, че предпочетох да повярвам на това, което той казва. А причина за всичко си ти!

— Аз?! Откъде ти дойде тази чудата мисъл?

— Ако не знаех, че си живял хиляди години, нямаше да бъда толкова наивна. Ако поне един човек може да живееечно, значи и другите могат. Ти и братята ти сте ученици на Алдур и той ви е направил безсмъртни. Зедар, Ктучик и Урвон служат на Торак и също живеятечно.

— Съвсем скоро тези от другата страна ще надделеят — подхвърли през рамо Белдин, застанал до вратата.

Тя се усмихна слабо и очите й се изцъклиха.

— На Иса никога не е хрумвало да обезсмърти своята жрица и на мен ми оставаха само три години живот. Зедар знаеше това и го

използва, за да ме измами. Много ми се ще някак да му го върна. Той получи от мен всичко, което искаше, а аз трябваше да изпия чашата с отрова.

Огледах се, за да се уверя, че никой не се е скрил в сенките.

— Зедар не постигна нищо, Селмисра — казах предпазливо. — Твоите убийци пропуснаха един човек. Родът на риванците ще продължи.

Тя ме погледна за миг и после се засмя.

— Какъв чудесен старец си ти — промълви топло. — Ще убиеш ли Зедар?

— Най-вероятно — отвърнах.

— Ще му кажеш ли, че твоят оцелял е последният ми подарък за него преди да му прережеш гърлото? Това е незначително отмъщение, но и то е достатъчно за една умираща старица.

— Каза ли ти Зедар какво се кани да прави Торак, когато кралят на Рива вече е мъртъв?

— Не стигнахме чак дотам — прошепна тя, — но не е трудно да се досетиш. Щом вярва, че Пазителя на Сферата е мъртъв, сигурно ще иска да приключи и с теб по бързата процедура. Ще ми се да наблюдавам от някой ъгъл как ще се сгърчи оцелялата част от лицето ми, когато разбере, че планът на Зедар не е проработил.

Главата ѝ се отпусна и тя отново затвори очи.

— Мъртва ли е? — попита Белдин.

— Почти.

— Белгарат! — гласът ѝ се беше превърнал в немощен шепот.

— Да?

— Ще отмъстиш ли за мен?

— Имаш думата ми, Селмисра.

— Моля те, не ме наричай така, Древни. Като бях малка името ми беше Илесса. Много го харесвах. После в селото ни дойдоха евнусите от двореца и се втренчиха в лицето ми. Взеха ме от майка ми и казаха, че от сега нататък ще се казвам Селмисра. Винаги съм мразела това име. Не исках да съм Селмисра, исках да си бъда Илесса, но те не ми оставиха никакъв избор. Трябваше или да стана една от двайсетте дванайсетгодишни Селмисри или да умра. Защо не ми оставиха истинското име?

— Прекрасно име, Илесса — казах ѝ внимателно.

— Благодаря ти, Древни — тя въздъхна немощно. — Понякога ми се ще...

Никога не разбрахме какво ѝ се е искало, защото умря преди да довърши.

— Е — попита Белдин.

— Какво „е“?

— Ще я удариш ли?

— Защо да го правя?

— Нали обеща на принц Геран?

— Някои обещания не могат да бъдат изпълнени, Белдин.

— Излишна сантименталност! — изсумтя той. — На нея и без това ѝ е все тая.

— На мен обаче не ми е.

Преместих змийското кълбо в най-отдалечения ъгъл на залата, изкачих се до трона и нагласих тялото на Селмисра така, че позата да излъчва достойнство. После внимателно я потупах по бузата.

— Спи спокойно, Илесса — прошепнах.

След това се спуснах по стъпалата на подиума.

— Да се махаме оттук, Белдин — казах. — *Мразя* змийската миризма.

[1] Непреводима игра на думи — bore на английски означава „вълна“ и „досаден, отегчителен“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Разочаровани сте, нали? Очаквахте потресаващо описание на моята ужасна разплата с тялото на Змийската кралица. Е, аз съм добър разказвач. Ако точно това искате да чуете, предполагам, че бих могъл доста добре да гоувъртя. А като си поохладите малко главите, вероятно ще се засрамите.

Честно казано, никак не се гордея с това, което направихме в Нийсия. Ако бях изпълнен с ярост и жажда за мъст, нещата, които извършихме там, щяха да са напълно обясними. Не че са достойни за възхищение, но поне могат да бъдат извинени. Ала действията ми бяха съвсем хладнокръвни. А това ги прави чудовищни, не мислите ли така?

Трябаше да се досетя, че Зедар стои зад всичко това още от самото начало. Би било твърде сложно, ако в основата на всичко е Ктучик. Всеки път, когато ме нападнат угрizения на съвестта за това как постъпих със Зедар, започвам да си припомням дългия списък с неговите престъпления. Това, че подляга Илесса да убие Горек, а после я остави сама срещу алорните, е на челно място в поредицата.

Хайде стига с тези изморителни оправдания.

Алорните все още рушаха с настървение града, когато двамата с Белдин напуснахме двореца. Повечето къщи бяха от камък, тъй като дървото бързо загнива в тропическата влага на джунглата. Алорните подпалиха това, което гори, и продължиха да обстрелят със стенобойни машини, докато не сравниха всичко със земята. Яркият пламък сякаш се простираше до хоризонта, а улиците потънаха в облаци задушлив дим. Огледах се тъжно наоколо.

— Това е нелепо — простенах. — Войната свърши и цялото разрушение е напълно безсмислено.

— Остави ги да си поиграйт — каза безразлично Белдин. — Нямахме време да поговорим за това, когато се видяхме в Долината...

— Торак още е в Ашаба...

Ревяящ с цяло гърло черек, покрит от глава до пети с мечи кожи въпреки горещината, профуча край нас, размахвайки факла.

— По-добре да поговоря с Валкор — промърморих аз. — През последните двайсет и пет века Мечият култ гори от желание да завладее южните кралства. А сега, щом вече са тук, явно имат намерение да продължат военните действия. Спокойно ли е в Мал Зет? Имам предвид, правят ли някакви приготовления?

Белдин се изхили грозно, както той си умее и започна да се чеше свирепо под едната мишница. После поклати глава.

— Армията там е в смут. Има нов император, който реорганизира основно всичко. Но Торак още не се е размърдал, защото не подозира какво става.

Той хвърли бърз поглед към задимената улица, където пламъци изригваха от прозорците.

— Надявам се Зедар да си е намерил много дълбока дупка, където да се скрие. Старото Опърлено лице ще бъде много недоволен, когато разбере какво става.

— За това ще се тревожим по-късно. Искаш ли да върнеш алорните по домовете им?

— Не бих казал. Защо?

— Няма да ти отнеме много време, Белдин. Аз имам още малко работа.

— О! И каква е тя?

— Ще се върна в Долината и ще се поровя в Кодекса на Мрин. Ако Торак е решил да го разучава, тогава имам намерение да разбера какво ни чака. Сигурно ще е едно от онези събития, които е трябало да бъдат прикрити.

— Най-вероятно е така. Ще ти се наложи обаче най-напред да проумееш за какво става дума. Защо просто не оставим алорните сами да намерят пътя към къщи?

— Искам да съм сигурен, че са тръгнали обратно. Някой ще трябва да подбере Мечия култ и да го изведе от юга. Кажи на Бранд какво научихме от Илесса. Пусни слух, че двамата с теб се каним да се разправим със Зедар. Не уточнявай много-много колко време ще ни отнеме това.

— Ще се отбиеш ли при Поул преди да се върнеш в Долината?

— Тя може и сама да се грижи за себе си.

Той ми хвърли дяволит кос поглед.

— Много се гордееш с нея, нали?

— Иска ли питане.

— Смяташ ли някога да ѝ го кажеш?

— И с един замах да обезсмисля хиляда години караници? Не ставай глупав. Отбий се в Долината преди да се върнеш в Малория. Дотогава може и да съм изровил нещо полезно от Мрин.

Оставил го на стълбите на палата и напуснах разрушения и горящ град. Открих едно сечище и отново се преобразих на сокол. Вече можех да се гордея с тази форма.

Летенето през пущеците на горящата джунгла не беше никак приятно, затова продължих да се издигам, докато не оставил дима далеч под себе си. Знаех, естествено, къде са най-буйните пожари и прелетях над някои тлеещи вече участъци. Но не си давах сметка за мащабите на пожара, докато не се издигнах достатъчно високо. Изглеждаше така, сякаш цяла Нийсия е в пламъци.

Разказах на близнаците какво е станало в Нийсия, щом се върнах в Долината. От очите им се търкаляха едри сълзи на съчувствие, докато им описвах последните часове на Илесса. Близнаците наистина са много сантиментални понякога.

Следващите няколко седмици прекарах заплетен в писанията на Мрин. Доста се гордея със самоконтрола, който проявих тогава. Нито веднъж не посегнах да изхвърля тези глупави свитъци през прозореца.

Вече споменах, че главният проблем при Мрин идва от това, че мисълта му скача постоянно от едно нещо на друго. Докато се борех с тези несвързани брътвежи, започнах да разбирам къде е сгрешил приятелят на Гарион. Пророкът на Мрин определено не е бил най-добрият избор за говорител. Каквото и да си мислим за силата на Необходимостта, пророчествата трябва да бъдат прецеждани през умовете на пророците. А пророкът на Мрин не е имал никакво понятие за времето. Той е живял в света на безконечното „сега“, а думите на Необходимостта са придружени от понятията „сега“, „тогава“ и „по някое време през следващата седмица“, смесени като в омлет.

Беше си чист късмет, когато буквально връхлетях на възможното решение. Хвърлих с отвращение на страна Мрин и взех Дарин, за да си прочистя главата. Борник може и да е била луда^[1], но поне е била наясно с разликата между „вчера“ и „утре“. Не съм сигурен дали точно

четях или просто прелиствах и хвърлях по един поглед тук-там. Дъщерята на Борник беше направила много четливи копия на нейните драскулки и посланията бяха изписани със съвършен краснопис. Буквите бяха елегантни, а редовете — добре балансираны. Драскачите на Бичия врат би трябвало да отидат при Дарин и да вземат уроци от нея. Ръкописите на Мрин бяха осияни с петна, задраскани думи, преплетени редове. Някое дванайсетгодишно дете, което едва е прописало, би могло да се справи по-добре.

Изведнъж погледът ми се натъкна на познат пасаж: „Не бой се, кралят на Рива ще се върне.“ Похлупих свитъка с няколко книги, за да остане отворен на това място. Тази е една от причините да не харесвам свитъците. Оставени без контрол, те се завиват, както им скимне.

Взех отново Мрин и прегледах свитъка за пасажа, който ясно си спомнях. „И ето — казваше се там, — всичко ще изглежда загубено, но обуздай отчаянието си, защото кралят на Рива ще се върне.“

Посланията бяха идентични. Взирах се в двата ръкописа, а главата ми натежаваше като камък. Ужасяващи перспективи се разкриваха пред мен. Вече знаех как да навържа нещата, казани от Мрин, но мащабите на подобно нещо и неговите последици караха колената ми да се подкосяват.

В двата документа имаше възлови пасажи. Мрин не е имал чувство за времето, но това не се отнася за Дарин. Всичко, което се искаше от мен, за да напасна реалното време в ръкописа на Мрин, беше да съставя сравнителен азбучен показалец.

След това прочетох следващия ред при Мрин: „Имам ти пълно доверие, Древни и Любими, като знам със сигурност, че решението ще ти се яви... най-вероятно.“

Е, това вече си беше чиста подигравка. Нищо, че предвещаваше моето прозрение. Необходимостта виждаше и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето, затова знаеше, че аз ще разгадая ключа. Остроумната забележка беше там, само за да привлече вниманието ми, така че да не пропусна съдбоносния момент. Сякаш бях някой празноглав глупак.

Ако случайно твоят приятел отново те навести, Гарион, предай му, че аз изпреварих него и неговите малки трикове. Защо трябваше *аз* да си бълскам главата, за да извлека някакъв здрав смисъл от тази планина от измислици, която наричаме Кодексът на Мрин, щом на него

му се явяват толкова ясни сигнали и послания? Не съм толкова високомерен, че да не позволя някому да свърши работата вместо мен. После ще видим кой ще се смее последен. Вярвам, че няма да има нищо против. Притежава прекрасно чувство за хумор.

Върнах се на онова място при Дарин, съвпадащо донякъде с пасажа на Мрин, съдържащ предсказанието, което накара двама ни с Поул да напуснем Острова на бурите. После се заех с работа. Вървеше бавно. Дарин предаваше събитията накратко, докато Мрин обстойно се разпостираше върху тях. Определени ключови думи обаче се появяваха и в двата ръкописа. Когато напаснах два такива пасажа, вече можех по-лесно да откривам ключовете. Съставих система от възловите думи и тази мрежа наложих върху изследваните пасажи. Щом веднъж изнамерих мрежата, нещата потъгнаха. Колкото повече работех с нея, толкова повече се убеждавах, че Дарин е била своеобразна карта за тълкуването на Мрин. Сам по себе си всеки от двата ръкописа не е от особена полза, но събрани заедно, те вече ясно предаваха посланията. Беше доста сложно и оплетено, но пък със сигурност никой нямаше случайно да се натъкне на информация, която не е лъжица за неговата уста.

Бъхтих се неуморно през цялото време, докато Белдин се върна в Долината.

— Прибра ли алорните в страната им? — попитах го още докато се препъваше по стълбите на моята кула.

— Най-накрая — отговори той. — Беше прав за намеренията на Мечия култ. *Наистина* искаха да останат на юг. Най-добре е да не сваляш поглед от Валкор. Той не е точно на страната на култа, но решително се е наклонил в тази посока. Радек и Чо-Ран обаче успяха да го върнат към здравия разум.

— Култистите изобщо не притежават здрав разум.

— Нямат обаче и възможност да пуснат в ход пагубните си намерения. Радек и Чо-Ран оковаха всички култисти сред тях и ги изпроводиха в земите им. Череките са диви, но в сравнение с легионите са нищо. Щом драснианците и алгарите заминаха, Валкор нямаше друг избор, освен и той да се приbere.

— Бранд застана ли на нечия страна?

— Изцяло подкрепи Радек и Чо-Рам. Той си има отговорности у дома и няма никакъв интерес да бъде въвлечен в една нескончаема

война на юг.

Белдин погледна към свитъците на работната ми маса.

— Имаш ли някакъв напредък?

— Донякъде. Обаче работата е много пипка.

Обясних му за сравнителния метод, по който работех.

— Ловко — поклати глава той.

— Благодаря.

— Не се отнасяше за теб, Белгарат, а за Необходимостта.

— Не беше толкова лесно, колкото ти се струва. Няма да повярваш колко време отнема да се напаснат два пасажа.

— Каза ли на близнаците за това?

— Заети са с друго.

— Но пък те най-добре ще се справят. Това е по-важно от всичко останало сега.

— Мога и сам да се оправя, Белдин.

— Да не би да надушвам професионална ревност, момче?

Пророчеството не върши никаква работа, ако не го свържеш с фактите. Във всички дела близнаците действат като един, нали?

— Предполагам.

— Когато *ти* се опитваш да разчетеш Мрин, мисълта ти постоянно трябва да бяга напред-назад в миналото и бъдещето. А на тях това няма да им се налага. Белтира би могъл да чете Дарин, а Белкира — Мрин. Щом се натъкнат на съвпадения, на мига ще разгадаят посланието. Ще вършат за минути онова, което на теб ти отнема дни.

Аз при мигнах.

— Ама наистина е така. Въобще не ми беше хрумвало.

— Очевидно. Хайде да вървим и да прехвърлим твоето бреме на техните рамене. А ти ще можеш да направиш нещо полезно — като да насечеш дърва за огъня например или пък да изкопаеш някоя канавка. Навестявал ли си Поул?

— Бях зает. Наистина ли ти отне цяла година, за да заведеш алорните в земите им?

— Не. Минах набързо през Малория да видя дали нещо се е променило.

— И?

— Не и до този момент. Може би до ушите на Торак още не е стигнало какво стана в Рива. Да вървим да вземем Поул. Най-добре ще е да отидем заедно до там, а после да измислим някаква стратегия, преди окончателно да се установя в Мал Зет.

— Май наистина така ще е най-добре. Успях да разчета някои послания за бъдещите няколко века, докато изprobах сравнителния метод. Мисля, че нищо значимо няма да се случи през това време. Но все пак нека отново прегледаме всичко заедно. Случва се да пропусна нещо.

— *Tu?* Не е възможно.

— Престани да остроумничиш, Белдин. Не ми е до това сега. Да прехвърляме по-скоро работата на близнаците и да потегляме за Ерат, за да се видим с Поул.

Близнаците веднага схванаха сравнителния метод. Белдин наистина беше прав. С два чифта очи — единият за Дарин, а другият за Мрин — те биха напреднали много по-бързо от мен. След като се разделихме с тях, Белдин прие формата на синеглав ястreb, с която много се гордееше, а аз отново станах сокол. Размахахме криле на северозапад, за да кацнем най-накрая при Поулгара.

Има една стара приказка за принцесата, която била заключена в самотен замък, заобиколен от гъстайлак с бодливи храсти. Имението на Поул в северната част на Сендария много приличаше на този замък. Само дето вместо храсти наоколо растяха рози, които не бяха подрязвани и оформяни векове наред. Стъблата им бяха дебели колкото ствол на дърво, а дължината на бодлите стигаше най-малко четири инча. Ластарите така се бяха оплели, че *никой* не би могъл да мине през тях, без да му одерат кожата. Затова откакто къщата беше изоставена, никому не бе хрумвало да припари до нея. Безопасността на Поул беше напълно осигурена.

Кацнахме пред входа, преобразихме се в хора и аз почуках на вратата. Ехoto от ударите прокънтя в цялата къща. Само след няколко минути чух гласа на Поул иззад вратата:

— Кой е там?

— Аз съм, Поул. Отвори.

Беше препасала престишка и носеше кърпа, усукана около главата й като тюрбан. В ръцете й имаше метла, омотана с парцал, по която висяха паяжини.

— Какво правиш, Поул? — попита Белдин.

— Чистя.

— Ръчно?! Защо не пробваш някой друг начин?

— Това е моята къща, чичо. Ще я чистя, както аз решава.

Белдин поклати глава.

— Странно същество си ти, Поулгара — отбеляза той. — Векове наред учиш как да си улесниш живота, а после отказваш да използваш наученото.

— Въпрос на принцип, чичо. Ти нямаш принципи, така че не би ме разбрал.

Той направи дълбок поклон пред нея.

— Едно на нула за теб, Поул. А сега, лейди, ще бъдете ли така добра да дадете подслон на двама изморени пътници в прекрасната си къща?

Тя се направи, че не забелязва опита му да бъде остроумен.

— Какво искате?

Никак не беше учтива.

— Имаме малко семейно събиране в Долината, Поул — казах аз.

— Няма да е добре да отсъстваш.

— И дума да не става.

— Не се инати, Поулгара — намеси се Белдин. — Важно е. И имаме нужда от теб. — Той я побутна невъзмутимо и се намърда в преддверието.

— Да не би да сте направили просека до входната ми врата?

— Не — отвърна той, — долетяхме.

Огледах се. Светлината вътре беше приглушена, защото всички прозорци бяха засенчени от розовите стебла и филизи. Въпреки това успях да забележа, че мраморният под в преддверието на дъщеря ми свети от чистота, а стените му бяха покрити с полирана до блъсък ламперия.

— Всичко сега ли разтреби, Поул? — попитах я.

— Не. Двамата с Геран разчистваме, откакто сме дошли.

Стигнали сме вече до третия етаж.

— Превърнала си коронования принц на Рива в чистач? Много демократично, Поул, но не ти ли се струва малко неподходящо?

— Нищо няма да му стане, татко. Освен това има нужда от физически упражнения.

След малко Геран се спусна предпазливо по стълбата. Беше облечен в покрита с прах селска риза и носеше меч. Той не беше голям, но момчето го държеше така, сякаш знаеше как да го използва.

— Дядо! — извика то, щом ме видя. После се втурна и измина на бегом останалото разстояние. — Уби ли Селмисра? — попита жадно.

— Беше мъртва, когато я видях за последен път — отговорих уклончиво.

— Цапардоса ли я и заради мен, както те бях помолил?

— Точно така стори, синко — опита се да замаже положението Белдин. — Точно това и направи.

Момчето погледна загрижено безформеното кокалесто джудже.

— Това е чичо Белдин, Геран — представи го Поул.

— Май не си много висок, а? — отбеляза Геран.

— Това си има своите предимства, момче — отвърна Белдин. — Никога не ми се е случвало да си ударя главата в някой нисък клон.

Геран се разсмя.

— Той ми харесва, лельо Поул.

— Скоро ще ти мине.

— Недей да правиш прогнози, Поул — смъмри я Белдин. — Остави момчето само да стигне до този извод.

— Мисля, че ще е добре да извикаме и Бранд — казах. — Предстои ни да обсъждаме много неща, а той е Пазителя на Сферата, така че трябва да е наясно какво ще става.

— А *nie* знаем ли какво ще става, татко? — попита Поул.

— Невероятно умният ти баща успя да намери начин за разчитане на посланията на Мрин, скъпа.

Геран се изкиска.

— *Naistina* го харесвам, лельо Поул.

— Точно от това ме беше страх — въздъхна тя. — Само не му позволявай да те води за носа.

— Ти се връщаш заедно с Поул в Долината — казах на Белдин.

— Двамата заедно можете да устоите на всичко, което измисли Торак. Аз ще взема Бранд и се залавяме за работа. — После излязох навън, преобразих се и полетях към Острова на бурите.

Двамата с Бранд пътувахме близо три седмици от Острова на бурите до Долината. Отне ни толкова време, защото никой разумен човек не би минал през Улголанд. Като пристигнахме стана ясно, че

останалите са започнали без нас. Близнacите тръгнали оттам, където аз приключих, и бяха успели да се справят с още няколко века.

— Май нищо важно няма да се случи, Белгарат — каза ми Белтира. — Доколкото схващам, пророчествата се отнасят изключително до това, което става в Малория. Двамата с Бранд гладни ли сте? С Поул можем да ви пригответим нещо за хапване.

— Само лека закуска. Колкото да ни залъже глада до вечерята.

Поул стана и се упъти към кухнята. Огледах се за принц Геран. Седеше тихо на един стол в ъгъла. Бях забелязвал тази особеност много често в неговото семейство. Някои деца държат на всяка цена постоянно да са център на внимание. Всички момченца от семейството на Гарион обаче бяха толкова тихи и съсредоточени, че понякога се случваше да не ги забележиш. Те наблюдаваха и слушаха, но не отваряха уста.

Момчето беше облечено в прости всекидневни дрехи. Поулгара се бе постарала да направи престолонаследника на Рива колкото се може по-незабележим и по-малко подозрителен.

— А, и още нещо — добави Белкира. — Третата ера е свършила. Сега сме Четвъртата. Става ясно, че в мига, когато Дал е видял Торак в Ашаба, Третата ера е свършила.

— Това е голямо облекчение за нас — отговорих.

— Защо?

— Защото ние имаме всички напътствия, които са ни нужни. Третата ера беше Ерата на пророчеството. Тя е свършила, значи вече ни е казано какво идва занапред. Няма да се случи нищо, което би изменило предсказанието. Сега е важно това, което става в Малория.

Белкира взе копие от Мрин, направи справка с показалеца и разгърна свитъка на бележката, която му беше необходима.

— Дарин просто казва, че един човек случайно ще се издигне и ще управлява Малория. Ето какво пише при Мрин: „Ще стане така, че децата на Източните кралства ще бъдат разменени и едно такова дете ще се възкачи на трона чрез брак и ще владее останалите със заплаха. И ще направи едно цяло от това, което преди е било двойно. Чрез съединяването на двете ще се проправи път на събитието, което ще се случи в земите на Бога Бик. Толкова засега.“

— И какво означава всичко това? — настоях аз.

— Този, за когото иде реч, е младият ангарак на име Калат — обясни Белдин, — а неговото име вдигна доста шум в Малория. Ангараките и мелсените се дебнат отдавна — ангараките са по-многобройни, но мелсените пък имат слонове. Нито една от двете страни не искаше война. Идеята за размяна на децата беше на мелсените. Предполагаше се, че така двете раси ще се сближат повече. Когато Калат стана на около дванайсет, беше пратен на острова на мелсените, за да отрасне в дома на външния министър в императорския двор. Там той срещна дъщерята на мелсенския император и двамата се ожениха. Това технически превърна Калат в наследник на мелсенския трон. Той е много амбициозен, при това е ангарак. Ето защо с останалите кандидати взеха да стават нещастни случаи. Той също така е член на Генералния щаб на Мал Зет и генерал-губернатор на областта Делчин в източна Малория. Има нещо като столица в Мага Рен, която съвсем случайно се намира точно на границата с Мелсения. По този начин той вече разполага с база на територията на ангараките. Ако някому е съдено отново да обедини Малория, това е Калат.

— Очевидно точно това е станало — отбеляза Бранд.
— Извинете — намеси се любезно принц Геран, — какво ще се случи в Арендия?

— *Събитие*, Ваше Величество — отвърна му Белтира.
— Какво събитие?
— Мрин използва тази дума, когато говори за среща между Детето на Светлината и Детето на Mraka.
— Битка ли означава това? — очите на малкия алорн светнаха.
— Понякога да — отговорих аз, — но не винаги. Аз бях въвлечен в едно от тези *събития*, но тогава участваха само двама души.

Поулгара приготвяше храната в кухнята, но не пропускаше нито дума от разговора.

— Странно, че този Калат се появи едва напоследък — каза замислено тя като изтриваше ръце в престилката си. — Мисля, че това не е просто съвпадение.

— Не изглежда да е така, Поул — казах аз.
— Извинете ме отново, моля — каза съредоточено принц Геран, — щом наближава едно от тези *събития*, както вие твърдите, дали Торак също знае за него?

— Неминуемо — изръмжа Белдин.
— Тогава няма да можем да го изненадаме, така ли?
— Не съвсем — каза Белтира. — Ние всички сме направлявани от предопределението.

— Аз пък си мисля — каза Геран, — че всичко, което се случи с моето семейство, е повлияно от местонахождението на Сферата и е свързано с това кой го охранява. Този Калат постъпва така, както би искал Торак. От пророчеството и той знае, че ние знаем. Опитахме се да попречим на Калат, затова Торак прати Зедар да ни обърка. Всички вие се втурнахте към Нийсия да накажете Селмисра за избиването на моето семейство, а това остави Калат — или този, който стои зад него — с развързани ръце да довърши делото, изгодно на Торак. Избиването на семейството ми беше... — той направи пауза, търсейки подходящата дума.

— Отвлечане на вниманието — помогна му Белкира. — Знаеш ли, Белгарат, мисля че това момче удари право в целта. Познаваме Зедар, а и той ни знае и кътните зъби. Предвиждал е точно как ще реагираме на избиването на Горек и семейството му. Нещо фатално е станало в Малория, а вие с Белдин и алорните бяхте в Нийсия през това време. Постъпихме като коне с капаци, а през това време Торак и хората му са се промъкнали покрай нас, без да ги забележим.

Белдин изруга.

— Точно така е, Белгарат. Напълно подхожда на Торак и Зедар. Как сме могли да бъдем толкова глупави, че да не го разберем.

— Явно сме си глупаци по рождение — отговорих навъсено. — Поздравления, принц Геран. Вие дадохте отговор на въпроса, с който си бълскахме главите седмици наред. Как успяхте да схванете толкова бързо?

— Заслугата не е моя, дядо — каза скромно момчето. — Учителите бяха започнали да ми преподават история преди нийсанците да избият моето семейство. Разказваха ми за това, което е станало в Толнедра. Доколкото схванах, вордувианите много ги бива за тези неща, а и хонетите не им отстъпват по нищо.

— Колко е умно това момче! — възхити се Белтира. — Всички ни сложи в джоба си.

— А ние ще трябва да пазим този ум и това, което ще дойде след него — каза Поулгара с познатия стоманен блясък в погледа. — Зедар

може и да се е надявал, че убийството ще прекрати риванското родословно дърво, но Ашабският оракул е казал друго нещо на Торак.

— Значи ли това, че моят принц ще трябва да се крие? — попита Бранд.

— Явно натам вървят нещата — отговори Белдин.

— Тогава кой ще го пази?

— Това е моя работа, Бранд — отвърна му Поулгара, развързвайки престилката си.

Тогава се случи нещо необичайно.

— Доброволно ли поемаш тази отговорност, дъще? — беше гласът на Алдур и всички ние тутакси се извърнахме в посоката, откъдето идваше, но Учителя не беше сред нас. Звучеше само гласът му, придружен от странна синя светлина.

Поулгара мигом разбра смисъла на въпроса. Доброволният избор винаги е бил съществен елемент във всичко, което вършим. Бих добавил, че понякога ми се случва да действам слепешката, но рано или късно идва мигът на избора. Сега Поул беше изправена пред такъв избор и го осъзнаваше. Тя прекоси стаята и постави ръка върху рамото на Геран.

— Съвсем доброволно, Господарю — твърдо отговори тя. — От днес нататък ще закрилям и напътствам риванския род.

В мига, в който го изрече, усетих едно от онези странни прищраквания в главата си. Изборът на Поул беше от нещата, които трябваше да се случат.

Сега, връщайки се назад в миналото, си давам сметка, че решението на Поул беше и едно от *събитията*, за които говорехме. Нейният избор водеше към Гарион, а той от своя страна — към Ерионд. Навремето мислехме, че нашата Необходимост е отстъпила крачка назад, когато беше решено Геран да се раздели от Сферата. Смятам, че сме грешали. Тази раздяла беше победа, а не отстъпление.

(Не гледайте така объркано. Ще ви го обясня при удобен случай.)

След като доброволно прие своята отговорност, Поулгара започна да раздава заповеди. Но тя така или иначе само това прави.

— Господарят повери тази задача на мен, господа — каза твърдо тя. — Не ми е нужна никаква помощ, нито пък искам някой да ми се меси. Ще скрия Геран и аз ще вземам за него решенията, които са

необходими. Не ми се пречкайте и не ми казвайте какво да правя. И моля ви, моля, не следете всяко мое действие. Просто стойте настрана. Съгласни ли сте?

Разбира се, че бяхме съгласни. Какво друго ни оставаше?

[1] Грешка на преводача (който не е съгласувал превода на първата част) — Борник е мъж. Бел.Mandor. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Никой не отрича, че в забраната на Поулгара имаше здрав смисъл, затова не явиждах често през следващите пет века, че и повече. Или поне тя така си мислеше. Успях винаги да я държа под око, дори когато пътуваше често. Генералната ѝ стратегия се състоеше в това — тя и престолонаследникът на Рива да се сляят с обикновеното население. Най-често това ставаше в Сендария. Сендария е удобно място за тези, които търсят анонимност, защото там расовото различие не означава нищо. Сендарите са твърде възпитани, за да разпитват за произхода ти. Но дори и те стават любопитни, когато срещнат някого, който не оstarява, така че Поул рядко оставаше на едно и също място повече от десет години.

Тази нейна стратегия безкрайно ме забавляваше. Не е най-лесната работа да откриеш някого, който не иска да бъде намерен, а Поул стана много ловка в прикриването на следите си. Ако е казала на съседите си, че „семейни дела спешно я призовават в Дарин“, можете да бъдете сигурни, че се е насочила към Мурос или Камаар. Веднъж през четиридесет и трети век ми трябваха осем години, за да попадна отново на следите ѝ. Нейната неуловимост обаче съвсем не ме отчайваше. Щом успява да се скрие от мен, то със сигурност може да изчезне от погледа и на всеки друг.

Тя ми беше наредила да стоя далеч от нея, така че бях принуден да усъвършенствам дегизировката си, макар да не ми се налагаше да прибягвам до перуки и фалшиви носове. Човек, който може да се превръща във вълк и сокол не би трябвало да има проблеми с промените в лицето и тялото си.

Обикновено след като я откриех, започвах да се скитам безцелно из града или селото, където е отседнала, слухтях наоколо, а после си тръгвах, без дори да я заговоря.

Винаги съм се възхищавал на пътищата на толнедранците — те много улесняват придвижването, а на мен ми се налагаше да пътувам често в първите векове на петото хилядолетие. Аз обаче не одобрявам

договора на Ран Хорб с мургите за отварянето на Южния път на керваните.

Първоначално търговията на толнедранците с мургите беше само в едната посока. Толнедранските търговци пътуваха по пътя на керваните до Рак Госка, продаваха си стоката и се връщаха у дома с кесии, претъпкани с монети от червеникавото злато, което добиват в мините на Ктол Мургос.

След нашествието на алорните в Нийсия обаче, мургите бяха обладани от търговска треска. Само след век вече не можех да се обърна било в Толнедра, Арендия или Сендария без насреща ми да се изпречи ужасяващото лице на мургос.

Толнедранците лицемерно говореха за „normalизиране на взаимоотношенията“ и за „цивилизоващата роля на търговията“, но аз знаех за какво всъщност става дума. Мургосите тръгнаха на запад, защото Ктучик им каза да го направят. Това нямаше нищо общо с търговията, фактът, че риванският род още не е прекъснат, вземаше застрашителни размери във всички пророчества. Затова Ктучик изпрати своите мурги да дебнат за Поулгара и престолонаследника, на чиято закрила тя беше посветила тази част от живота си.

Най-сетне, в началото на четиридесет и пети век събитията назряха. Поулгара заедно с тогавашния престолонаследник и жена му бяха в Султурн, централна Сендария. Името на младия човек беше Дарион.

(Сигурен съм, вече сте забелязали приликата. Поулгара обожаваше традициите, така че изпъстри риванското родословно дърво с повторения и вариации на половин дузина имена. Тя може да бъде и изобретателна, когато се налага, но си го спестява всеки път, щом има възможност за това.)

И така, Дарион беше дърводелец, при това добър. Бизнесът му процъфтяваше в една от страничните улички близо до езерото, а той живееше над работилницата заедно с жена си Селена и своята леля.

(Не ви ли звучи познато това?)

Бях във Вал Алорн, когато ме застигна вестта, че старият Горим на Улго е умрял и на негово място в пещерите под Пролгу има нов. Реших, че ще е добре да замина за Улголанд и да му се представя. Предпочитам винаги да съм в добри отношения с улгосите. Те са малко странни, но аз доста ги харесвам.

Та беше средата на есента, когато научих новината. Трябаше да побързам, ако не исках да се озова окован от снега насред планините. Затова се качих на първия кораб от Вал Алорн за Сендария — неговата цел „случайно“ беше столицата на Сендария, а не пристанището Дарин, да речем. Бих го нарекъл чист късмет, но малко се съмнявам, че е така.

Времето беше бурно, затова едва четири дни по-късно в един сив и облачен следобед аз стъпих на кея в Сендар. Купих кон и поех по толнедранския път, който води югоизточно към Мурос. По средата между Сендар и Мурос пътят съвсем „случайно“ минаваше през Султурн. Понякога ми е много досадно да ме водят за носа насамнатам. Приятелят на Гарион на моменти е толкова прозрачен.

Но така и така вече бях тук, при това доста натъртен от седлото — реших да се дегизирам и да послухтя наоколо няколко дни. Препуснах обратно към горичката на възвищението точно преди Султурн, слязох от коня и извиках във въображението си образ, който напълно се различава от истинската ми външност. После се преобразих. Конят малко се постресна. Новият му собственик беше доста висок, имаше катраненочерна коса и буйна брада.

Влязох в Султурн, наех стая в занемарен хан в западната част на града и слухтях наоколо до вечерта. Задавах безобидни въпроси и държах очите си отворени на четири. Поул и семейството й бяха все още тук и всичко изглеждаше нормално, така че аз се върнах в хана за вечеря.

Общото помещение в хановете неизменно е с нисък таван и тъмни греди. Масите и пейките са прости и без лакировка, а камината по правило пуши. В хана имаше около дузина посетители, местните хора пиеха бира от обковани с мед дървени бокали, а неколцина пътници ядяха безвкусна яхния, която е обичайното меню в хановете на Сендария от Камаар до Дарин. В Сендария отглеждат много ряпа, а яхнията от ряпа не е сред любимите ми гозби.

Първото лице, което забелязах след влизането си в хана, беше на мургос. Носеше дрехи по западна мода, но скосените му очи и белезите по лицето не оставяха никакви съмнения за неговата раса. Седеше близо до огъня и се правеше на типичен сендар с халба бира в ръка и разговори за времето.

Тъй като не можеше да ме разпознае в сегашния ми образ, аз се запътих към него, седнах на близката маса и казах на момичето, което сервираше, да ми донесе вечеря.

След като мургосът изчерпа запаса от теми за времето, мина по същество.

— Изглеждаш ми добре осведомен за тукашните дела — каза той на един полупиян сендар, разположил се на масата срещу него.

— Съмнявам се в Султурн да има и десет души, които не познавам — отвърна скромно сендарят, пресушавайки чашата си.

Мургосът му поръча нова.

— Тогава съм попаднал на подходящия човек — каза той, опитвайки се да се усмихне. Въсъщност мургите не знаят как точно да се усмихват, затова изражението им в такива случаи наподобява по-скоро болезнена гримаса. — Мой земляк е минал оттук миналата седмица и видял една дама, която му грабнала окото.

Мургос да погледне жена, която не е от неговата раса?! Абсурд!

— Наистина имаме красавици в Султурн — съгласи се сендарят.

— Приятелят ми бързал, затова не е имал време да се представи на дамата, както се полага. Но щом разбра, че тръгвам насам, ме помоли да разучка къде живее, как се казва и дали е омъжена — той пак се насили да се засмее, но и този опит не беше по-добър от предишния.

— Описа ли ти как изглежда? — попита сендарят. Ама че кретен! Дори съштата с бели конци история да беше истина, той сигурно имаше някакво описание. Но в неговия случай това не беше проблем. Ктучик най-вероятно бе гравирал портрета на Поулгара от вътрешната страна на очните му ябълки.

— Каза, че била доста висока и много красива.

— На това описание отговарят много от дамите в Султурн. Даде ли ти повече подробности?

— Косата ѝ била много тъмна — каза мургосът, — но това, което наистина впечатлило приятеля ми е, че имала бяла ивица точно над веждите.

Сендарят се разсмя.

— Така да беше казал — отвърна той. — Приятелят ти е бил запленен от господарката Поул, лелята на Дарион дърводелеца. Той не е първият, но най-добре му кажи да си търси късмета на друго място. Господарката Поул не се интересува от тези неща и прави всичко

възможно хората да го разберат. Тя може да смрази гръмотевица от три мили разстояние.

Започнах да ругая под нос. Трябва да си поговоря с Поул по този въпрос. Каква полза да се крие, щом не си е променила името, външността и характера? Повече нямаше за какво да се заседавам. Мургостът научи каквото му трябва, аз — също. Бълснах настрана паницата с водниста яхния от ряпа, станах и си тръгнах.

Улиците на Султурн бяха почти опустели и силен мразовит есенен вятър свиреше около ъглите на монолитните каменни къщи. Гъсти облаци скриваха луната, а малобройните фенери, които трябваше да осветяват пътя, примигваха и гаснеха, когато вятърът ги връхлиташе. Въпреки това аз не обръщах голямо внимание на времето. По-скоро ме интересуваше дали някой друг мургос не се е залепил за гърба ми. Обръщах се на няколко пъти, криволичех по тесните полутьмни улички и се добрах до работилницата на Дарион по поддългия път.

Беше мръкнало и работилницата вече бе затворена. Но светлината от прозорците на горния етаж, където живееше семейството на Дарион, показваше, че са си у дома. Не почуках на вратата. Нямаше нужда да беспокоя съседите. Вместо това вдигнах мандалото и влязох. Попрепъях се малко в тъмнината, докато намеря стълбите. Взех ги по две наведнъж, направих няколко несполучливи опита да отключа горната врата и накрая сполучих.

Вратата водеше към кухнята. Личеше си, че обзавеждането е дело на Поулгара, макар луната едва-едва да осветяваше. Беше уютна и весела и приличаше на всички останали кухни на дъщеря ми. Когато се промъкнах в стаята, Поул и малкото й семейство вечеряха на кухненската маса.

— Поул! — изсъсках остро. — Трябва незабавно да напуснете това място!

Тя скочи от мястото си, а очите ѝ святкаха.

— Какво правиш тук, старче? — настоятелно запита тя.

Дотук с моята дегизировка.

Дарион също се изправи. Не го бях виждал от дете. Беше много висок, а широките му рамене ми напомниха за Драс Бичия врат.

— Кой е този човек, лельо Поул? — попита той.

— Баща ми — отвърна тя кратко.

— Благочестивият Белгарат? — потрепна гласът му.

— За „благочестив“ може да поспорим — отвърна сухо тя. — Казах ти да стоиш на страна от мен, татко.

— Това е извънредна ситуация. Поул. Трябва на мига да напуснем Султурн. Мислила ли си някога да залишиш белия си кичур? Повярвай, с него изглеждаш много подозително.

— Какво имаш предвид?

— В хана на половин миля оттук има един мургос. Разпитваше за теб, А което е по-лошо — получи необходимите отговори. Знае точно къде живееш. Съберете най-необходимото и да вървим. Не зная дали е сам или не. Но дори и да е само той, това скоро ще се промени.

— Защо не го уби?

Очите на Дарион се ококориха.

— Лельо Поул! — ахна той.

— Доколко той е наясно с нещата? — посочих към Дарион.

— Толкова, колкото му трябва да знае.

— Това звучи малко мъгливо, Поул. Знае ли всъщност кой е?

— В общи линии.

— Тогава е време за някои подробности. Ти по-добре събери нещата. Ще купим останалото в Коту.

— Кому?

— Твърде много мурги душат из Сендария. Време е да се преместиш в някое от кралствата на алорните. Събери в бохча най-важното, докато разясня положението на Дарион и жена му.

— Все още мисля, че трябва да убиеш мургоса.

— Намираме се в Сендария, Поул, а не в Черек. Труповете тук правят впечатление. Щом се приготвиш, ще отида да купя коне.

— По-добре вземи кола, татко. Селана е бременна. Няма да позволя да я разкарваш насам-натам върху седло.

— Честито, Ваше Величество — казах на Дарион.

— Какво казахте?

— Честито.

— Не, другото — това там за „Ваше Величество“.

— О, Полгара! — казах ядосано. — Това е абсурдно! Още колко подробности си му спестила? Почвай да събираш багажа! Аз ще му обясня всичко.

Обърнах се към престолонаследника.

— Добре, Дарион, слушай внимателно. Ти също, Селана. Няма да има време за повторения.

Ограничих разказа си с най-същественото. Както ви е известно, това е много дълга история. След около петнайсетина минути обаче Дарион и жена му поне бяха наясно, че той е наследник на трона на Желязната хватка и че трябва да страни от мургите.

— Не мога просто така да изоставя работилницата си, Древни — възрази той.

— Ще ти разработя нова, щом като стигнем Коту. Но се боя, че е неизбежно да изоставиш тази тук.

— Върви да докараши каруцата, татко — намеси се Поул.

— Откъде бих могъл да купя кола по това време на нощта?

— Тогава открадни някоя — очите ѝ гледаха безмилостно.

— Имам двуколка — каза Дарион. — Използвам я като ръчна количка, за да разнасям мебелите. Малко е разхлопана, но пък има две дръжки. Можем да купим кон и да го впрегнем. Ще ни е тесничко, но и четиримата ще се поберем в нея.

Внезапно ме напуши смях.

— Съвсем подходящо — казах.

— Не ви разбирам.

— Един стар приятел имаше обичая да пътува в раздрънканата двуколка.

После ми хрумна нещо. Идеята беше много добра, колкото и да е нескромно да говоря така за себе си.

— Мисля, че един пожар би бил много подходящ.

— Пожар?

— Така или иначе оставяте всичко тук, Дарион. Но от това може да се извлече полза. Една горяща къща предизвиква паника и събира тълпи от зяпачи. Това може да обърка мургоса достатъчно, за да спечелим преднина.

— Всичките ми неща са тук! — възпротиви се Селана. — Мебелите ми, постелките ми, моите дрехи.

— Ето защо е крайно подходящо да напуснем града бързо, без да взимаме нищо, скъпо дете — казах ѝ весело. — Ще си накупиш нови неща там, където отиваме. Ще ти взема каквото си пожелаеш, щом стигнем Коту. Честно казано, бих подпалил целия град, ако това ще ни помогне да избягаме от този мургос.

— Мисля, че от това няма да има полза, Древни — каза колебливо Дарион. — В Султурн ме познават много добре, а все някой ще види, че напускаме града.

— Ще ви скрия в задната част на колата — казах му. — Всичко, което ще видят хората, е един веселяк в раздрънканна каручка.

— Дали ще успеем?

— Поне досега винаги се е получавало. Ще доведа коня си, докато вие привършвате с багажа.

Спуснах се по стълбите и се насочих към хана. Преди да вляза в конюшнята, спрях да надзърна в общото помещение. Моят мургос беше още тук, а подпийналият сендар продължаваше да му говори. Явно мургосът нямаше намерение да се възползва от получената информация поне до сутринта. Нещата се нареджаха от добре към по-добре.

Поулгара беше усъвършенствала моя план докато отсъствах. Беше се справила блестящо. А след като аз не намирах кусури, то този мургос или Гролим^[1], или който там беше — със сигурност нямаше и представа какво му се готови.

Три човешки скелета бяха струпани до единия от прозорците.

— Добро хрумване — поздравих я аз.

— Още малко да оплетем твоя мургос, татко. Ако повярва, че Дарион, аз и Селана сме загинали в пламъците, няма да ни преследва.

— Убеден съм, че Ктучик ще бъде очарован от новината. Поне докато не прочете отново пророчествата. Тогава ще обеси мургоса с главата надолу.

— Какъв ужас!

Настаних тримата в задната част на колата, покрих ги с няколко одеала и подкарах по пустите улици. Изчаках да стигнем почти до северната порта и чак тогава подпалих работилницата на Дарион. Не предизвиках голям пожар, а само няколко пламъчета в задната част на къщата. В работилницата имаше купчини дъски, оставени да съхнат, а ъглите бяха затрупани със стърготини. Така че пламъчетата ще имат много работа. Ще мине време, преди да се превърнат в унищожителен пожар.

Портите на Султрун не се охраняваха. Сендарите бяха доста небрежни относно мерките за сигурност. Това обаче ни помогна да заминем незабелязано. Бяхме вече далеч от града, по пътя към езерото

Медалия, когато огнен стълб, изригнал в небето, показа, че мояте пламъчета са си свършили работата.

Както споменах, беше средата на есента. Каракаруцката на север към Медалия в студената и бурна нощ. Отвъд езерото беше Дарин, откъдето можехме да вземем кораб за Коту в Драсния.

(Още веднъж ще повторя нещо специално за теб, Гарион. Помниш ли нощта, в която напуснахме фермата на Фалдор? С изключение на ряпата, това пътуване не се различаваше особено от нашето. Тогава ни бяха нужни две седмици, за да се доберем до Дарин, защото страняхме от главните пътища, пък и защото не бързах особено. Бях научил това от Учителя. Ако не искаш да предизвикваш подозрения, не прави резки движения. Той много често прибягваше до това прикритие и едва ли някой го е запомnil за повече от десетина минути след отминаването му.)

Когато наближихме Дарин, Дарион продаде коня и каруцата и взехме билети за търговския кораб, готовещ се да отплава за Коту.

По онова време още нямаше никакви мурги в Драсния, но търговията около Северния път на керваните беше подновена щом надраките се възстановиха след унищожителното си приключение през двайсет и пети век. Ето защо понякога можеха да се срещнат надракски търговци в Коту. Те не ме притесняваха колкото мургите, но въпреки това бях нащрек. Дарион възропта, когато му наредих да стане дърворезбар вместо мебелиер, докато не му обясних за какво става дума.

— Щом можеш да правиш мебели, значи сигурно ще умееш и да резбоваш — казах му. — Приятелят, когото оставихме в Султурн, най-вероятно ще разкаже на своите хора всичко, което знае за теб, така че хиляди недобронамерени очи ще почнат да заничат във всеки мебелен магазин из Западните кралства. За твоята безопасност, за сигурността на жена ти и леля ти Поул е по-добре да си смениш професията.

— Сигурно си прав, Древни — съгласи се мрачно той.

— Погледни на нещата откъм добрата им страна, Дарион — казах. — Ще можеш да продаваш дърворезбите също толкова успешно, колкото и мебелите. Пък и няма да ти се налага да купуваш толкова много дъски.

Промених също имената им и принудих Поулгара да боядиса подозрителния кичур, макар че това едва ли щеше да има някакъв

успех.

След това реших, че е крайно време да напусна Коту. Не умее дори да дялкам, така че присъствието ми в дърворезбарска работилница трудно би могло да бъде обяснено. Сбогувах се и отплавах обратно за Дарин, после продължих за Мурос и останах там, докато отмина зимата, преди да дръзна да навляза в Улголанд. Все още държах да се срещна с новия Горим, но не горях от желание да се хвърля през триметровите преспи само заради удоволствието от неговата компания.

През пролетта успях да избегна срещата с многобройните зверилища на Улголанд по обичайния начин — като се превърнах във вълк. Можех да се преобразя на сокол или друго хвъркато, но не бързах чак толкова. Пък и предпочитам облика на вълк.

Когато стигнах до развалините на Пролгу — всъщност Пролгу не беше разрушен, а изоставен — се отправих към една определена къща, дадох знак, че съм пристигнал, и улгосите ме отведоха в мрачните си пещери до обиталището на техния нов Горим. Традиционният дом на Горима се намираше в едно от най-мрачните разклонения на пещерите. Беше изсечен в скалата под формата на пирамида върху островче в центъра на плитко езеро. Водни капки се процеждаха от тавана на пещерата и падаха отгоре, а звукът отекващ по коридорите, изпълвайки ги с меланхоличния стон на вечната скръб. Струваше ми се, че това е скръбта на самия УЛ. Улгосите живееха в мрак толкова дълго, че дневната светлина ги плашеше, а слънчевите лъчи бяха агония за очите им. Този остров с неговите мраморни колони и мрачните си, лишени от слънце брегове, беше по-подходящ за обиталище на призраци, отколкото на хора. Към това се прибавяше и необходимостта улгосите да говорят тихо, защото пещерното ехо усиливаше многократно всеки звук. Така посещението в Улголанд съвсем заприличаваше на поклонение в мавзолей.

Аз обаче харесах новия Горим. Той беше хрисим и свят мъж и двамата си допаднахме. Както се оказа обаче, аз не бях единственият посетител на Улголанд напоследък. Човек на име Хорбан, член на толнедранския дипломатически корпус, беше пристигнал малко преди мен. В Тол Хонет на власт беше Втората хорбитска династия, а непрекъснатите слухове, че освен от чудовища Улголанд е обитаван и от хора, събудили любопитството на Ран Хорб XVI. Той изпратил

братовчед си Хорбан да разузнае и проучи възможностите за търговия. Знаете ги какви са толнедранците.

— Той е печално необразован — каза ми Горим. — Изобщо няма и най-малка идея за това, което става със света. Можеш ли да си представиш, че дори не подозираше за съществуването на УЛ, когато дойде тук?

— Толнедранците са хора материалисти, блажени Горим — обясних аз. — Техният Недра е най-мирският от всички богове.

Горим въздъхна.

— Наистина е така — съгласи се той. — Какво да правим с този човек тогава, Белгарат? Всичко, за което той може да говори, е размяната на ненужни дреболии. Нарича това „търговия“ и по всичко личи, че тя е основна част от тяхната религия.

Аз се разсмях.

— Би могъл да го зарадваш, Горим. Няма да видиш мира, ако не го направиш. Позволи на толнедранците да дойдат в долината в подножието на планините, после накарай хората си да се срещнат с тях и да разменят някои дреболии. Ако правилно съм разтълкувал пророчеството, не е далеч времето, когато всички ние ще се изправим срещу ангараките. Легионите на толнедранците също ще бъдат въвлечени, така че е по-добре да свикнат с мисълта, че вие сте тук. Откритието на неразработен пазар може да ги привлече.

— О — каза той, — преди да съм забравил — имам послание за теб.

— Послание?

— От сеерите^[2] в Кел — той се усмихна малко накриво. — Мислехме, че всички връзки с нашите далийски братовчеди са прекратени отдавна. Но далите не са като останалите хора. Щяла вечност мина от последната среща с тях, а те още ни смятат за роднини.

— Да не би някой от сеерите да е дошъл чак до Пролгу? Та Кел е на другия край на света.

Той поклати глава.

— Това беше видение, Древни. Сеерите притежават способности, които ние дори не можем да проумеем. Като се събудих една сутрин, видях човек с превързани очи да седи на масата, а едно огромно писмо кръжеше във въздуха зад него. Той ми каза да ти

предам, че обединението на Малория е почти завършено. Императорите са ангараки, а троновете им са в Мал Зет, но събитията в двата континента са направлявани от бюрократите в Мелсения. Дори далите са привлечени към делата в Малорианската империя. Сеер ми каза да те предупредя, че наближава времето, когато Торак ще излезе от доброволното си изгнаничество и ще възвърне старата си власт.

Кимнах с глава.

— Ние сами стигнахме до почти същото заключение. Въпреки това е добре да имаме потвърждение. Бяхме объркани, когато Торак не нападна веднага след убийството на риванския крал, но Едноокият Бог явно мисли с голяма перспектива напред. Чакал е в Ашаба да дойде неговото време и е оставил ангаракските императори да обединят Малория. Щом това стане, той ще вземе властта и ще нападне.

— Вие готовите ли се за това?

— Приятелю, готовим се за това, откак Торак разцепи света. Крия в ръкава си няколко изненади за него.

— Сеер ми каза също да те предупредя, че Ктучик е напуснал Рак Ктол. Защо ли го е направил?

— Търси Поулгара. От векове е пратил мургите си да преравят запада заради нея. Най-вероятно старите Хрътки са го оставили да свърши сам тая работа. Нали знаеш какво прави тя?

Той кимна.

— УЛ ме държи в течение.

— Така си и мислех — намръзих се аз. — Защо далите решиха така неочеквано да ни помогнат? Още от самото начало те са поддържали постоянен неутралитет.

— Трябва да приемем, че това е според изискванията на тяхната задача. По някакъв начин те ще бъдат въвлечени в последното събитие.

Кимнах мрачно.

— Само това ми липсваше — още някой да мъти водата. И без това си е достатъчно мътна.

Останах в Пролгу около месец, а после продължих към Арендия да нагледам няколко семейства, за които се грижех от векове. Според пророчеството, не би трябвало да се тревожа за нищо, но предпочитам очите ми постоянно да са отворени на четири. Дори и най-съвършената

машина се чупи понякога, а аз съм единственият механик наоколо, който знае как да я поправи.

Следвайки указанията от Во Астур, херцогът на Мимбрат се беше провъзгласил за крал на цяла Арендия, но това нямаше нищо общо с действителността. Мимбратските монарси не бяха нищо повече от марионетки. Външната им политика се диктуваше от Тол Хонет, а пътищата им се охраняваха от толнедранските легионери. Ала те нямаха никакво време да се замислят над това. Въпреки че астурианските градове и крепости бяха разрушени, астурианските благородници и съсловието на йеомените^[3] бяха оцелели, макар и в значително намален състав. Те се скриха в горите и взеха лъковете със себе си — за ловуване и забавление. Стреляха по дървета, сърни, а най-вече по мимбратските бирници. Сърните изяждаха, а бирниците оставяха да лежат там, където са ги покосили стрелите. И както можете да се досетите, семейството на Уилдантор вземаше дейно участие в това.

Огледах се и след като се убедих, че фамилията Лелдорин е заела полагаемото ѝ се място и върши това, което се очаква от нея, си купих кон и поех на юг към Во Мандор.

Беше ранно лято и щом излязох извън мрачните лесове, които покриват северна Арендия, пътуването стана приятно. Великият западен път неимоверно облекчаваше задачата ми. Услужливите толнедранци даже бяха прокарали мост над река Малерин, така че успях да я прекося без дори да си намокря краката.

Арендският панаир се намираше на мястото, където се пресичаха Великият западен път и друмищата, които свързват западните краища на Улголанд. Беше там още от времето на Първата хорбитска династия и позицията му точно на Великия западен път означаваше, че е контролиран от толнедранските легионери, което предотвратяваше кръвопролитията. Толнедранците желаеха нищо да не попречи на търговията, дори една гражданска война. Помислих си, че няма да е зле да поспра за няколко дни, за да си почине конят ми и да посьбера информация.

Арендският панаир приличаше повече на постоянна колекция от ярко оцветени шатри, но всъщност съществуващо около хиляда години и беше търговски център, който успешно съперничеше на пазара за добитък край Мурос в Сендария.

И понеже ми беше нужна информация, потърсих драснианците.

Да, още по онези времена службите за разузнаване на драснианците вече действаха. Създадени след нашествието на алорните в Нийсия, те и до днес разчитат предимно на търговците. Всеки път, когато мернете драсниански търговец извън пределите на Драсния, може да се обзаложите, че има нещо общо с разузнаването. Той се интересува и от пари, разбира се, но също така събира информация. Кралете на Драсния хитро набледнаха на факта, че да събират информация е патриотичен дълг на драснианските търговци, така че на шпионите в Боктор дори не се налагаше да плащат за нея. Това много помага, когато дойде време да се отчита бюджетът.

Арендският панаир много прилича на град. Има магазини, кръчми и дори ханове за търговците, които не искат да се обременяват със свои собствени шатри. Разположението му също наподобява град — с кални улици и, също като в Мурос, много квартали. Толнедранците, които се грижат за реда, са били достатъчно съобразителни да разделят различните раси. Да въртиш търговия с някого, когото мразиш, е едно. Да си разпънал шатра до неговата е съвсем друго.

Кварталът на драснианците беше в североизточния край на панаира, затова се упътих натам. Не изглеждах като търговец, затова нямаше с какво да привлече вниманието на драснианците, но на тях нищо не им убяга. Още повече, оставях навред опознавателни знаци, както младоженец посипва пътя на любимата с розови листенца.

Извевиделица дребен на ръст търговец с остри черти и дълъг заострен нос с престорена почуда изскочи от шатрата си.

— Гарат! — извика той. — Нима това наистина си ти? Не съм те виждал от десет години! Какво те води в Арендия?

Пръстите му обаче бързо ми дадоха знак, че е професионален шпионин, а не любител и че името му е Калдан. Дръпнах юздите на коня си.

— Гръм да ме порази, ако това не е моят стар приятел Калдан! — извиках ентузиазирано аз. Никога не го бях виждал лично, но познавах баща му и имах планове за неговото семейство. Със сигурност един брак между представител на тази фамилия и кралския палат в Драсния ще даде живот на остронос наследник със забележителни таланти. Той много ще прилича на Калдан и това съвсем няма да бъде съвпадение.

— Влез вътре — покани ме Калдан. — Ще пресушим по няколко чаши и ти ще ми разкажеш как си я карал през всичките тези години.

Слязох от коня и го последвах в шатрата му.

— Откъде си научил *това* име? — попитах го.

Той внимателно допря с пръст върха на носа си — очевидно семейна черта.

— Държавна тайна — отговори. — Службите знаят много неща за теб, Древни. С какво мога да ти помогна?

— Нищо специално, Калдан — отвърнах аз. — Просто отивам на юг и спрях пътъм, за да проверя има ли нещо, което би трявало да знам.

Той сви рамене.

— Няма нищо важно за Арендия, Древни.

Погледнах многозначително към полуоткрехнатата завеса, която служеше за врата на шатрата му.

— Няма защо да се тревожиш — увери ме той. — Никой няма да приближи до шатрата ми без изрична покана. Безопасно е да говорим.

— Сигурно, но нека не злоупотребяваме с това „Древни“. Случило ли се е нещо съществено от тук до толнедранската граница?

— Може би те интересуват бароните от Во Мандор? — предположи той. — Точно сега имат разправия с един от съседите си.

Изругах.

— Нещо лошо ли казах?

— Точно той е човекът, с когото трябва да се срецна.

— Тогава остани няколко седмици. Няма да им трябва много време, за да приключат, фамилията Мандор има голяма известност тук в Мимбра. Нищо не задържа дълго вниманието им, но досега са имали късмета да не попадат в ситуация, с която да не могат да се справят.

— Знам — съгласих се. — И това няма да се промени в обозримо бъдеще. Има ли много мурги на панаира?

— Много странно, че питаш. Самият аз тъкмо се бях заинтересувал от тях. Един техен благородник пристигна на панаира преди няколко дни. Рангът му трябва наистина да е бил много висок, защото останалите правят всичко възможно да му угодят.

— Случайно да си дочул името му?

— Да, при това не случайно. Аз съм професионалист, стари приятелю. Той самият се представя като Ачак, но аз надуших някаква

измама.

— Как изглежда?

— Висок, по-слаб от повечето мурги, има бяла коса и дълга брада, която малко жълтее. Не мисля, че е много чист. От това, което дочух, намирисва лошо.

— Тъй, тъй, тъй — проточих аз. — Колко навреме. Значи вече няма нужда да го търся.

— Познаваш ли го?

— Знам го от векове. Горимът на Улго ми каза, че е напуснал Рак Ктол. Чудех се накъде ли е тръгнал.

— Рак Ктол? Да не би да искаш да кажеш, че този мним Ачак е всъщност Ктучик?

— Още не го твърдя със сигурност, но май така ще излезе.

— Е, това е вече нещо сериозно. — Очите му светнаха. — Искаш ли да бъде убит?

— Остави това, Калдан. Нито един убиец не е способен да се промъкне близо до него. Освен това по-късно той ще ми е нужен. Занимава ли се с нещо друго тук освен да тормози мургите?

— Срещна се с мурги, надраки, даже с няколко тули. Защо е дошъл?

— Търси нещо.

— О! И какво е то?

Многозначително докоснах носа си.

— Държавна тайна — отговорих, връщайки неговите камъни по неговата глава. — Къде е кварталът на мургите? Май ще е добре да си поговоря с ученика на Торак.

— Ще пратя няколко души да те охраняват.

— Няма да е необходимо. Ктучик не е дошъл тук да се бие, поне не с мен. Щом разбере, че знам за неговото присъствие, вероятно ще се върне обратно в Рак Ктол, където си му е мястото. Сам ли пристигна?

— Не, води един гролимски свещеник със себе си. По всичко личи, че е някакъв мазник и подлизурко. Ако Ктучик реши да се нахвърли срещу теб, ще трябва да се бориш и с двамата. Затова ще бъда нашрек.

— Бройката не е съществена за мен, Калдан. Та къде е кварталът на мургите?

— В западната част на панаира. Живеят в черни шатри, така че няма да ги събъркаш.

— Хубаво — изправих се аз, — връщам се след малко.

Излязох от шатрата му, качих се пак на коня и отидох при мургите.

— Ей, ти — викнах на първия срещнат от тях. — Трябва да говоря с Ачак. Къде мога да го открия?

— Ачак не говори с чужденци — отвърна нагло той.

— С мен ще говори. Върви и му кажи, че Белгарат иска да го види.

Лицето му забележимо побледня и той побягна към една голяма шатра в средата на квартала. Върна се след малко, а държането му беше видимо променено.

— Ще те приеме.

— Бях убеден в това. Води ме!

Направи го, макар да не тичаше от възторг. Имах чувството, че предпочита да е много далече от шатрата на „Ачак“, когато вляза там.

Ктучик не беше сам. Гролимът, за който ми каза Калдан, се мотаеше зад него с мазно изражение на лицето.

— Хубаво е, че те виждам пак, старче — каза Ктучик и една от типичните за него студени усмивки се мярна на изпитото му лице. — Много време мина, нали? Започнах да се тревожа да не съм те обидил с нещо.

— Самото ти съществуване ме обижда, Ктучик. Какво те накара да слезеш от върха на твоята планина? Да не би да започна да ти се гади в храма ти?

— Богохулство! — изохка разтрепераният гролим.

— Той служи ли за нещо? — попитах Ктучик, посочвайки рязко гролима.

— Мой чирак е. Обучавам го.

— Не се ли изхвърляш малко повече, старче? Да не би да имаш вече свои собствени ученици? Торак може и да не одобри това.

— Той е слуга, Белгарат, а не ученик. Торак ни позволява това, когато имаме нужда. Помисли върху тази възможност и ти следващия път, когато Алдур те прати по някоя глупава поръчка. Ако пък си решил да смениш Учителя, ще кажа няколко добри думи за теб.

— Една черна овца стига, Ктучик, пък и няма да сменям страната, точно когато печеля, я!

— Да не би *ти* да печелиш, Белгарат? Как не съм го забелязал! Сигурно познаваш слугата ми. Предполагам добре си го огледал досега. — Той погледна гролима. — Чамдар, това е Белгарат, първият ученик на Бог Алдур. Не позволявай на глуповатата му външност да те подлъже. Понякога може да създаде истински неприятности.

— Всеки прави, каквото може — казах със самодоволна усмивка аз. После огледах по- внимателно гролима. Имаше белези по бузите като мургос, но нещо в него беше по-различно. В очите му личеше дързост и изгаряща амбиция, за която Ктучик едва ли си даваше сметка. — Губиш си времето тук, Ктучик — казах след това. — Ти няма да откриеш дъщеря ми, независимо колко мурги си пратил по дирите ѝ на запад. Още по-малко пък ти лично ще я намериш. Такова нещо би било отбелязано в нашите напътства.

— Ще видим — каза той сдържано. — Сторих ти се достатъчно важен, за да спреш заради мен. Можех да покажа на Чамдар твой портрет, но той не би бил достатъчно добър.

Аз се разсмях.

— Пращаш едно момче да върши важната работа, Ктучик. Няма да отведа твоя слуга близо до Поулгара.

— И това ще разберем. Рано или късно някоя неведома сила ще те притегли към мястото, където е тя.

— Никога няма да срещнеш дъщеря ми, Ктучик. Повярвай ми, тя може да се пази добре. Защо не си вземеш гролима и не си вървите у дома? Верният на Бога^[4] идва и ти не можеш да направиш нищо срещу това.

— Точно това събитие още не е решено, старче.

— Ще стане, старче, и не ми се вярва да ти хареса начина, по който ще те връхлети. Идваш ли, Чамдар?

— Да идрам? — попита объркано той. — Къде да идрам?

— Не ставай дете. Щом изляза от шатрата, господарят ти ще те накара да ме проследиш. Много по-удобно ще е и за двама ни, ако яздим заедно.

— Моят Господар ще реши това — отвърна хладно той.

— Увери се тогава. Ще яздя на юг. Ако случайно загубиш следите ми, след няколко седмици ще съм в Тол Хонет. Разпитай за мен

като стигнеш там. Няма да е трудно да ме откриеш.

После се обърнах и излязох от шатрата.

[1] Така е в книгата — поредната грешка на преводача. Бел.Mandor. ↑

[2] В първата част този термин е преведен — „зрящите“. Бел.Mandor. ↑

[3] Поредният непреведен термин — „дребен земевладелец, чифликчия“. Бел.Mandor. ↑

[4] Най-вероятно — поредният преводачески гаф. По-голям смисъл би имало „Убиецът на Бога“, както по-късно титлюват Гарион. Бел.Mandor. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Поулгара приемаше пребиваването си сред буйните и необуздани алорни като изгнание. Поул се гордееше с всеки алорн поотделно, но като раса те често я довеждаха до истерия. Тя жадуваше да се върне обратно в Сендария. Хората там не са толкова изискани като арендите, но пък са любезни, цивилизовани хора, а цивилизоваността означава много за дъщеря ми.

През този период отделих не малко време, за да забавлявам амбициозния Чамдар. Колчем излезех от Долината, избирах произволно някое малко и затънто селце в Сендария или Северна Арендия и избивах по няколко мургоса там. Чамдар тутакси заключаваше, че съм ги убил, защото са се доближили прекалено до Поулгара, и хукваше да разчепка мястото. Обикновено му отнемаше по пет-шест години да следва фалшивите следи, които бях оставил за него. След това те изчезваха изведнъж, а по-късно на друго място той отново започваше всичко отначало. Сигурен съм, беше съвсем наясно с моите игрички, но нямаше никакъв избор. Фактът, че той не останя през тези години показваше, че има високо положение в кастата на гролимите. Не беше точно ученик, но предполагам бе много близо до тази степен.

През цялото това време Поулгара живееше в безопасност — макар и не съвсем доволна — в Черек, Драсния или Алгария. Тя неизменно даваше невръстния престолонаследник за чирак на някой занаятчия в малко селце или град. Когато стигнеше пълнолетие, му уреждаше собствен бизнес — почти по същия начин, както беше постъпила с Дарион през четиридесет и пети век. Така и не разбрах откъде вземаше пари за обучението и за купуването на магазини. Също така неизменно се представяше за член от семейството на младия човек — по-голяма сестра, братовчедка, най-често като леля, а веднъждваж даже си приписа ролята на негова майка. Стараеше се семейството да е толкова обикновено, че редките пътници или пък срещащите се тук-там ангараки даже да не го забележат. Предполагам това бе много досадно за Поул, но тя прие задължението да крие

престолонаследниците по своя воля, а дъщеря ми имаше много силно чувство за отговорност.

Моят принос — да държа Чамдар далеч от нея — беше съвсем незначителен. Но аз се ласкаех от мисълта, че облекчавам задачата ѝ, па макар и с малко. Освен това имах ангажимента редовно да наглеждам подопечните ми фамилии. Понякога се спусках и до Ктол Мургос, за да проверя докъде е стигнала опозицията.

Обществото на мургите не прилича на нито друго по земята, най-вече защото е построено на военен принцип. Те нямат княжества, а военни околии, всяка управлявана от генерал. Заради манията на мургите да поддържат чиста раса, по улиците се срещаха единствено мъже в ризници, а жените стояха вкъщи. През вековете най-различни военни предводители се редуваха да носят незаконната корона в Ктол Мургос. Ето защо имаше Династията Госка, Династията Ктан, Династията Хага, а през последните векове се появи и Династията Урга. В действителност нямаше особено голямо значение кой точно седи на трона в Рак Госка, защото Ктучик винаги е управлявал Ктол Мургос от кулата си в Рак Ктол.

Близнаците продължаваха да работят по сравнителния метод, а Белдин — да следи за положението в Малория. И така, нищо съществено не се случи до средата на четиридесет и деветото столетие. Беше един от онези спокойни периоди, които понякога укротяват историята на света. След това дойде пълното слънчево затъмнение през пролетта на 4850 година. Затъмненията не бяха нещо необичайно, така че и на това не обрнахме особено внимание. Поне в началото. Оказа се обаче, че то е съвсем различно от останалите, защото доведе до значителни промени в климата. Ще повярвате ли, че валя непрекъснато в продължение на двадесет и пет години? През това време почти не видяхме слънцето.

Няколко месеца след затъмнението Белдин се завърна от Малория с новините, които всички ние очаквахме. Според общая си той се доклатушка по стълбите на кулата ми до моя кабинет.

— Отвратително време — промърмори вместо поздрав. — През последните три месеца изобщо не успях да изсъхна. Имаш ли нещо за пиене? Премръзнал съм до мозъка на костите.

— В момента нямам нищо — отвърнах. — Защо не се обадиш на близнаците?

— По-късно може и да им се обадя — той се свлече на стола до камината и протегна към огъня подгизналите си крака. — Най-после се случи, Белгарат — каза той, шавайки с пръсти.

— Какво се случи?

— Старото Опърлено лице най-после се показа от Ашаба.

— Къде отиде?

— В Мал Зет, къде другаде? Детронирал сегашния император и поел командинето на Малорианска империя — завърши фразата с шумно кихане той. — Ти си специалистът по древноангарски. Какво означава думата „Кал“?

— Крал и Бог. Най-често я употребяват гролимите в Корим. Но напоследък не е много срещана — вероятно защото вече трета ера Торак се крие в Ашаба.

— Тогава Опърленото лице има силна памет. Той се провъзгласи за „Кал Торак“ и направи така, че всеки в Малория да знае това име.

— Мобилизира ли войската?

— Не още. Сега е зает да заздравява религията в Малория. Отново показва на поданиците си нейните весели страни. На уроните им гори под краката. Неговите гролими пекат всеки, до когото могат да се докопат. Храмовете им от Камат до Гандахар са потънали в кръв.

— Да вървим при близнаците. Ще видим какво казва Мрин за това.

— Най-добре поемай на север да предупредиш алорните.

— След това. Най-напред ще прегледаме Мрин.

— Нямам много време, Белгарат. Трябва да се връщам обратно в Малория. Не бих искал Кал Торак да се прокрадне тук с няколко милиона малорианци.

— Със сигурност ще го надуша, ако се зададе.

— Къде е Поул сега?

— В Алдурфорд, Северна Алгария.

— Най-добре ѝ кажи да се прибира у дома.

— Ще видим. Няма да предприема нищо преди да видя какво казва Мрин.

Близнаците много се развълнуваха, когато Белдин им каза, че Торак най-после е напуснал Ашаба и незабавно се захванаха за работа. Белдин куцукаше наоколо и влудяваше всички ни с нетърпението си.

— Моля те, братко — каза му Белтира, поглеждайки над своето копие на Мрин, — спри се на едно място. Опитваме се да се съсредоточим.

Това беше един от малкото пъти, когато близнаците показваха някакво далечно подобие на раздразнение.

След около час Белкира тържествено удари с юмрук върху копието си от Дарин.

— Ето го — провикна се той. — Бях сигурен, че го помня.

— Какво казва? — попита Белтира.

— Това е пасажът за затъмнението. В него се казва: „И ето, слънцето ще потъне в мрак и небето ще се продъни и ще има знак, че Кралят се е завърнал, а също и Богът.“

— Това за продъненото небе много ясно е казано — вметна Белдин.

— Ние не сме тълкували правилно този пасаж — призна си Белтира.

— Ще говорите ли по-ясно? — избухна Белдин.

— Тръгнали сме в погрешна посока — обясни Белтира. — Мислеме, че се говори за завръщането на риванския крал и че Торак ще напусне Ашаба по същото време. Оказва се обаче, че това изобщо не се отнася до риванския крал. Става дума единствено за Торак, който е едновременно и крал, и бог на ангараките. Затъмнението и лошото бреме дадоха знак, че това наближава, но престолонаследникът на Желязната хватка е на близо петдесет години, затова не предвидихме другата възможност. Много съжаляваме, Белгарат.

— Сигурно и аз щях да го пропусна, Белтира. Не хвърляйте цялата вина върху себе си. Какво казва Мрин по този въпрос?

Белкира провери записките си, взе третия свитък от Мрин и го разгърна на необходимия пасаж.

— Ето тук е — подаде ми свитъка с пръст, забит на търсеното място.

— „Писано е — зачетох аз на глас, — че в деня, когато луната скрие слънцето и пелена падне над небесата, ще дойде Кралят. Той ще пропътува много и ще свали облечения във власт, за да заеме мястото му.“

— Разбирам защо сте го пропуснали, братя — каза Белдин на близнаците. — Казано е доста двусмислено, така че може да важи и за

риванския крал. Какво се казва по-нататък, Белгарат?

— „И ще се посъветва той с подчинените нему крале — продължих да чета, — ще им нареди какво да правят, а когато дойде времето, ще събере силите си и ще тръгне на битка с другото Дете. Един от тях ще бъде Бог, а другият само ще прилича на такъв, но скъпоценните камък в земите на децата на Бога Бик ще реши грядущето.“

— Защо пък в Арендия? — недоумяваше Белдин.

— И преди е имало знаци за това — каза Белтира. — *Нещо важно има да става в Арендия.*

— Какво друго се казва? — попита ме Белдин.

— Просто прекъсва. Сега вече говори за „майката на расите, които умират“.

— Двамата с Белтира ще поработим още върху това — каза Белкира.

— Знаем достатъчно, за да започнем, Белгарат — обърна се към мен Белдин. — Предстои ни много работа. А и близнacите ще работят по-спокойно, ако не им висим на главите. Връщам се в Малория. Ти върви да предупредиш алорните и намери по-безопасно място да скриеш Поулгара. В Алдурфорд има само една река и безкрайни равнини.

Изправих се на крака и изсумтях:

— Прав си. Не би било зле да се поровя за още някое подсказване, но май и те не помагат много.

— Ще поддържаме връзка — обеща Белтира. — Ще съобщим на теб или на Поул в мига, в който попаднем на нещо по-съществено.

— Ще ви бъда благодарен за това, братко — отвърнах.

Полетях на север към Крепостта на алгарите и от тамошните надзиратели разбрах, че Чо-Рам XIV, сегашният водач на Клана на вождовете в Алгария, е в околностите на езерото Атун, близо до границата с Драсния.

(Обзалагам се, че и това име ви е познато. Кралските фамилии имат традиция да повтарят едни и същи имена. Доста глупав обичай, но поне не изисква да си напрягаш паметта.)

Цели два дни издирвах четиринацсетия Чо-Рам. Беше още младеж, според обичая носеше дреха от конска кожа и си бръснеше главата. Единствено от върха на темето му се спускаше кичур коса,

който наподобяваше конска опашка. Сега като се замисля, си давам сметка, че много приличаше на осиновения син на Чо-Рам — Хетар.

— Време е — бяха единствените му думи, когато му казах, че Торак се завръща. Очевидно беше достоен наследник на мълчаливите Бързоноги.

— Едва ли ще дойде само на светска визита при вас — отбелязах хапливо.

— Знам — после по вълчи оголи зъби в усмивка срещу ми.

Алорни!

— Най-добре е да събереш клановете — посъветвах го.

— Колко време имаме за това?

— И аз самият не знам. Малория е голяма и на Торак ще му трябва време да събере войските си. Белдин е там и ще ни предупреди навреме.

— Това ни стига. Ще събера клановете и всички ще отидем в Крепостта. Ще сме на разположение щом ни повикаш.

— Калан още ли е крал на Драсния?

— Не. Умря миналата зима. Наследи го синът му Родар.

— Тогава ще вървя в Боктор да говоря с него. Дръж подоко Крепостта. Нещо важно ще се случи в Арендия, ето защо мургите могат да се опитат да те омаломощят преди идването на Торак. Ти си точно на пътя му, когато тръгне на поход.

— Добре.

— Добре?! Кое му е доброто на това?

— Няма нужда да се грижа за укреплението.

— Да не би случайно баба ти да е била от арендите?

— *Белгарат!* Ама че хрумване!

— Както и да е. Върви да си свършиш работата. Аз отивам да говоря с Родар, а после във Вал Алорн ще се видя с Елдриг.

(Забележете, че вече безвъзвратно бях тръгнал в погрешна посока. И Мишрак ак Тул, и Алгария са съставени почти изцяло от равнини, а Торак щеше да предвожда многобройна армия. Даже не ми мина през ума, че ще преведе войниците си през лесовете на Надрак.)

Родар I не беше и наполовина толкова мощен като съименника си пет века по-късно, но въпреки това беше як мъжага. Бе наследник на Бичия врат, а това обясняваше и фигурата му. Успяхме обаче да стопим доста от неговите килограми през следващите двайсетина години.

Предупредих го какво става в Малория, после го оставил да планира отбраната си заедно със своите генерали. Аз полетях към Вал Алорн.

Крал Елдриг Черекски не беше типичен представител на своята раса. Много често чашата му беше пълна с вода вместо с бира, а освен това беше учен човек. По това твърде наподобяващо Анхег. С тази разлика, че Анхег пиеше, когато имаше повод.

— Арендия? — повтори той, когато му казах какво се задава.

— Така казва Мрин.

— Сигурен ли си? Мигар Торак идва на изток, за да вземе Сферата? Но Сферата не е в Арендия, а в Рива.

— Близнаците още си блъскат главите над Мрин. Дано изровят някакво обяснение. Досега сме сигурни в едно — в земите на децата на Бога Бик ще има *събитие*. Това означава Арендия, освен ако нещо друго по-късно не изскочи наяве.

Елдриг разроши металносивата си коса и се втренчи в картата.

— Предполагам, че Торак би могъл да се отклони през Мимбра, а после да тръгне на север и да приклещи Арендия откъм острова от юг. А понеже ние сме му на пътя, няма как да се размине без сблъсък.

Аз също погледнах картата му.

— Няма никакъв смисъл да гадаем, докато Торак не направи първия ход — казах. — По-добре извести Бранд. Кажи му, че скоро ще отида на острова. Преди това обаче трябва да свърша още нещо.

— Мислиш ли, че трябва да затворя границите на острова? — попита той.

— Сигурно ще ни се наложи, но нека още не тревожим толнедранците като ги накараме да затворят магазините си по бреговете на Рива. Легионите ще ни трябват, така че нека не гневим излишно Ран Борун. Ще имаме достатъчно време да блокираме Морето на бурите с бойните си кораби. Щом Торак предприеме нещо, Белдин ще ни уведоми навреме, за да имаме преднина.

— Хубаво би било да имаме повече информация.

— Така е, но засега това ни стига... за да започнем. О, сигурно ще искаш да предупредиш Ормик в Сендария.

— Не говориш сериозно!

— Сендарите също живеят тук, Елдриг!

— Градинарите с тяхната ряпа едва ли ще са ни от полза.

— Вероятно, но ако нещата се развият така, както аз ги мисля, ще ни се налага да прекосяваме Сендария нееднократно. Така че е по-добре Ормик да е на наша страна.

— Както кажеш, Древни — той се облегна в стола си. Крал Елдриг имаше прошарена коса, но усмивката, която от време на време пробягваше по лицето му, беше на младеж. — Това чакахме толкова дълго време, нали Белгарат? — каза той.

— То е част от предопределеното да се случи. И други неща ще последват.

— Засега едно ни стига. Не искам да изглеждам алчен. Това е, което чакаме още от времето на Мечото рамо, и то е достатъчно.

— Ще ми разкажеш колко си доволен след войната, Елдриг. Последната не беше от най-приятните, доколкото си спомням. Започвай да подготвяш хората си и бръкни по-дълбоко в съкровищницата си, защото ще трябва да наемеш корабостроители. Сигурно ще ми трябват още бойни кораби.

Той трепна.

— Може да взема заем от Ран Борун.

— На твоето място не бих разчитал много на това, като имам предвид неговите лихви. Започвай, Елдриг, аз ще държа връзка с теб.

Напуснах Вал Алорн и полетях югоизточно към Алдурфорд в Северна Алгария, за да говоря с Поулгара. Къщата й беше близо до укреплението, така че се разходих из града покрай реката. С изключение на Крепостта, Алдурфорд е единственият град в Алгария и това по всичко му личеше. Алгарите имат твърде неясна представа как би трябало да изглежда един град. Тук нямаше и намек за прости улици — жителите му бяха построили къщите си, където им скимне. Да намериш правилната посока си беше живо предизвикателство.

Най-накрая се добрах до къщата на Поул и почуках на вратата. Тя отвори почти незабавно. Както обикновено цялата беше облечена в синьо и ме поздрави с познатата ми любезнотъ.

— Къде беше досега? — попита тя. — От две седмици те чакам.

— Трябваше да говоря с някои от алорните — погледнах през рамото й към кухнята. Едно момче на около единадесет години седеше край масата. Не беше трудно да го разпозная, защото всички наследници на Желязната хватка си приличат. Имаше пясъчноруса коса и същото сериозно изражение, което е присъщо на всички тях. С

него беше и една тъжна алгарка с дълга черна коса. Двамата лющеха грах. Никога не бях сигурен какво точно е казала Поул на престолонаследника, който отглежда в момента, затова реших, че ще е най-добре да поговорим насаме.

— Нека се разходим малко, Поул — предложих й. — Трябва да вземем много важни решения.

Тя погледна през рамо, кимна с глава, взе си шала и излезе.

— Къде е баща му?

— Умря — отвърна тя кратко с приглушен от мъка глас.

— Как се казва момчето?

— Гарел. Той е престолонаследникът.

— Очевидно.

Видях, че не ѝ се говори, така че повървяхме мълчаливо. Движехме се по брега на реката, докато и последните къщи не останаха далеч зад гърба ни. Облаците, които покриваха небето от месеци, се разкъсаха за миг и иззад тях просветна слънцето. Ветрец бърчеше повърхността на водата. Погледнах над широката река и ме осени поредното прозрение. Почти бях сигурен, че точно на отсрещния бряг странийт пътник в раздрънканата каручка ми нареди да разделя Алория между Черек и момчетата. Бях се върнал в Ктол Мишрак след двадесет и девет века.

— Какво става — попита с любопитство Поул.

Свих рамене.

— Нищо важно. Бил съм тук и преди, това е всичко. Предполагам знаеш какво става.

Тя кимна с глава.

— Близнаките ми казаха. Не можаха да те открият и помолиха аз да ти предам няколко неща.

— О?

— Успели са да извлекат още информация от Мрин. Бранд ще бъде Детето на Светлината при следващото събитие.

— Бранд?

— Така казва Мрин. Пасажът гласи буквально: „И нека този, който е Пазителя, се изправи срещу Детето на Мрака във владенията на Бога Бик.“ Това значи Бранд, нали?

— Няма начин да е друг. Явно има промяна в правилата — поне дотолкова, че да позволява на Бранд да поеме меча на Рива.

— Близнаците не казаха това, но предполагам, че още работят върху този пасаж. Има още нещо.

— Очаквах го. Дай ми ръка, Поул. По-добре ще е да говоря направо с близнаците, но трябва и двамата да чуваме отговорите им.

Тя кимна и ми подаде ръка. През всичките тези години ние с Поул рядко се бяхме докосвали, а още по-рядко бяхме обединявали умовете си в името на някаква цел. Затова сега отново бях поразен колко дълбок и всеобхватен е разумът на моята дъщеря и колко проницателна е тя. Но още повече ме потресе нейната тъга. Мисля, че ние всички подминахме без внимание факта, че тя доброволно прие да отглежда поколения малки момчета, да ги вижда как растат, как се женят, остаряват и умират. В съзнанието ѝ кънтеше такава неотслабваща скръб, че нищо не би могло да я разпръсне.

Щом двата разума се сляха, ние изпратихме общия си глас.

— Брата!

— Белгарат — достигна до нас гласът на Белтира, — ти ли си?

— Аз съм в Алдурфорд и Поул е с мен. Ще ни разясните ли още неща?

— Разбира се.

— Открихте ли вече как Бранд ще използва Сферата?

— Не, този пасаж е много оплетен, Белгарат. Но мисля, че това ще е главното *събитие*. Мрин става много мъгляв щом наближи подобно нещо.

— Има ли никакви напътствия за мене?

— Вие с Поул трябва да отидете в Рива, за да се срещнете с алорнските крале. А, има още нещо. Трябва да отведеш наследника на Желязната хватка в Крепостта преди да отпътуваш към Рива.

— И дума да не става! — гласът на Поул заглуши моя. — Крепостта е точно на пътя на Торак.

— Просто предавам какво казва Мрин, Поул — отвърна Белтира.

— Той казва: „И Пазачът ще се укрие в крепостта на хората коне, защото Детето на Мрака не може да проникне през стените ѝ.“ Сигурно си права, че Торак ще обсади Крепостта, но той едва ли ще влезе вътре.

— Това не ми харесва — разгневи се тя.

— Ала е разумно, Поул — опитах се да я надвикам аз. — Ние двамата отиваме в Рива, а там няма да е безопасно за Гарел и майка му.

Целият смисъл на последните осемстотин години беше да държим разделени престолонаследника и Сферата. Ако заведем Гарел в Рива, той ще трябва да вземе меча, а е още много млад за това.

После отново се обърнах към близнаците.

— Успяхте ли поне приблизително да установите времето, когато ще се случи това?

— От Мрин? Знаеш много добре, че при него не съществува време.

— Имате ли новини от Белдин?

— Един-два пъти се обажда. Торак е още в Мал Зет и Урвон е с него.

— Значи имаме още време.

— Ще видим. Ние продължаваме да работим, но вие по-добре започвайте.

Двамата с Поул се върнахме по брега на реката назад към Алдурфорт.

— Това не ми харесва, татко — повтори тя.

— И на мен. Ние играем игра, Поул, но още не знаем всички правила, така че ще трябва да разчитаме на съдбата си. Ще ни се наложи да вярваме, че Необходимостта си знае работата.

— Въпреки това не ми харесва.

— Понякога трябва да вършим неща, които не ни харесват, Поул.

За това ни се плаща.

— Плаща?!

— Образно казано.

Гарел и майка му не знаеха много за действителното си положение и ние с Поул решихме, че е по-добре това да остане непроменено. Всички наследници на трона бяха повече или по-малко талантливи, а е твърде опасно един млад магьосник да разполага с голямо количество информация. Гарион, който е особено надарен, вероятно ще си спомни, когато растеше във фермата на Фалдор, колко често аз или Поул умело сме отбягвали неговите въпроси по темата. Решението за това беше на Поул, разбира се, но след като размислих, аз го одобрих напълно. Противното носеше много неприятни възможности.

Ние отново разиграхме „спешно заминаване по семейни причини“ от Алдурфорт, а после взехме Гарел и Адана и поехме към

Крепостта. Щом пристигнахме, аз поговорих с Чо-Рам, а после тримата потеглихме към Рива.

Времето на Острова на бурите и без това е толкова ужасно, че не се беше променило особено след затъмнението. Вятърът носеше дъждъ на откоси над пристанището, когато пристигнахме. Стълбите, които водеха нагоре към Цитаделата, приличаха на водопад, а стрехите на покритите с плочи къщи обливаха с потоци вода калдръмените улици. Това ми се стори малко депресиращо.

Елдриг и Родар още не бяха пристигнали, затова ние с Поул се срещнахме с Бранд и Чо-Рам в една от кулите, които се издигат над Цитаделата. Напоследък много пътувах, затова не познавах твърде отблизо риванския Пазител. Макар длъжността на Пазителя да не се предаваше по наследство, имаше голяма прилика в характера на мъжете, които я заемаха през годините. Риванците не са стигнали чак до маниакалността на нийсанците при селекцията на Селмисра, но постъпват по доста подобен начин, когато избират Бранд. Всички Пазители в Рива бяха массивни и здравомислещи мъже, на които можеше да се разчита при всяка опасност. Но *този* беше наистина забележителен човек. Предполагаемото Дете на Светлината беше огромен мъжага, но алорните са раса от едри хора. Толнедранците пък, които са дребни, измислиха поговорката, че външният вид е точно обратното на умствените способности. Аз не съм много едър и винаги съм се стряскал при среща с внушителните гиганти. Този Пазител беше интелигентен, съсредоточен и имаше дълбок пълтен глас. Харесах го още от пръв поглед и все повече затвърждавах това си впечатление през годините, които неумолимо водеха към решителната среща, която му предстоеше в Арендия.

— Сигурни ли сте, че крал Гарел е в безопасност в Крепостта?
— попита той.

— Така се казва в Кодекса на Мрин — отвърнах.

— Не се тревожи, Бранд — успокои го Чо-Рам. — Никой не може да проникне през стените на Крепостта.

— Става дума за моя крал, Чо-Рам — отвърна Бранд, — и не бих си играл с неговата сигурност.

— Ще отида там лично и ще застана на най-високата точка върху стената, та Торак да хвърли срещу мен всичко, което е подготвил.

— Не, ти няма да направиш това, Чо-Рам — казах твърдо. — Няма да ти позволя да се затвориш в Крепостта. Който и да е полковник би могъл да предвожда защитата на това място. Искам алорнските крале да са ми под око.

— Щях да съм по-спокоен, ако господарят Гарел беше тук — заключи Бранд.

— Едва ли това е най-доброто решение. Ако той се доближи до Сферата, Торак ще го надуши незабавно. Гарел е в анонимност в Крепостта, а Торак дори не подозира, че е там.

— Той все пак ще трябва да дойде тук, Белгарат.

— О? И кое налага това?

— За да си вземе меча. Ако се бие с Торак, той ще му е нужен.

— Избързваш, Бранд — каза му Поул. — Гарел *няма* да се срещне с Торак в Арендия.

— Той е кралят на Рива, Поулгара. Той *трябва* да се срещне с Торак.

— Не и този път.

— Кой тогава ще бъде предводител?

— Ти.

— Аз?! — за негова чест Бранд не добави оригиналното „Ама защо аз?“ Въпреки това в очите му проблесна ужас.

Аз му издекламирах пасажа.

— Изглежда, че ти си призван, Бранд — добавих.

— Дори не знаех, че съм сред претендентите. Какво трябва да правя?

— Още не знаем. Въпреки това обаче *ти* ще си начело, когато дойде времето. Когато застанеш лице в лице с Едноокия, Необходимостта ще те насочва. Винаги става така в подобни ситуации.

— Много по-спокойно щеше да ми е, ако знаех какво да правя.

— Всички мислим така, но няма как да променим нещата. Не се тревожи, Бранд. Всичко ще бъде наред.

Елдриг и Родар дойдоха в Рива след около месец и заедно започнахме да обмисляме стратегията си. Белдин ни успокои, че Торак още няма никакво намерение да потегля на запад. Сега беше твърде зает да усилва влиянието си върху умовете и душите на своите поданици в Малория. Не ме тревожеше мисълта, че ни готови изненада.

Торак беше твърде арогантен, за да се промъкне с изненада зад гърба ни. Той държеше ние да разберем, че се задава насреща ни.

След първите разговори поканихме и крал Ормик от Сендария да се присъедини към нас. Майката на Ормик беше от алорните, така че идването му беше съвсем логично и навременно. Това, че ние се заседяхме толкова дълго в Рива не остана незабелязано. Разузнавателните служби на Ран Борун не бяха толкова добри като тези на Родар, но дори полуумен разузнавач не би пропуснал факта, че нещо се готви.

Близо дванайсет години Торак заздравяваше властта си над Малория. Той дори не подозираше, че през 4860 Гарел се ожени за алгарското момиче Аравино и че година по-късно тя му роди син — Гелан. После през есента на 4864 мургите и надраките затвориха пътищата на керваните, които водеха на изток. Воят на толнедранците прокънтя от Тол Хонет през джунглите на Нийсия, та чак до арктическата пустош на Мориндланд. Ран Борун прати протестна дипломатическаnota до Рак Госка и Яр Надрак, но те останаха без отговор. Ад Рак Кторос, кралят на Мургос, и Яр Лек Тун от Надрак получаваха заповеди от Ктучик и нито един от двамата не смееше да прекрачи волята на този ходещ скелет, само защото чувствата на Рон Борун били наранени. Не знам дали Ктучик си беше направил труда даже да предупреди Гетел Марду от Тул за готвящото се нашествие към западните земи, тъй като Гетел вероятно и не знаеше в коя посока се намира запад.

Затварянето на търговските пътища беше сигурен знак, че Торак се кани да тръгне, затова Бранд затвори пристанището на Рива за „ремонт“, а бойните кораби на Елдриг окончателно затвърдиха позициите ни. Всичко се обърна с главата надолу за принцовете на търговията от Тол Хонет.

След затварянето на пристанището на Рива ние за пореден път се събрахме в Цитаделата.

— Машината се задвижи, татко — каза Поулгара. — Мисля, че е време да поговориш с Ран Борун.

— Вероятно имаш право — отстъпих мрачно.

— Защо така изкриви лице, Белгарат? — попита Бранд.

— Да си се срещал някога с Ран Борун?

— Не съм имал това удоволствие.

— Това не е точната дума, Бранд. Борун е магарешки инат и зядлив при това. Той отказва да повярва на всичко, което се отклонява от нормалното според него.

— Не трябва ли да предупредим и арендите? — предложи облеченият в кожа Чо-Рам.

— Още не — отвърнах аз, — би било прибързано. Ако Торак се забави само два дни по-далеч от източната им граница, те изобщо ще забравят, че той идва.

— Арендите не са чак толкова глупави, татко — възпротиви се Поул.

— Така ли? А, Чо-Рам, виж дали можеш да разбереш какво става при Горима на Улго. Ормик, защо не преместите складовете си за припаси надолу по северния бряг на реката на Камаар? Ако ще воюваме в Арендия, ще ни трябват и стоки.

— Можем да напуснем земите си, ако се налага — каза Родар.

— Разбира се, за около седмица например. После ще се наложи да ядем обувките си, но теб не те е грижа за това.

Тръгнах за Тол Хонет на следващата сутрин и пристигнах два дни по-късно. Ран Борун IV беше млад мъж, който се възкачи на трона едва преди няколко години. Третата Борунска династия беше още млада и не бе успяла да премахне всички хонети и вурдивани от правителството. Специално хонетите бяха най-разтревожени от затварянето на пътищата към изток и „ремонта“ в Рива. Само ден без печалба хвърля всеки хонет в дълбока скръб, ето защо цяла лавина от протестиращи — кой с по-висок, кой с по-нисък ранг — обсаждаха всеки ден вратата на Ран Борун с настоявания той да направи нещо.

През вековете различните императорски фамилии в Тол Хонет поддържаха една заблуда, която им беше изключително удобна. Те велемъдро се убеждаваха, че имената Белгарат и Поулгара са наследствени титли. Да се приеме противното беше изключено. Затова аз проникнах при Ран Борун по доста заобиколен начин единствено с целта да избегна дълга препирня за нещо, което в момента изобщо не беше съществено.

— Научихте ли какво става в Малория, Ваше Величество?

— Разбрах, че имат нов император.

Като повечето членове на своята фамилия, Ран Борун беше дребен човек. Вероятно това беше свързано с наследството им от

Дриад.

Императорският трон на Толнедра беше направен така, че да вдъхва страхопочитание. Той беше импозантен и целият драпиран в алено. В него Ран Борун IV приличаше на дете, което седи на стол за възрастни.

— Какво ви е известно за новия император на Мал Зет? — попитах го.

— Не много. Малория е далече от нас, а аз имам по-неотложни грижи тук.

— Тогава час по-скоро започнете да се тревожите заради Кал Торак, защото той идва насам.

— Защо мислите така?

— Имам източници на информация, недостъпни за вас, Ран Борун.

— Тези щуротии вече ми дотегнаха, Белгарат! Това може да впечатли алорните, но със сигурност мен не ме интересува.

Подминах тази забележка твърде хладнокръвно.

— Нямам предвид онова, Ран Борун. Информацията идва от разузнаването на Родар. Никой не е способен да скрие нещо от драснианските шпиони.

— Защо Родар не ме е предупредил?

— Сега те предупреждава. Затова съм тук.

— Защо не започна с това? Ще пратя емисари до Мал Зет да питат императора на Малория за неговите намерения.

— Не си губи времето, Ран Борун. След няколко месеца той ще е на прага ти и тогава ще можеш да говориш с него лично.

— Що за човек е той? И защо е изbral точно това име?

— Той е безочлив, неумолим и воден от непобедима амбиция. На древноангарацки Кал означава едновременно „кral“ и „бог“. Това не ти ли говори нещо?

— Значи е луд? — Ран Борун изглеждаше стреснат.

— Той едва ли се възприема по този начин, а пък ангараците — още по-малко. Убедил ги е, че е истинският Торак, а гролимите му помагат като изкоряват всеки, който не повярва на това. Той идва на запад, а зад него върви цяла Малория.

— Най-напред ще трябва да минат през Мургос. Мургосите ненавиждат малорианците и със сигурност няма да се преклонят пред

малорианския император.

— Мургосите правят това, което им наредят гролимите, Ран Борун, а гролимите са приели Кал Торак за истинския Торак.

Той започна да гризе един от ноктите си.

— Можете наистина да имаме проблеми — отстъпи накрая. — Разбрали ли са шпионите на Родар защо иска да ни завладее?

— За да властва над целия свят, предполагам — казах, свивайки рамене. — Не знаем точно защо, но неговата цел е Арендия.

— Арендия?! Та в това няма никакъв смисъл!

— Знам, но до това се е добрало разузнаването на драснианците. Ако не направим нещо, за да го спрем, скоро ще осъмнеш с огромна войнствено настроена армия, струпана на северната ти граница.

— Ще трябва да мине през Алгария, за да стигне Арендия.

— И ние така предположихме.

— Алгарите готови ли са да го посрещнат?

— Алгарите се готвят за война с ангараките поне от три хилядолетия насам. А също череките и драснианците. Алорните и ангараките пък съвсем не могат да се понасят.

— И аз така чух. Май ще трябва да мобилизирам легионите, за да са готови всеки момент.

— На твоето място бих засилил тази „готовност“, Ран Борун. Зърнах някои от легионите по пътя си насам. Те са жалки и неподгответени. Постресни ги малко. Сега се връщам в Рива. Мисля, че трябва да укрепим защитата на Алгария. Ще те предупредим ако шпионите на Родар открият още нещо.

После се поклоних и си тръгнах.

Често използвах тази тактика при преговори с толнедранците. Предполагаемото всезнание на драснианските служби за разузнаване беше много полезно понякога. По-лесно е да изльежеш толнедранците, отколкото да им се обясни откъде в *действителност* имам информация.

През пролетта на 4865 г. Кал Торак поведе своите малорианци през моста към Мориндланд, а после тръгна на юг покрай брега. Като мина планините Гар ог Надраг, цялата негова армия изведнъж изчезна във вековния лес, който покрива севера.

През годините съм участвал в много войни и без съмнение може да се нарече мой провал това, че не предугадих как ще действа Торак.

Всеки човек би изbral най-краткия и лесен път, за да стигне до бойното поле. Той едва ли ще иска да рискува живота на войниците си и не би желал те да са изтощени, когато започне битката. Торак обаче със сигурност не беше генерал, нито пък човек. Животът на неговите войници не значеше нищо за него, пък и имаше начин да ги накара да се бият, независимо колко изтощени бяха.

И така, аз и алорнските крале бяхме толкова убедени, че Торак ще следва пътя покрай брега към Мишрак ак Тул, та той наистина ни хвана неподгответни, когато преведе армията от северни мурги, надраки, тули и малорианци през планините на Западен Гар ог Надрак и я струпа при тресавищата на източна Драсния през пролетта на 4865 година.

Торак пътуващ в твърде глупава на вид желязна кула, окичена с абсолютно ненужни бойници и ефектни приспособления. Всичко това беше на колела, та трябаше цял табун коне и хиляди гролими, за да го дърпат. Потръпвам само като си помисля какъв труд е хвърлен, за да се прокара път за това безсмислено нещо през лесовете на Гар ог Надрак.

Почти на мига стана ясно, че Кал Торак идва не като завоевател, а като разрушител. Той нямаше намерение да окупира Драсния и да зароби населението й. Той искаше единствено да избие всички. Пленените драснианци незабавно бяха принасяни в жертва от гролимските свещеници.

Сега, от разстоянието на времето, мога да разбера към какво се е стремял. Неговата крайна цел беше, разбира се, Арендия. Но той си отпусна достатъчно време, за да изтреби драснианците преди да продължи към Алгария и Черек, за да стори и там същото. Арендия заемаше едва втора позиция в плановете му. Преди това искаше да изличи алорните от лицето на земята.

Погрешните ни предположения за неговата стратегия сериозно разклатиха нашите позиции. Ордите му сринаха Боктор преди още да сме събрали достатъчно сили на север, за да му окажат някаква сериозна съпротива. А след като бяхме малобройни и безпомощни, нямаше и нужда да се преструваме, че воюваме. Вместо това предприехме спасителна мисия на север, като прибирахме оцелелите бегълци. Бойните кораби на Елдриг качваха огромни тълпи от ужасени драсниански цивилни жители из островите и в делтите на реките Алдур и Мрин. Алгарската кавалерия пък обгради в защитен пръстен

тези, които бяха побягнали на юг към езерото Атун и ги ескортира до относително безопасната Крепост на алгарите. Голяма колона бегълци от Боктор направи смайващо преселение на север от горящия град и стигна долината на река Дюсед, където тя служи за граница между Драсния и Черекския полуостров. За останалата част от населението единственият изход бяха мочурищата и малцина оцеляха.

Щом стана ясно, че няма начин да се противопоставим на армията, която Кал Торак хвърли срещу нас, ние се примирхме с мисълта, че сме загубили Драсния. Трябваше да извърша няколко наистина брутални неща, за да мога да спася колкото се може повече от прекрасните драсниански воини. Дори не се опитах да споря с покрусения от мъка Родар. Просто отведох него и копиеносците му на юг в равнините на Алгария. Бях сигурен, че по-късно те ще са ми нужни.

И така, в средата на лятото на 4866 г., Драсния загина. Когато отидохме там след войната, не успяхме да открием дори една-единствена неразрушена къща, а от целия народ бяха останали само няколко хиляди оцелели, които се криеха в мочурищата.

Когато всичко това приключи, Кал Торак поспря, за да прегрупира силите си. Нашата грижа беше да се опитаме да предугадим по кой път ще поеме по-нататък. Дали ще се промъкне през северните територии, за да завладее Черек, или пък ще поеме на югозапад, опитвайки се да стигне Арендия като стъпче Сендария? А може би ще поведе ордите си на юг към Алгария? Най-ужасяващата перспектива беше, като се има предвид числеността на армията му, да раздели войските на три и да поеме и в трите посоки едновременно. Подобна стратегия би ни обрекла на сигурна гибел. Чудя се как това не му хрумна на него самия.

ПЕТА ГЛАВА

Крал Елдриг Черекски беше възрастен мъж с побелели коси и брада. Той стоеше на прозореца и наблюдаваше пристанището на Рива, по което плющеше дъжд. Беше около две седмици след като бяхме успели да изтеглим и последните оцелели от Драсния.

— Ти го познаваш, Белгарат — каза той. — Какъв е начинът му на мислене? Какво ще предприеме по-нататък?

— Не питаш човека, който би могъл да ти отговори — каза горчиво Родар. В много отношения Родар от Драсния сега беше прекършен човек. Единствено жаждата за отмъщение го крепеше още.

— Блаженият Белгарат нещо не сполучи с прогнозите си напоследък.

— Всичко свърши, Родар — каза твърдо Бранд с дълбокия си пътен глас. — Не сме тук, за да предъвкваме миналото. Трябва да решим какво ще правим занапред, а не какво е трябало да направим миналия месец.

Фактът, че именно Бранд щеше да изпълни ролята на Детето на Светлината в това *събитие*, накара всички алорнски крале автоматично да му се подчинят.

— Със сигурност знаем, че най-напред ще приключи с Арендия — каза Ормик от Сендария. Ормик беше най-обикновеният наглед човек, когото някога съм срещал. Едва ли и тези, които го познават, биха го различили в тълпата. — Не означава ли това, че ще потегли на юг, щом прегрупира силите си?

— И да остави гърба си незащитен? — каза с насмешка Елдриг.
— Едва ли. Мисля, че ще е пред портите на Вал Алорн още преди да е изминал и месец.

— Не очаквай от него да постъпи толкова разумно — казах му.
— Случилото се в Драсния доказва това. Изобщо не трябваше да минава през горите на Надрак, но въпреки това го направи. Той не мисли като човек.

— Защо унищожи Драсния? — попита Родар със сълзи в гласа.
Свих рамене.

— Най-вероятно за разплата. Драснианците почти избиха надраките в битката през третото хилядолетие.

— Това е било преди две хиляди и петстотин години, Белгарат! — възпротиви се Родар.

— Торак има добра памет.

— Главният въпрос сега е дали ще раздели армията си или не — обади се Чо-Рам. Той точеше сабята си и звукът от триещия се в стоманата камък ме караше да настръхвам.

— Това не е в характера му — казах, — но този път не можем да сме напълно сигурни.

— Не те разбирам — каза Чо-Рам, оставяйки сабята и камъка на масата пред себе си.

— Торак не би си позволил хората му да останат извън неговия непосредствен контрол. Преди Войната на боговете ангараките бяха най-контролираният народ на света. Оттогава нещата малко се промениха обаче. Сега Торак вече има ученици и е оставил много от нещата в техни ръце. Ктучик е способен да предложи армията да се раздели, а Зедар със сигурност ще го направи.

— Торак би ли се вслушал в съветите им? — попита Поулгара.

— Не съм сигурен. Той не би харесал тази идея, но може да разбере необходимостта от такова нещо. — Хвърлих бегъл поглед през прозореца, по който плющеше дъждъ. — Това е само предположение — добавих, — но не мисля, че би разделил армията си. Ако искаше да го направи, би го сторил още като слезе от планината в полетата на Драсния. Съвсем логично беше тогава да изпрати една колона на юг към Алгария, но той не постъпи така. Явно може да разсъждава само еднопосочко. Така правят вманичените хора, а явно и вманичените богове. Просто не мисля, че ще раздели силите си. Накъдето и да тръгне, ще води всичките си хора със себе си. Той не идва тук да печели битки, а да руши. За това обаче са нужни много воини.

— Тогава въпросът е какво ще разруши след Драсния — каза Елдриг. — Мисля, че ще атакува Черек.

— И за какво? — попита Чо-Рам. — Всичките твои хора са на корабите, където той не може да стигне. Мисля, че сега ще навлезе в Алгария. Той се е отправил към Арендия, а това означава, че най-напред ще мине през мен.

— Или пък през мен — добави тихо Ормик. — Моите хора не са воини. Ако иска най-бързо да стигне до Арендия, тогава ще мине през Сендария.

— Не е ли това твърде низко — попита остро Родар. — Всички вие, господа, бяхте свидетели на това, което стана с моето кралство, а сега изтъквате аргументи в кое от *вашите* кралства да разположим силите си.

— Алория е една, Родар — казах му. — Всички ние скърбим за това, което се случи в Драсния.

— Къде бяхте тогава, когато имах нужда от вас?

— Грешката беше моя, Родар — отвърнах, — и ако имаш нужда да хвърляш камъни по някого, мятай ги по мен и остави братята си крале на мира. Кодексът на Мрин казва, че Торак вероятно ще обсади Крепостта на алгарите. Но не ни дава сведения дали преди това няма да отиде на друго място.

— Кога трябва да стигне до Арендия? — попита Елдриг.

— Не знаем — отвърнах огорчено.

— *Той* поне знае ли?

— Вероятно. Този път той прави първата крачка. Ние просто отвръщаме на удара. Когато аз, Черек и неговите момчета отидохме в Ктол Мишрак, знаехме кога трябва да сме там. Торак не знаеше кога ще пристигнем. Тогава ние имахме предимство, сега е негов ред.

— Тогава всичко, което можем да правим, е да чакаме — каза Бранд. — Ще го наблюдаваме и ще бъдем готови. Щом предприеме нещо, трябва да сме способни да отвърнем на мига.

— Това не е кой знае каква стратегия, Бранд — оспори Чо-Рам.

— Ще съм доволен да чуя други предложения.

— *Има* нещо, което бихме могли да направим — каза му Поулгара. — Мисля, че е крайно време да въвлечем и другите кралства, Толнедра например. Легионите са ни нужни.

— Ран Борун не харесва алорните, Поулгара — каза Елдриг. — Съмнявам се, че изобщо ще изслуша пратениците ни.

— Възможно е, но мисля, че ще изслуша *мен* и баща ми. Ще говорим също с арендите и нийсанците.

— Няма да си губя времето с нийсанците — презрително отсече Чо-Рам. — Толкова са надрусани през повечето време, че не стават за битка.

— Не бих бил толкова сигурен, Чо-Рам — казах му. — Ако мога да пратя само един нийсански отровител близо до полевите кухни на Торак, той ще избие повече ангараки, отколкото би успял да изтрепе цял толнедрански легион.

— *Белгарат!* — възклика Чо-Рам. — Това е ужасно!

— Ужасно е и случилото се в Драсния. Торак числено ни превъзхожда, затова трябва да намерим начин да се изравним. — Изправих се. — Бъдете гъвкави като мислите за стратегията ни, господа. Ние с Поулгара за известно време ще отидем на юг.

Повече от седмица двамата с Поул търсихме лагера на херцога на Астуриан и неговите облечени в зелено стрелци. Отчасти това се дължеше на времето. Безконечен и отвратителен дъжд се процеждаше през клоните като пелена, покривайки всичко по земята. Дори когато за кратко с Поул приемахме обичайните си форми, тя миришеше на възглавница, пълна с мокра перушина, а аз сигурно смърдях на наквасен пес. Нито един от двамата не спомена тази подробност, но всяка вечер уж случайно седяхме на противоположни страни около огъня.

Ненавиждам тази дума, ала колкото и да го извъртам, ние случайно попаднахме в астурианския лагер. Кратък промеждутьк в поройния дъжд вдигна падналата влажна пелена, вятърът утихна и Поул успя да забележи пушека на техните лагерни огньове.

Името на херцога на Астуриан беше Елдалан — жилав мъж с момчешки вид, и той като хората си облечен целият в зелено. Тези, които се крият след лесовете, обикновено избират зеления цвят за свое облекло. Лагерът на астурианците беше доволно обширен. В него имаше опънати няколко шатри, но повечето от стрелците живееха в грубо стъкмени колиби, които много напомняха обиталищата на крепостните селяни. В това имаше известна справедливост. Повечето от стрелците на Елдалан бяха от благороднически произход и възможността да се овъргалят малко в измазаните с кал плетени колиби, подгизнали от влагата, им показваше как живее другата половина.

Елдалан се оказа много несговорчив. Поне в началото. Беше накарал хората си да му направят груб стол и седеше на него с достойнство сякаш беше истински трон. От едната му страна неговата осемгодишна дъщеря Маясерана си играеше на кукли.

— Това си е проблем на алорните — отхвърли той категорично
молбата ни. — *Моят* проблем са мимбратите.

— Убеден съм, че ще размислите над това, когато два-три
гролима ви изтръгнат сърцето, Ваша Светлост — казах рязко.

— Вие ми разказвате вълшебни приказки, Белгарат — отвърна
насмешливо той. — Не съм толкова лековерен, че да повярвам на
пропагандата на алорните.

— Нека аз поговоря с него, татко — предложи Поул. — Познавам
арендите малко по-добре от теб.

— С радост — отстъпих аз. — Този твърдоглав скептик е на път
да ме ядоса.

— Моля да извините баща ми, Ваша Светлост — обърна се меко
към херцога тя. — Дипломатичността не е сред най-силните му страни.

— Не съм склонен да приема за чиста монета както неговите,
така и вашите истории на ужасите, лейди Поулгара. Вашите някогашни
връзки с уейсите са добре известни. Нямате причини да обичате
астурианците.

— Няма да ви разказвам ужасни истории, Ваша Светлост. Само
ще ви покажа какво направиха ангараките в Драсния.

— Измислици — отхвърли той предложението й с
пренебрежение.

— Не, Ваша Светлост. Истина е. Говоря от позицията на графиня
на Ерат, а един истински благородник не би се усъмнил в думите на
равен нему по кръв. Или пък греша като мисля, че в Астурия има
благородници по кръв?

— Съмнявате се в моята чест?!

— А вие не се ли усъмнихте в моята?

Той надви желанието си да спори.

— Добре, Ваша Светлост — отстъпи с неохота. — Ако ми дадете
честната си дума, че това, което ми показвате, наистина се е случило,
на мен не ми остава нищо друго освен да го приема.

— Много мило, Ваша Светлост — промърмори тя. — Нека се
върнем назад във времето в Северна Драсния. Ето какво наистина се
случи, когато Кал Торак слезе в долината.

Чух или по-скоро почувствах как се надига Волята й. Тя рязко
направи странно движение пред лицето си и я освободи. Естествено, аз

не виждах нищо, но пред очите на херцога се разигра отново трагедията на Драсния.

— Какво има, татко, какво става — попита малкото му момиченце, когато той изплака от ужас.

Баща ѝ не беше способен да ѝ отвърне. Поулгара го държа прикован на мястото му близо четвърт час. Очите му се разширяваха все повече и повече, а лицето му побледня като на мъртвец. След няколко минути започна да я моли да спре.

Но тя не престана.

Той започна да хълца, а дъщеря му невярващо впери поглед в него. Сигурен съм, че искаше да скрие очите си с ръце, но крайниците му сякаш бяха вкочанени и той не можеше да помръдне. После започна да стене. Даже изкрещя на няколко пъти, но Поул беше безмилостна. Тя го остави скован, докато не преживя целия ужас. Когато накрая го освободи, той падна от стола и остана на земята, хълцикли неудържимо.

— Какво направихте с баща ми, лоша госпожо? — попита момиченцето.

— Ще се оправи след няколко минути, скъпа — ласкателно ѝ отвърна Поул. — Той просто имаше кошмар, това е всичко.

— Но сега е ден, а той дори не беше заспал.

— Случва се понякога и денем, Маясерана. Но ще се оправи.

На Елдалан беше нужен близо половин час, за да възвърне самообладанието си. А когато дойде на себе си, той вече беше готов да слуша.

— Няма да настоявам за лична среща между теб и мимбратския крал — казах му. — Това би предизвикало напрежение.

— Той не е крал — поправи ме Елдалан разсеяно.

— Той се мисли за такъв, но това сега не е от значение. Ние с дъщеря ми ще отидем във Во Мимбре да говорим с него. Ще уточним подробностите за примирие между вас, а аз ще уредя няколко сендари да са посредници помежду ви. Сендарите пазят неутралитет, пък са и честни хора, затова няма да има опасност от измама. Кажи на твоите хора да спрат да хабят стрелите си по мимбратите. Ще ви е нужна всяка стрела, когато се изправите срещу ангараките.

— Ще бъде, както казваш, Древни — изведнъж той стана изключително сговорчив. Определено нямаше желание Поулгара да му

показва нищо друго.

Двамата с Поул продължихме към Во Мимбре, града с жълтите стени. Мимбратските поети са писали всякакви безсмислици за техния „Златен град“, но голата истина беше, че кариеите в района, откъдето идваше материалът за строеж, даваха жълт камък. Затова в цвета на стените нямаше нищо мистично или пък забележително.

След разрушението на Во Астур през 3822 г. мимбратските херцози започнаха да наричат себе си „крайете на цяла Арендия“, но това беше чиста измислица. Пълномощията на трона във Во Мимбре се простираха до края на арендския лес.

Арендите не са такива инати като толнедранците по някои въпроси, затова когато двамата с Поул стигнахме Во Мимбре и се представихме, бяхме незабавно ескортирани до тронната зала на „край“ Алдориген XII. Алдориген беше малко по-възрастен от Елдалан и доста по-едър от него. Мимбратите започват да носят ризница още от деца и огромната тежест на стоманата помага да се натрупат мускули по телата им. Тя обаче не развиваща умствените им способности.

Пак трябва да прибягна до тази дума — „съвпадение“. Но така „се случи“, че и Алдориген имаше осемгодишно дете — син на име Кородулин. Не е ли твърде любопитно това?

Алдориген беше не по-малко упорит от Елдалан, затова Поул беше принудена да повтори спектакъла си. Кралят се съвзе за времето, което беше нужно и на астурианския му колега. Но иначе астурианците и мимбратите постоянно твърдят, че се различават коренно едни от други. За да съм съвсем откровен обаче, трябва да призная, че никога не съм могъл да ги различа, макар мимбратите още да използват древния си език, а астурианците — не.

След като Поулгара върна в съзнание Алдориген, аз поговорих с посланика на Сендария и уредих няколко посредници да предават информация между Мимбре и Астурия. После двамата с Поул продължихме, прогизнали от влага, към Тол Хонет.

Скептицизмът на Ран Борун относно намеренията на Торак се беше изпарил след случилото се в Драсния. Сега той поне беше склонен да ни изслуша.

— Предполагам, че алорните имат някакъв план — рече той след като го запознахме със ситуацията.

— Съвсем предварителен и временен — отвърнах. — Нашествието на Кал Торак в Драсния ни научи да не се ограничаваме само с едно решение. Известно ни е, че каквото има да става, ще се случи някъде в Арендия, но не знаем по кой път ще стигне дотам Торак. Случилото се в Драсния показва, че иска да заличи алорните от лицето на земята преди да стигне Арендия. Елдриг очаква той да нахлуе в Черек, но аз не съм сигурен в това. Знаем, че Торак ще обсади Крепостта на алгарите, но не ни е известно какво ще предприеме преди това. Възможно е дори да атакува Острова на бурите. Това е крайната му цел, затова е възможно да отиде там и да се опита да си върне Сферата от Алдур преди да стигне Арендия.

— Мислех, че можеш да предвиждаш бъдещето, Белгарат.

— Има нещо такова — отвърнах с кисела физиономия. —

Съществуват няколко пророчества, но те са много мъгляви.

— На алорните ще им трябва ли помощ на север?

— Мисля, че ще се справят и сами. Ако Торак реши да се насочи направо към острова, той ще се натъкне на флотата на Черек и цялата война ще свърши в Морето на бурите. Ако стане така, знам кой ще е победителят. Нито една флота на земята не може да устои срещу бойните кораби на Елдриг.

— Ще останете ли по-дълго тук с лейди Поулгара?

— Толкова, колкото е необходимо.

— Искам да говоря с моите генерали, но сте ми нужни и вие, за да координираме стратегията си. Ще mi позволите ли да ви предложа гостоприемството на моя дворец?

— Много сме благодарни за поканата, Ран Борун — каза Поулгара, — но това може да ти донесе неприятности. Хонетите и вордувианите вероятно ще си направят заключения, че действаш в съгласие с „езически магъосници“.

— Аз съм император, лейди Поулгара, и ще общувам с когото си пожелая.

— Не е ли наистина мил? — обърна се към мен Поул.

— Тя е права, Ран Борун — казах на императора. — И без това си имаме достатъчно грижи с Кал Торак. Нека не си навличаме и проблеми с големите фамилии. Ще се настаним в посолството на Черек. Посланикът има на разположение боен кораб, а аз искам да

изпратя доклад на алорнските крале какво постигнахме в Арендия. Кой е сега посланикът на Нийсия?

— Едно влечугоподобно на име Подисс — отговори с видима антипатия Ран Борун.

— Необходимо е да поговоря и с него — казах. — Искам Селмисра да е предупредена, че идваме.

— Защо намесвате и нея във всичко това?

— Тя владее определени похвати, от които ще имам нужда по-късно. Ако има някаква промяна, веднага ще ти дам знак.

Той едва-едва се усмихна.

— Вратите ми са винаги отворени за теб, Белгарат.

С Поулгара отидохме в посолството на Черек и аз изпратих депеша с куриерския кораб до Рива. После прекосих града и посетих нийсийското посолство. Като се върнах, вечеряхме скромно с Поул и се оттеглихме за почивка през нощта. Тъкмо се бях приготвил за лягане, когато гласът на Белтира прокънтя в мен.

— Белгарат! — звучеше развлнуван.

— Тук съм. Какво се е случило?

— Торак направи своя ход! Напада Алгария!

— С него ли е цялата армия?

— Очевидно да. Само малобройна оккупационна войска остана в Драсния — по-скоро да му пази гърба, но основните сили се отправиха на юг.

Въздъхнах с огромно облекчение. Меко казано, възможността Торак да избере някой от другите варианти ме тревожеше.

— Колко навътре е навлязъл?

— До езерото Атун. Сравнително бавно се придвижва. Алгарската конница отряза доста големи парчета от неговите флангове.

— Хубаво. Дръж го под око и ми съобщи ако промени посоката. Не искам да хвърлям срещу него войска, докато не се убедя, че това не е просто маневра.

— Не мисля, че е лъжлив ход, Белгарат. Получихме новини от Белдин и той твърди, че армията, завладяла Драсния, е само половината от силите на Торак. Той събира огромна флота в Дал Зерба на западния бряг на драснианските протекторати. Там управлява Урвон и Белдин е сигурен, че той иска да прехвърли армията през Източно

море, да минат през Южен Ктол Мургос и да ни изненада от тази страна. Две войски ни нападат от различни страни.

Започнах да ругая. Все пак Торак беше разделил силите си, но го беше сторил още преди да напусне Малория.

— Пак ще ти се обадя — казах на Белтира. — Сега с Поул трябва да отидем в двореца при Ран Борун и да му кажем какво става.

Отидох до стаята на Поул и почуках на вратата.

— Аз съм, Поул — казах. — Отвори ми.

— Къпя се, татко. Върви си.

— Това можеш да направиш и по-късно. Торак току-що е нападнал Алгария.

Чу се някакво цамбуркане и след миг Поул отвори вратата. Беше си наметнала халат, но от косата ѝ още капеще вода.

— Какво е направил? — попита тя.

— Нали ти казах. Торак се движи на юг.

— Гарел е в Крепостта, татко. По-добре ще е да го преместя.

— Там той е в безопасност, Поул. Знаем, че Крепостта няма да падне, а Торак не може да я обсаджа безкрайно. В Арендия го чака среща, която не може да отложи. Има обаче и други лоши новини. Белдин е казал на близнаките, че Урвон е начело на втора малорианска армия. Тя прекосява Източното море. Ще ни нападнат откъм Южен Ктол Мургос. Торак иска да ни стегне като в менгеме. Трябва да отидем в двореца и да предупредим Ран Борун.

— Ще се облека.

Беше почти полунощ, когато стигнахме двореца и ни отне доста време докато убедим слугите да събудят императора. Гледаше сънливо и беше разрошен, когато най-сетне ни прие в частните си покои.

— Вие никога ли не спите бе, хора? — нацупено попита той.

— Само ако няма по-добра възможност, Ваше Величество — отвърнах. — Торак е нападнал Алгария.

Това вече го разбуди окончателно.

— Веднага ще пратя легионите на север — каза той.

— На твоето място не бих бързал, Ран Борун — посъветва го Поул.

— Ще ти трябват и на друго място.

Казах му за втората армия, която се събира в Дал Зерба и това беше един от редките случаи, когато чух Борун да ругае.

— С колко воини разполага този луд? — попита той.

— Не ѝ казват напразно „Безкрайната Малория“ — отговорих.

— Какво ще правим?

— Мисля, че все още имаме малко време — казах. —

Невъзможно е Урвон да прехвърли армията си през Източно море само за един ден, а и разстоянието през Южен Ктол Мургос не е малко.

— Ами Кал Торак? Той ще е на източната ми граница само след седмица.

— Едва ли, Ран Борун. Първо трябва да мине през алгарите.

— Драсния не го забави много.

— Разликата между Драсния и Алгария е огромна — намеси се Поул. — Първо, алгарите нямат градове, които да защитават, и второ — имат най-бързите коне на света. Пътуването през Алгария ще струва много скъпо на Кал Торак.

— Нали си давате сметка, че втората малорианска армия няма да позволи да ви помогна за Арендия? — каза той. — Ще трябва да разположа легионите си по южната граница.

— Бяхме сигурни — промърмори Поул.

Почесах брадата си.

— Това не е кой знае какво нещастие — казах му. — Помощта на легионите ще ни е нужна в Арендия, но още по-добре е те да удържат тази втора малорианска армия далече от бойното поле. Както казах, имаме още време. Урвон няма да се озове тук за една нощ, а Кал Торак ще има проблеми в Алгария. Сега ще е най-добре ние с Поул да заминем за Стис Тор и да поговорим с Жената-змия. Не бихме искали тя да отвори границите си пред Урвон и да се оттегли безучастно встрани, докато той прекосява страната ѝ. Ще ми се да направя всичко възможно, за да разстроя храносмилането на Кал Торак.

— На добър час — пожела ни императорът. — Ще събра генералите си. С тях имаме много работа.

— А ние с Поул тръгваме към Нийсия. Ще видим как се развили нещата тук като се върнем.

Два дни по-късно вече бяхме в Стис Тор, много преди писмото на нийсийския посланик. Затова се наложи да почакаме преди да ни съпроводят до тронната зала на Селмисра. Реакцията на Жената-змия към нашето съобщение беше лишена от всяка емоция.

— Защо трябва да се замесвам във вашата война с ангараките? — попита тя, едва откъсвайки за миг очи от огледалото.

— Това не е само *наша* война, Селмисра — каза й Поул. — Тя засяга всички нас.

— Не и мен. Една от моите предшественички изпита на гърба си колко глупаво е да се намесва в личната вражда между алорни и ангараки. Нямам намерение да правя същата грешка. Нийсия ще остане неутрална.

— Това не е възможно, Селмисра — казах ѝ. — Армията на Урвон ще цъфне всеки момент на южната ти граница, а Нийсия стои между него и Толнедра.

— Е, и?

— Той ще прегази страната ти.

Тя сви рамене.

— Няма да направя нищо, за да му преча, и той няма да има причина да извърши в Нийсия това, което стори в Драсния.

— О, напротив — оспори Поул. — Нали си спомняш, че Иса участваше във Войната на боговете? Торак е злопаметен и таи в себе си огромна ненавист. Армията на Урвон няма просто да мине оттук. Тя ще срине Нийсия със земята и едва тогава ще продължи. Ти си жрицата на Иса, затова Урвон ще положи специални усилия да те намери, та да могат гролимите да ти изтрягнат сърцето.

Безцветните очи на Селмисра светнаха тревожно.

— Няма да го стори, ако не му окажа съпротива.

— Това си е твоето сърце, ти решаваш — отвърна със смразяващо безразличие Поул.

— Твоя работа е какво ще правиш, Селмисра — довърших аз. — Ние те предупредихме какво се готови. Ти ще решиш как ще се справиш. Ако ти хрумне да се биеш, свържи се с Ран Борун. За него ще е добре Урвон да е далеч от южната му граница, затова може да ти у служи с няколко легиона.

— Ще го направи ли?

— Няма да ти навреди да попиташ. А сега ни извини, ние с дъщеря ми имаме работа в Марагор.

Това май щеше да бъде чиста загуба на време. Двамата с Поул отлетяхме към Мар Амон, надявайки се, че новините за нашествието на Торак ще извадят Мара поне за малко от постоянната му скръб. Съмнявам се обаче, че Плачещият бог изобщо ни чу. Той отказваше да

слуша, а неговите вопли продължаваха да огласят планините, обграждащи на селения с демони Марагор.

Накрая се отказахме и продължихме към Пролгу, за да говорим с Горим.

— Той почти ще прегази Улголанд, за да стигне Арендия, Свети — казах на стареца след като с Поул му обяснихме положението. — Знаем, че хората ти са много религиозни и сигурно ще са против да се пролива кръв, но това е необикновена ситуация.

— Ще се посъветвам със Светия УЛ — обеща той. — Обстоятелствата може би ще го подтикнат да забрави своето отвращение към насилието.

— Това изцяло зависи от него, Горим — усмихнах се едва-едва. — Изобщо нямам намерение да казвам на УЛ как да постъпва. Ще ви държим в течение какво става. Ако решите да стоите на страна, ще ви предупредим кога да засипете входовете на пещерите си.

— Благодарен съм ти, Древни.

После двамата с Поул отново минахме през пещерите и излязохме сред развалините на Пролгу.

— А сега накъде? — попита тя.

Размислих за миг.

— Така и така сме близко, защо не прелетим да видим докъде е стигнал Торак преди да се върнем в Рива? Искам да разбера също колко голяма е тази негова армия.

— Както кажеш, татко — винаги малко се изнервям, когато Поул се съгласи с мен без никакви спорове.

Над Алгария беше облачно, но поне не валеше. И представа нямате колко трудно се лети с мокра перушина, пък и аз никога не съм се чувствал удобно като паток. Патиците сигурно не са по-глупави от останалите птици, но изглеждат толкова нелепо.

Белтира беше казал, че Торак е стигнал езерото Атун в Северна Алгария. Това обаче беше преди седмица и той се беше добрал доста по на юг. Беше прекосил река Алдур над Алдурфорд и сега армията му се разгръщаше в равнинната Централна Алгария. Никак не беше трудно да я забележим, защото беше многочислена.

Не се придвижваха много бързо. С Поул видяхме няколко схватки долу. Както каза Белтира, конницата на алгарите отхапваше парчета от фланговете на огромната армия, а атаките им не бяха просто

задявка с воините на Торак. Алгарите бяха най-добрите ездачи в света, а търпеливото разполождане и селекциониране през вековете беше дало като резултат изключителни коне. Освен малорианци, в армията на Торак имаше мурги, надраки, тули и те отнасяха на гърба си атаките на алгарите. Доколкото успях да видя, нямаха особена подготовка. Алгарите бяха много по-бързи от тях. Централна Алгария е хълмиста и има множество възвищения и обрасли клисури, които служеха за укритие на конниците. В повечето случаи ангараките не ги забелязваха, докато не станеше твърде късно. Армията на Торак бавно се придвижваше на юг и оставяше след себе си дира от свои мъртви бойци. Това не означаваше нищо за Кал Торак, но изглежда тревожеше генералите му. Те не се придвижваха много бързо и имаше цели взводове разузнавачи напред и отстрани по фланговете. Както успях да зърна, разузнавачите не осигуряваха много информация на генералите. Като всички конници по света, освен пиките и сабите алгарите носеха още къси лъкове. Те нямаха обхвата на астурианските дълги лъкове, но пък и ездач върху бърз кон едва ли се нуждае от такъв обхват. За сметка на това той може да се доближи достатъчно, за да улучи целта. Затова малцина от разузнавачите на ангараките се връщаха с доклад.

Като резултат от всичко това долу течеше битка в движение. Торак търпеше ужасяващи загуби, но упорито напредваше. Освен разузнавачите напред вървяха и търсачите на храна, които търсеха добитък, с който да нахранят ордите. Те страдаха дори повече от разузнавачите. Между животните на всяко стадо, на което се натъкваха по пътя си, се притаяваха и дузина алгарски стрелци. Те се забавляваха, пускайки панически бягащи стада през редиците на малорианската армия, което още повече забавяше придвижването. Явно на Кал Торак щеше да е нужно много време преди да стигне Крепостта.

Паническите животински набези определено имаха ефект, но те накараха генералите на Торак да предприемат действия, които причиниха колапс в икономиката на Запада. Най-напред търсачите на храна обграждаха добитъка с намерението да го откарят във вид на подвижни хранителни ресурси. След няколко втурвания на стада в редиците на армията обаче те започнаха да избиват всички крави, които им се изпречеха на пътя. Много време след като войната беше

приключила, алгарските стада едва стигнаха предишната си численост. Говеждото дълго беше рядкост на запад.

След като видяхме достатъчно от тази бавноподвижна битка, ние с Поул полетяхме на запад към Сендария и крайбрежието. Исках да се върна в Рива, за да поговоря с Чо-Рам. Мрин ясно казваше, че Крепостта няма да падне, но никога не е излишно да си бдителен. Все пак Гарел беше *вътре* в Крепостта.

Валеше, когато стигнахме Рива. *Наистина* изненадващо, нали? Лошото време след затъмнението беше необичайно навсякъде другаде, но не и в Рива. Там и без това постоянно си валеше.

Ран Борун бе пратил вест на алорнските крале относно армията на Урвон и те бяха много угрожени.

— Къде са те сега? — попита ме Родар, когато двамата с Поул се присъединихме към тях в съвещателната зала.

— Не съм сигурен — отвърнах. — С Поул летяхме наоколо съвсем за кратко. Близнаките не излизат от Долината, затова Белдин обикновено докладва на тях. Ще ги питам за това по-късно, но сега има по-належащи въпроси, които трябва да обсъдим и да вземем решения. После ще проверя защитата на Крепостта.

— Крепостта е сигурна, Белгарат — увери ме Чо-Рам. — Няма нужда да ходиш чак там.

— Просто предпазна мярка, Чо-Рам. С какви сили разполагаш вътре?

— Три клана и драснианските копиеносци, които успяхме да спасим. Защитата е голяма. Освен това стените са дебели близо девет метра и нито една стълба не може да стигне върха им.

— Мисля, че алгарите са имали нещо наум като са строили това място — казах му. — Знаем, че Крепостта няма да падне, но Торак сигурно ще бълска стените ѝ поне няколко години, преди да се откаже. Това ще ни даде време да се подгответим за следващия му ход. Мрин казва, че последната битка ще е в Арендия, затова няма да е зле да провеждаме тези съвещания в Тол Хонет.

— Защо пък Тол Хонет? — попита Бранд.

— По-близо е до бойното поле, а освен това там са толнедранските генерали.

— Толнедранците няма да ни окажат голяма помощ, Белгарат — възпротиви се Елдриг. — Ран Борун ще брани южната си граница. Той

няма да прати нито един легион в Арендия.

— Ние планираме бойните действия, Елдриг, а толнедранските генерали са наясно със стратегията и тактиката. Техните съвети ще са ни от полза.

— Ние не сме *напълно* невежи, Белгарат — протестира той. — Печелили сме всяка война, в която сме участвали досега, нали така?

— Това си е бил чист късмет, Елдриг. Не искам да наранявам чувствата ти, но вие алорните имате навика да превръщате в своя всяка война, в която участвате. Нека този път постъпим по-профессионално. Поне за разнообразие, ако не за друго.

На двамата с Поул ни отне известно време, докато убедим алорнските крале да се преместят в Тол Хонет и да послушат съветите на толнедранския Генерален щаб. Най-накрая те се съгласиха. После с дъщеря ми напуснахме острова и полетяхме през Сендария над Улголанд до Крепостта на алгарите. Този път просто нямахме избор. Трябваше да използваме формата на патици.

Бих оприличил Крепостта на планина, издигната от човешка ръка. Отвън изглеждаше като град, обграден със стена, но всъщност не е така, защото вътре няма никакви сгради. Алгарите, които живееха тук, бяха построили стаи, зали и коридори вътре в самите стени. Откритото пространство вътре между стените беше нещо като сложен лабиринт.

Трагедията обаче все пак ни сполетя. Това беше една от онези глупави случайности, които ни връхлитат от време на време. Гарел отишъл на езда и конят му се препънал. Наследникът на риванския трон паднал и си счупил гръбнака. Пълна идиотщина! Какво, в името на седемте богове, е търсил на гърба на този кон?!

За щастие поне беше оставил наследник. Родът беше все още непрекъснат, макар Гелан да бе едва на пет години. Засега всичко беше наред. Всеки рано или късно пораства... Евентуално.

Говорих с момчето и открих, че като всички останали то има необикновено добър усет за нашето изкуство. Поне с това имахме късмет. Ако глупостта беше нападнала риванския род, щяхме да имаме големи неприятности.

— Аз мога ли да направя нещо, дядо? — попита ме открито момчето. — Това е моя отговорност все пак.

Това ме втрещи.

— Какво си му казала, Поул — попитах подозрително.

— Всичко, татко — отвърна спокойно тя. — Той има право да знае за какво е цялата тази каша.

— На него не му е нужна тази информация, Поул! Мислех, че сме се разбрали за това.

Тя сви рамене.

— Промених мнението си. Той е ривански крал, татко. Ако сложните ни планове се провалят, може да се наложи да вземе меча.

— Още е дете, Поул. Не би могъл дори да го вдигне.

— Има време, татко. Торак дори не е започнал обсадата.

— Мрин казва, че Бранд ще излезе срещу Торак. Гелан не бива да бъде въвлечен.

— Посланията на Мрин са много мъгляви, татко, а понякога обстоятелствата се променят. Трябва да съм готова за всякакви изненади.

— Мисля, че наистина мога да се справя, дядо — увери ме Гелан. — Един приятел от алгарите ме учи как да боравя с меча.

Въздъхнах и за миг скрих лице в ръцете си.

Наистина нямаше какво да правим в Крепостта освен да седим и да чакаме Торак. Двамата с Поул бихме могли да я напуснем но всяко време, но исках да съм абсолютно сигурен, че Едноокия не е сменил отново посоката. Нашествието в Драсния ме бе сварило неподготвен и нямах никакво намерение това да се повтаря. Само след като се убедях, че няма връщане назад, щях да замина и да оставя Торак с неговите хитрини. Исках да видя как защитниците ще се справят с първите няколко атаки, само за да съм спокоен, че знаят какво се очаква от тях.

Конници от клановете, останали извън Крепостта, постоянно ни осведомяваха за движението на Торак. Той продължаваше да напредва и не даваше никакви признания, че се кани да сменя посоката.

Едно утро, тъкмо зората бе превърнала дъждъ в сребро, гласът на Поулгара прекъсна неспокойния ми сън.

— Мисля, че трябва да дойдеш тук, татко.

— Къде си ти?

— Не те разбирам, татко. Просто се изкачи до парапета на северната стена. Има нещо, което трябва да видиш.

Помърморих малко под нос, но все пак се измъкнах от леглото и се облякох. Какво ли е намислила пък сега? Щом не можа да ме

разбере, явно е сменила формата си. Излязох в осветения от факли коридор и се изкачих по нескончаемите стълби, които водеха до най-високата точка на Крепостта. Една снежнобяла сова беше кацнала върху лъскавата от дъждъ кула.

— Бях те помолил да не го правиш — напомних ѝ. Образът избледня и тя отново прие човешката си форма.

— Съжалявам, татко. Не го правя, за да те разстройвам, а и спазвам инструкциите. Мисля, че трябва да видиш това — завърши, като посочи на север.

Погледнах над зъберите. Отгоре облациите изглеждаха мръсносиви, а зората пробиваща на петна по тях. Дъждът беше понамалял и вече не приличаше на плътна завеса като през последните няколко седмици. Отначало не можах да различа нищо, но после някакво движение на около миля в сумрака на долината привлече погледа ми. Като се взрях по- внимателно, видях човешка маса да се надига от мъглата — огромна и безлика, тя се простираше от единия до другия край на хоризонта.

Кал Торак беше стигнал Крепостта.

ШЕСТА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че Торак е с тях? — попита, неспособен да откъсна очи от бавно напредващата армия.

— Да, татко, бях там и видях. Железната му кула е точно по средата на армията.

— Какво си направила? Поулгара, там е Торак! Сега знае, че си тук!

— Не се вълнувай, старче. Беше ми казано да го сторя. Няма начин Торак дори да подозира за моето присъствие в Крепостта. Той е в кулата си заедно със Зедар.

— Откога става това с теб?

— Май откакто напуснах Малория. Да предупредим алгарите, а после може да ни остане време и за закуска. Цяла нощ съм на крак и съм прегладняла.

Сутринта превалаше, когато ангараките затвориха пръстена си около Крепостта, а по обед предприеха и първата атака, за да добият представа за нашите сили. Алгарите и драснианските копиеносци стояха скрити зад зъберите и това май леко изнервяше генералите на Кал Торак. Те докараха обсадните машини и започнаха да мята камъни, опитвайки се да прехвърлят стените. Това обаче не им се удаде, защото укрепленията бяха много високи. Наблюдавах как инженерите им трескаво се опитват да насочат катапултите и да променят траекторията на камъните.

После, по-скоро за да предизвикат някаква реакция у защитниците, отколкото с надеждата за успех, те атакуваха главната порта. Дотъркаляха отпред стенобойни машини, макар изобщо да не беше необходимо. Портата не беше заключена. Първи през нея минаха тулите. Изглежда те винаги вършат мръсната работа в обществото на ангараките.

Не съм сигурен даже дали осъзнаха на какво се натъкват, когато влетяха през вратата. Както казах и преди, Крепостта не беше град в обичайния смисъл на думата. Тези огромни стени не защитаваха домове и обществени сгради. Те обкръжаваха сложен и оплетен

лабиринт от тесни и криви коридори с високи стени без покрив. Тулите се втурнаха в него и единственото, което се изпречи насреща им, беше геометрия. Видяха пред себе си коридори с прости и пресечени линии, толкова сложни наглед, че сякаш преливаха една в друга в невъзможни измерения.

Зашитниците позволиха на тулите да се полутат из този лабиринт около час, после излязоха от прикритията си върху шестметровите вътрешни стени и унищожиха нашествениците.

А генералите на Малория и кралете на западните народи на ангараките още не бяха зърнали дори един-единствен защитник. Повече не видяха и ордата тули. Бяха изпратили няколко хиляди воини през портата, а нито един от тях не се върна обратно. Поне не през същата врата.

Следващата нощ започнаха да виждат един по един мъжете, които пратиха да атакуват първи вътрешността. Алгарските катапулти взеха да мяят от стените телата на мъртвите тули точно в средата на лагера на ангараките. Много трудно е да заспиш, когато отгоре валят тули.

На следващия ден атаките бяха подновени. В Крепостта имаше три клана на алгарите. Останалите бяха извън нея. Кал Торак обкръжи Крепостта, а свободно придвижващите се алгарски конници обкръжиха *него*. Те не заеха позиции, нито пък се втурнаха да копаят окопи, както обикновено постъпват обсаждящите. Конницата има други способи. Тя непрестанно се движеше, а генералите на Кал Торак и подчинените му крале не знаеха откъде точно ще ги връхлети. За тях и извън, и вътре в Крепостта беше еднакво опасно.

След няколко дни се убедих, че тактиката на Чо-Рам работи съвършено. Двамата с Поул се сбогувахме с Гелан, майка му и вождовете на клановете, защищаващи Крепостта. После отлетяхме на запад през дъждовната и пронизвана от ветрове мрачна пелена, която сякаш завинаги се беше спуснала над земята. Чакаше ни още работа.

След като Кал Торак беше прикован задълго в Алгария, ние имахме време да разширим и изгладим стратегията си. Преместихме мястото на съвещанията от Рива в Тол Хонет, за да имаме поддръка съветите на Императорския военен институт и Генералния щаб на Толнедра. Работата с професионални военни беше новост за мен. Въпреки тяхната страховита репутация, алорните в най-добрая случай

са просто талантливи аматьори. Заслуга за това имат най-вече наследствените им способности. Воинът по рождение няма и една десета от достойнствата на човека, който е минал през всички чинове във военната йерархия, за да стане генерал. Толнедранските офицери имаха в запас цял набор от разработени планове за всякакви изненади. За редовия алорн бойното поле е място, където връхлита с дива ярост, за да унищожи всичко, попаднало в полезрението му. Включително дървета и храсти.

Макар Ран Борун лека-полека, пък било и с неохота, да приемаше *вероятността* ние с Поул да притежаваме способности, които според здравия разум не би трябвало да съществуват, двамата стояхме настрана по време на разговорите. Бях казал на императора, че няма смисъл да разстройваме генералите като им казваме неща, които психически не са подгответи да приемат. Ако разкриех, че наближавам седемхилядния си рожден ден, щяха да изхабят толкова сили в доказване на моята невменяемост, та нямаше да имат време за наистина важните дела. Просто ги уведомихме, че двамата с Поул сме риванци и с това приключи представянето.

Това, което най-много ни объркваше бе, че Урвон не предприема нищо. Вярно, той преведе армията си през Източно море, но после уседна във военния окръг Хага на южния бряг на Ктол Мургос, сякаш се канеше да пуска корени там. Най-накрая пратих вест на близнаците, че трябва да говоря очи в очи с Белдин.

Моят брат пристигна след няколко дни в стаята ми в посолството на Черек. Тя беше скромно помещение, но и аз съм непретенциозен човек с прости обноски, така че не се нуждая от царски палати. Първият ми въпрос беше съвсем простичък:

— Какво го задържа?

— Мургосите, естествено, какво друго — отвърна той. — Те и фактът, че още не се е срещнал с армията на Опъреното лице.

— Какъв е проблемът на Ктучик?

— Не харесва Урвон.

— Че кой го харесва? Даже мисля, че и на Торак не допада много. Но Урвон следва определени заповеди, а Торак би изтръгнал сърцето на Ктучик от хилавото му тяло, ако реши да му се меси.

— Не ме слушаш, Белгарат — отвърна моят дребен брат. — Не съм казал, че Ктучик спира Урвон. Мургосите му блокират пътя, а ако

трябва да съм още по-точен — мургоските гролими.

— А каква е разликата? Нали Ктучик контролира Ктол Мургос.

— Така е, но точно в този момент гледа в друга посока. Я да видим дали ще мога да ти обясня. Ако Урвон стигне Арендия с армията си, Торак най-вероятно ще го обяви за своя Най-любим ученик или както искаш там го наречи. Ктучик не иска това да се случи, но не смее да се намеси — поне не открыто. Ала това не му пречи да дърпа скришом конците. Той от векове насажда в колективното съзнание на мургите манията за чистота на расата. А малорианците не са чисти ангараки. Средният малорианец е една част ангарак, една част каранд, малко мелсен, а сигурно има и една щипка от далите — за по-добър вкус и равновесие. Мургосите смятат малорианците за нечистокръвни мелези и не се колебаят да го показват открыто.

— Знам това, но мургите се подчиняват на гролимите, а нито един жив гролим не би направил нещо, което да оскърби Торак.

— Виждам, че не познаваш добре гролимите. Политиката им е много заплетена. Независимо какво си мисли Торак, в религията на ангараките има голям разкол. В основата му е омразата между Урвон и Ктучик. Когато Урвон и армията му слязоха на пристанището в Хага, Ктучик пусна зловредни слухове сред своите гролими. Свещениците взеха да разпространяват ужасяващи истории за пияни малориански войници, които нахлували в къщите на мургите и изнасилвали жените им. Това със сигурност може да подлуди всеки мургос. Официалната позиция на Ктучик е, че той ще е в услуга на Урвон и неговата армия, но гролимите му пръскат слухове за зверства и варварщини с пълна сила. През деня мургоските генерали са много любезни към малорианските офицери. Но нощем необузданы хайки от мургоски войници излизат по улиците и кълчат на парчета всеки малорианец, когото могат да докопат. Ктучик седи с лицемерна набожност в Рак Ктол и само се тюхка: „Тц, тц, тц!“, твърдейки, че нищо не може да направи. Урвон пък клечи в Рак Хага и кърши ръце, докато мургоските банди избиват постепенно армията му. Знам колко е трудно за вярване, но може да се окаже, че Ктучик е най-ценният ни съюзник в момента.

— Това ще приключи в мига, когато Торак изпрати пехотинците си на Урвон, нали?

— Съмнявам се. Ктучик най-вероятно ще се подчини на заповедта неговите южни мурги да се присъединят към армията на

Урвон, но само за да даде възможност на хората си да се доберат поблизо до малорианците. При това въоръжени с ножове. Пътуването през южен Ктол Мургос ще е много забавно. Урвон ще бъде късметлия, ако му остане поне един полк, когато стигне южната граница на Толнедра.

— Това е прекрасна теория.

— Предполагах, че ще ти допадне.

— Защо не дойдеш с мен в двореца да те представя на толнедранските генерали и да им изложиш фактите? А, между другото, Поул и аз не сме им казали кои сме всъщност. Просто ще те представя като драсниански шпионин и няма да се впускам в подробности. Нека не объркваме допълнително генералите.

Белдин присви рамене.

— Щом така предпочиташ — съгласи се той.

Командващият толнедранския Генерален щаб се казваше Керран и беше от семейство Анадиле от Южна Толнедра. Фамилията никога не бе имала много земя или пък власт, та да претендира за трона, затова нейните членове обикновено отиваха във войската. По традиция бяха съюзници на Боруните, така че когато те владееха трона, бе в реда на нещата някой от Анадиле да команда Генералния щаб. Генерал Керран беше безкомпромисен професионалист в началото на петдесетте. Бе толнедран, затова нямаше високия ръст на алорните, но беше набит мъж с широки рамене и огромни длани. Двамата с Бранд се разбираха прекрасно.

Не владея много добре тайнния език на драснианците, но успях да предупредя Поул и Родар, че Белдин ще бъде представен като член на драснианските тайни служби и го обявих за „един от най-ценните ни агенти“. После Белдин повтори всичко, което по-рано разказа на мен.

— Колко време според вас, експерт Белдин, ще трябва на Урвон, за да прекоси Южен Ктол Мургос? — попита генерал Керран след като моят брат приключи с доклада.

Белдин присви рамене.

— Най-малко половин година. Предполагам ще му се налага да спира много често, за да потушава броженията.

— Значи вече имаме отговор на един от най-важните въпроси. Вашият приятел и дъщеря му ни казаха, че този Кал Торак от Малория

трябва да стигне Арендия на точно определена дата. Доколкото схванах, това има нещо общо с религията на ангараките.

— Може и така да се каже. Е, и?

— Ние обаче не знаем тази дата, а на Кал Торак тя е известна. Той ще иска Урвон да е заел позиции, когато денят наближи. Щом Урвон тръгне, ще сме наясно, че ни остава около година до срещата с ангараките някъде в Арендия.

— Това е малко неточно, Керран — възрази му Ран Борун.

— Но е много по-конкретно от всичко, което чухме досега, Ваше величество — отвърна Керран. — Крал Чо-Рам твърди, че неговата Крепрот е непревземаема, така че Кал Торак все повече ще губи самообладание с наближаване на срещата в Арендия. Най-вероятно ще му се наложи да прекрати обсадата и да тръгне на юг. Ангараките приемат религиозните си задължения много на сериозно.

Керран се надигна от мястото си и тръгна към голямата карта, която висеше на стената в заседателната зала.

— Армия с численост като тази на Кал Торак не може да се придвижва бързо — отбеляза той. — Особено пък след като навлезе в планините на Улголанд. От Крепостта до Централна Арендия са сто и петдесет левги. Ако изминават по десет мили на ден, ще са им нужни четиридесет и пет дни. Още петнадесет дни, за да се прегрупират, и стават около два месеца. Първият сигнал ще бъде тръгването на Урвон. Вторият — когато Кал Торак прекрати обсадата на Крепостта. А това е и всичко, което ни е нужно, нали така? Мургосите може да успеят, а може и да не сполучат да спрат малорианците на Урвон, но *ние* със сигурност трябва да успеем. Мисля, че генерал Урвон ще закъсне за срещата в Арендия. Кал Торак е чужденец, така че едва ли познава в детайли легионите. Смятам да му преподам няколко урока. Ще закова Урвон при южната граница на Толнедра.

Сега разбирате защо двамата с Поул настоявахме да координираме действията си с толнедранските генерали.

След като знаехме за предупредителните сигнали, ние можехме да се съсредоточим върху действията в Арендия. Щабът на генерал Керран внимателно подготви планове за защита почти на всеки район в страната. Поговорих с Бранд на четири очи за това. Малко битки са били спечелени с отбранителна стратегия. Методичните толнедранци обаче сравниха числеността на армията на Торак и нашата и

заключиха, че за нападение не може и дума да става без помощта на легионите. А легионите щяха да са заети на друго място.

Толнедранските генерали не знаеха защо алорнските крале се подчиняват на Бранд, но в никакъв случай не бяха глупави. Могат да различат един авторитет, когато го срещнат, и само след няколко месеца съвещания за изработване на обща стратегия те забелязаха таланта на Бранд в определянето на тактиката. Толнедранците обикновено не се нуждаеха от алорните, но в Бранд виждаха съвсем друг тип човек. Неговата гениалност се състоеше в това да оцени силните и слаби страни на армията, която щеше да срещне Кал Торак в последната битка.

Решението ни да не казваме на толнедранските генерали, че повечето от нашите решения са базирани на бълнуванията на един луд, имаше смисъл. И най-малкият намек, свързан с мистицизма, изнервяше толнедранците. Е, имаше и случаи, когато се налагаше да говорим много бързо. Знаехме, че определени събития наистина ще се случат, но не беше възможно да кажем на толнедранците откъде го знаем. Родар се нае да замазва положението в повечето подобни случаи. Вече се носеха легенди за възможностите на драснианските тайни служби, а след няколко години толнедранските генерали вече бяха убедени, че почти във всяка част от ангаракската армия има внедрен драсниански съгледвач. Всеки път щом някой зададеше неизбежния въпрос: „Откъде знаете това?“, Родар поглеждаше лукаво, вадеше някакъв лист хартия и го слагаше на масата с непоносимо самодоволно изражение. Изводите бяха очевидни.

Но накрая дори ловкостта на Родар беше подложена на изпитание. Обсадата на Крепостта продължаваше вече шест безконечни години, когато близнаците най-сетне намериха пасажа при Мрин, в който се определяше мястото на битката. Данните бяха доста мъгляви, но това е обичайно за Мрин. Там се казваше: „Детето на Светлината и Детето на Мрака ще се срещнат при стените на Златния град.“ Ключовата дума в пасажа беше „златен“. Тези от вас, които са виждали жълтите стени на Во Мимбре, знаят нейния произход.

Сега оставаше внимателно да направляваме генерал Керран и колегите му, докато накрая той сам стигне до правилното решение. Родар, който отново се престори, че е получил информация от шпионите си, начерта най-вероятния път, по който ще мине Торак, а

ние останалите направихме всичко възможно да покажем колко нелогично е битката да се състои на друго място. Накрая Керран мушна с дебелия си пръст картата.

— Тук — каза той. — Трябва да обедините силите си, за да срещнете Кал Торак при Во Мимбра.

— Предполагам, че местността там е подходяща — каза крал Елдриг, като се опита да вмъкне и малко съмнение в гласа си.

Продължих в тази посока.

— Не е ли твърде равнинно там — възразих. — Няма ли да е по-добре да действаме с изненада като се укрием сред някои хълмове и клисури?

— Не е необходимо, Древни — обърна се към мен Чо-Рам. — Градът е достатъчно укрепен, за да спре войската на Кал Торак. Те ще дойдат откъм долината на река Аренд и ще обкръжат Во Мимбра за нова обсада. Ние ще ги нападнем от всички страни и ще ги смачкаме в стените. Генерал Керран е прав. Това е най-подходящото място за такава битка.

Двамата с Елдриг скальпихме още няколко привидни възражения, после Бранд и Родар застанаха на страната на Чо-Рам и това реши въпроса. Беше твърде тежък начин на работа, но ние наистина нямахме избор.

Няколко вечери след като решихме къде ще се състои битката с Кал Торак, Поулгара дойде в стаята ми в посолството на Черек. Намери ме да ругая над моето копие от Кодекса на Мрин.

— Какво става с теб, татко? — попита. — През последната седмица си наострен като оса.

Ударих с юмрук по копието от Кодекса на Мрин.

— Ето това ми става! — изкрешях. — Тук няма никакъв смисъл!

— Така и трябва. Нали такъв е бил замисълът? Необходимо е било да звучи като пълна безсмислица. Защо не ми кажеш какво те мъчи? Може пък да ти помогна.

Поех си дълбоко въздух.

— Е, добре. Бранд е Детето на Светлината, поне в това събитие. Ако правилно съм схванал, той ще трябва да е на няколко места едновременно.

— Прочети ми този пасаж — каза търпеливо тя. — Нещо ми се губи смисълът, когато започнеш да пелтечиш.

— Добре, нека видим ти пък какво ще разбереш!

Разгънах свитъка, намерих отметката и й прочетох проклетия пасаж: „Детето на Светлината ще вземе камъка от неговото място и ще го прати на Детето на Светлината пред вратите на Златния град.“

— Това си е чист парадокс. А той не може да се случи.

— Аз не го тълкувам по този начин, татко. Колко трае едно такова *събитие*?

— Колкото трябва, предполагам.

— Може би векове? Години? Дни? Или пък само няколко минути, а може би един-единствен миг? Колко време ти трябваше да приспиш Зедар в Мориндланд? Нали онова е било *събитие*? Колко време *наистина* ти отне то, татко?

— Ами, не много. Накъде биеш, Поул?

— Имам чувството, че *събитията* трайт само миг. Необходимостите са твърде силни при такива сблъсъци, за да продължи по-дълго. В противен случай вселената може да се разкъса на парчета. Пророчествата ни казват как да се подгответим и това може да трае няколко ери, но самото *събитие* може да бъде просто някакво решение, даже една едничка дума — „да“ или пък „не“. Мрин ни показва, че до последния сблъсък може да се стигне по един или друг път, зависи от избора, а вземането на решение трае само миг. Мисля, че това *събитие* не е единственото, което ще се състои само от едно решение. Всички са такива. Когато срещна Зедар в Мориндланд, ти реши да не го убиваш. Смятам, че *това е било събитието*. Всичко останало е просто подготовка.

(Сега нали ме разбирате, когато говоря за проницателността на Поул? Тя може би малко преувеличи нещата, но аз предпочитам да вярвам на обяснението й. А това превръща разговора ни в *събитие*, нали? Предполага още, че не е задължително *събитията* да включват сблъсък лице в лице между носителите на двете Необходимости. Ето тази теория със сигурност ще ви осигури постоянно главоболие.)

— Отивам в Рива — казах й.

— И защо?

— Трябва да взема меча на Желязната хватка. Бранд ще има нужда от него, когато дойде времето. Мрин твърди, че Сферата ще бъде решаващ фактор, а това означава меча.

— Тогава явно смяташ, че ти си Детето на Светлината, което трябва да отнесе Сферата на Бранд?

— Няма да ми е за първи път — свих рамене. — Ако се окаже, че греша, дори няма да мога да измъкна меча от тази стена. Това е най-хубавото като си имаш вземане-даване със Сферата. Той не би ти позволил да направиш нещо, за което не си определен.

Нямах намерение да шумя около задачата си. Не, това не беше един от онези избори, за които говори Поул. Бях ръководен единствено от желанието да не попадна в неловко положение. Ако се окажеше, че не мога да изтръгна меча от стената, щях да изглеждам доста глупаво в очите на тези, пред които съм разтръбил с какво се захващам. Глупава суета, но ние всички попадаме в клопката й от време на време.

Уговорих се с посланика на Черек да потегля със следващия куриерски кораб към Рива. Можех и сам да тръгна, но ако всичко вървеше както трябва, щях да нося нещо доста тежко по обратния път.

Пътуването никак не беше приятно. Не харесвам бойните кораби на череките, пък и лошото време, което ни мореше вече толкова дълго, не правеше пътя по-лек.

Накрая стигнахме Рива и аз прескачах по две стъпала, катерейки се по стълбата към Цитаделата. Най-големият син на Бранд, Рениг, управляващ по време на отсъствието на баща си. Ако трябва да съм прецизен, длъжността на риванския Пазител не се предаваше по наследство, но бях почти сигурен, че този път Рениг ще я поеме. И той като баща си беше могъщ мъж, на който може да се разчита.

Погледна ме диво, когато влетях в работната стая на Бранд.

— Слава на божовете! — каза, надигайки се от мястото си. — Получил си съобщението ми!

— Какво съобщение?

— Нима не ти го предадоха? Защо дойде тогава?

— Трябва да свърша нещо. Какво е станало, Рениг? Не съм те виждал така развълнуван, откакто беше малко момче.

— По-добре ела и виж сам, Древни. Едва ли ще ми повярваш, ако ти кажа. Ще пратя да повикат стражите, които първи го видяха. Сигурно ще искаш да говориш с тях.

Той ме изведе в коридора и ние се насочихме към Залата на риванските крале. Тронната зала не беше използвана от векове, още от убийството на Горек, затова беше влажна, прашна и недобре осветена.

Рениг взе една факла от стената до вратата и влезе вътре, насочвайки се покрай камината към трона. Като се приближихме, видях мечът на Желязната хватка да се подава от стената. Но забелязах, че нещо ужасно се е случило с него.

Сферата вече не беше върху ефеса.

— Какво е станало тук, Рениг? — попитах. — Къде е Сферата?

— Ето там, Древни — отговори той и посочи към големия кръгъл щит, облегнат на стената на около три метра от дясната страна на трона. Беше традиционен алорнски щит — голям, кръгъл и тежък, с обичайните стоманени ленти, които алорните коват върху щитовете си. Това, което го различаваше от обикновените щитове обаче беше Сферата на моя Учител, поставена точно по средата.

— Кой го направи? — гласът ми трепереше.

— Не знаем. Пазачите, които са били тук онази нощ, не са я виждали преди.

— *Нея?* Жена ли го е направила?

Той кимна.

— И аз се съмнявах, Белгарат, но познавам тези мъже още от дете. Те са честни хора и никога не биха излъгали за такова нещо.

— Никой не би могъл да докосне Сферата освен... — аз внезапно спрях, защото пасажът от Мрин прокънтя в главата ми: „Детето на Светлината ще вземе камъка от неговото място.“ Мислех, че временно изпълняващият Дете на Светлината ще вземе меча и ще го занесе на Бранд. Дори ми бе минало през ума, че този пасаж е предназначен за *мен* — че именно аз съм определен да измъкна оръжието от стената и да го занеса в Тол Хонет. Но явно в тази част от Мрин изобщо не е ставало дума за меча. Жената, която и да е тя, беше преместила камъка от ефеса в центъра на щита. Поул беше прав. Щом като никой освен Детето на Светлината не може да докосне Сферата, значи именно то се е появило. Но защо пък в образа на жена?

Двамината стражи, които не бяха на пост сега, влязоха в залата и се упътиха колебливо към нас. Май някой ден трябва да се погрижа да се промени общото мнение, че имам отвратителен характер.

— А, елате тук — казах кратко. — Няма да ви наказвам. Не сте могли да направите нищо, за да я спрете. Кога се случи това?

— Преди около седмица, Древни — отвърна по-високият от двамата.

Колко обичайно. И колко практично. Случило се е точно в мига, когато реших да потегля за Рива.

— Това беше магия, Блажени — каза другият. — Стояхме пред вратата късно през нощта, когато срещу нас по коридора се зададе жената.

— Осьзнавахме, че става нещо странно — прибави високият, — особено когато тя пламна.

— Пламна?

— Всъщност изльчваше някакво сияние. От тялото ѝ струеше яркосиня светлина.

Това вече ме накара да застана нащрек.

— Беше много красива жена — уточни другият страж. — Или поне щеше да е такава, ако не беше цялата синя. Тя отвори вратата към залата и влезе. Последвахме я, докато стигна трона. После вдигна ръка и каза: „Ела при мен!“ Звучеше така, сякаш вика кученцето си.

— Беше много странно — продължи другият. — Но така или иначе ние и двамата го видяхме, а после го обсъдихме много подробно. Камъкът от ефеса се разклати, излезе от леглото си и полетя към ръката ѝ. Той също сияеше. После тя отиде при онзи щит — никога преди не съм го виждал тук — и постави камъка в средата му. Той сякаш стопи стоманата и се срасна с центъра на щита.

— После тя отиде ли си? — попитах.

— Най-напред каза нещо.

— Разкри ли коя е?

— Каза само: „Ще дойде един човек и той ще знае как да постъпи.“ После наподоби нещо като усмивка и си тръгна. Последвахме я, но когато излязохме в коридора, тя беше изчезнала. Това е всичко, което видяхме, Древни. Не можахме да я спрем.

— Така е — казах им. — *Никой* не би могъл да я спре. Който и да е той.

Вдигнах тежкия щит.

— Този „призрак“ или каквото е там, е бил прав за едно нещо — аз наистина зная какво да правя.

— Това е Сферата, Блажени Белгарат! — възропта Рениг. — Тя трябва да остане тук на острова.

— Така е — отвърнах, — но до времето, когато ще ни потрябва. И макар моите сметки да са под всякааква критика, май съвсем скоро

ще е нужна на баща ти.

По пътя назад към Тол Хонет се замислих над факта, че Сферата сега е част от щит, а не от меч. Това ясно даваше да се разбере, че Бранд няма да убие Торак. По своята природа щитът е средство за защита, а това ме накара да помисля за промяна на стратегията, очертана от толнедранските генерали за битката при Во Мимбра. Може пък да спечелим чрез защита.

Единственото съществено нещо, което направих по време на пътуването, бе да уведомя близнаците за промяната в местонахождението на Сферата. Независимо се нуждаех от инструкции по този въпрос.

Обсадата на ангараките около Крепостта на алгарите се проточи още една година. После в късната пролет на 4874 г. Белдин се завърна от Южен Ктол Мургос, за да ни предупреди, че Урвон вече е строил армията си в равнината около Хага и потегля на запад. Ако изчисленията на генерал Керран бяха точни, имахме още около година, преди да започне битката. Знаехме със сигурност, че Торак е свалил обсадата на Крепостта и също е тръгнал на запад.

По-голямата част от лятото прекарах в суетене насам-натам да проверявам дали всяко нещо е на мястото си. Неизбежни военни действия избухваха между воюващите страни в Арендия, а на нас с Поулгара се налагаше да се втурваме на север от Тол Хонет, за да уталожим конфликта.

Макар близнаците да се трудеха неуморно, не можахме да открием много напътстващи следи в Мрин. Това ме притесняваше до момента, в който осъзнах, че с нищо не мога да повлияя върху изхода на битката между Бранд и Торак. Направих това откритие в началото на есента, когато забелязах значителна промяна в поведението на Бранд.

— Да поговорим, Белгарат — каза ми той в една дъждовна утрин, когато срещата с толнедранските генерали приключи.

— На твоето разположение съм — отвърнах.

— Нека излезем — предложи той. — Мисля, че се налага да поговорим на четири очи. Не бих искал някой толнедрански шпионин да предаде и дума от разговора ни на Ран Борун. Той може и да е добър човек, но се изнервя, когато започнат да никнат необясними за него неща.

Усмихнах се едва-едва. „Изнервя“ беше много меко казано. Двамата с Бранд излязохме от сградата на Генералния щаб и тръгнахме безцелно из подгизналите ливади на императорския двор.

— В миналото си бил инструмент на Необходимостта, нали? — проговори той, едва когато се убеди, че около нас няма никого.

— Не схващам въпроса ти, приятелю — отговорих. — Целият ми живот мина в тичане да върша нейни поръчки.

— Става дума за нещо конкретно. Доколкото знам, ти и Необходимостта сте били много близо един до друг, когато с Мечото рамо и останалите сте отишли в Ктол Мишрак.

— Така беше. Е, и?

— Тя говореше ли ти?

— Да, точно така.

— Радвам се да го чуя. По едно време си мислех, че губя разсъдък. Има доста странен начин на изразяване, нали?

— Лишена е от чувство за хумор. И какво казва?

— Нищо особено. Бях доста изнервен от това какво трябва да правя, когато се срещнем при Во Мимбра, а тя ми каза да не се кахъря толкова. — Той спря и ме погледна право в очите. — Ти знаеше ли какво точно ще направиш още преди да го сториш? Нали разбираш, когато нещо се зададе, решението просто да ти изскочи пред очите.

Кимнах.

— Това е стилът ѝ на работа — отговорих. — Приятелят, който е в главата ти, обикновено не си губи времето да обяснява подробностите, просто ти дава точните отговори. Даже не е нужно да ги обмисляш. Какво ти казва да направиш в този момент?

— Трябва да убедя толнедранците, че заплахата от армията на Урвон не е чак толкова голяма.

— Това ще ти отнеме доста време. Генерал Керран е изцяло отдаден на идеята да защитава южната си граница.

— Ще види, че от това няма нужда. Урвон и Ктучик ще допуснат грешка. Няма да стигнат даже Нийсия.

— Каква грешка?

— Нямам представа. Проблемът е, че Керран ще го схване едва тогава, когато Торак вече ще е възседнал Во Мимбра. Няма да има време да преведе легионите си от южна Толнедра до бойното поле.

— Изобщо няма да има нужда да ги превежда — казах му.

— Как тогава ще стигнат там?

— Череките ще ги превозят на корабите си.

— Откъде знаеш това?

Направих гримаса.

— Нашият общ приятел ми подхвърли тази идея още преди няколко хиляди години.

— Още оттогава ли се познавате?

— То е несъзнателно. Ще свикнеш с това, Бранд. Инструкциите не излизат на повърхността, докато наистина не се появи нужда от тях. Мисля, че това е част от договора между Необходимостта и Торак. Щом ми каза, че Ктучик и Урвон ще допуснат някаква грешка, вече знаех как точно ще преведем легионите до Во Мимбре.

Той пусна една кисела усмивка.

— Изглежда в това има смисъл. Явно нашият приятел не би искал умовете ни да се задръстват с цялата информация, докато наистина не ни стане нужна. Само се надявам да не закъсне с инструкциите, когато аз и Торак започнем.

— Дай Боже. Имаш ли някаква представа защо Сферата сега е на щит вместо върху дръжката на меча?

— Всичко, което ми е известно е, че не трябва да удрям Торак с него или с нещо, свързано с камъка. Друг ще го стори. Аз само трябва да му го покажа.

— Да му го покажеш? Той го е виждал и преди, Бранд.

— *Хайде стига, Белгарат! Не си ври повече носа в това!* — Разбира се, веднага познах този глас. — *Ти си върши работата и остави Бранд да свърши своята.*

Сепнатото изражение на Бранд показва, че и той чува какво казва нашият общ приятел.

— Винаги ли ти говори с този тон? — попита той.

Кимнах мрачно.

— През цялото време. Явно има нещо в мен, което го вади от равновесие. Я по-добре да вървим при Керран и да го убедим, че е редно да помисли и за непредвидените случайности.

— А защо просто не му кажем кой всъщност си ти и откъде двамата с теб получаваме инструкции?

— О, не, Бранд, още не! Искам легионите му да са във Во Мимбре, преди да започна да го обстрелям с изненади. Керран е

добър и стабилен мъж, но въпреки това е толнедранец. Ще му кажем, че за всеки случай в устието на Горската река ще чака флотът на Черек. А той ще е наясно какво да прави, като дойде времето.

Беше пролетта на 4875 г., когато Торак с погнуса оттегли обсадата на Крепостта и пое на запад с останките от неговата армия. Алгарите и копнеещите за мъст драснианци режеха всички пътища за отстъпление след него. Винаги има изоставащи части далеч след армията, но в случая те никога не успяха да се присъединят към основните сили.

Когато Кал Торак стигна Улголанд, нещата за него тръгнаха още по-зле. Всяка нощ улгосите изскачаха от пещерите като ловуващи котки и избиваха часовите. По някакъв щастлив случай те се добраха даже до сърцето на противниковия лагер и изклаха много от войниците на Торак. Едноокия беше склонен да не забелязва тези дребни неудобства, но войската му стана прекалено неспокойна, а мнозина от бойците предадоха Богу дух така, както си спяха.

Сакатият бог на ангараките обаче неумолимо притискаше хората си да напредват, дори това да му костваше огромни загуби, и най-накрая стигна извора на река Аренд.

Ние с алорнските крале разгърнахме силите си около Во Мимбре още щом близнаците ме предупредиха за похода на Торак. Всички бяха в бойна готовност, но без подкрепата на толнедранските легиони.

Торак спря, за да прегрупира силите си, а ние все още нямахме никакъв знак какво става в Ктол Мургос. Ако в най-скоро време там не се случеше нещо, щяхме да бъдем принудени да се бием без решителната подкрепа на легионите. А това никак не беше добре.

Една нощ тъкмо бях потънал в неспокоен сън, когато гласът на Белдин внезапно ме стресна.

— Белгарат! — изхихика той. — Вече няма нужда да се тревожиш за Урвон! С него е свършено!

— Какво стана?

— Мургосите разпиляха армията му на парчета и той потърси никакво равнинно място, за да се справи с тях веднъж завинаги. Отиде във Великата пустиня Аргара, а мургите го последваха.

— И се изтребиха взаимно? — попита ликуващо.

— Не, стана нещо друго. При вас още ли вали?

— Белдин, вали непрестанно още от 4850 година и сигурно никога няма да престане.

— Сега май ще спре. Причината за това току-що премина през пустинята Аргара. През последните пет дни тук вилня страшна буря. Над армията на Урвон и труповете на мургите, които я преследваха, има натрупани четирииметрови преспи. Нито един от тези тук няма да стигне по-далече. На Торак ще се наложи да ви посрещне само с хората, с които разполага в момента.

СЕДМА ГЛАВА

Слязох долу, разбудих Поул и ѝ казах новините от Белдин.

— Случайност! — каза тя, докато си запарваше чай. Аз никога не съм харесвал тази напитка, но Поул се пристрасти към нея, докато живееше във Во Уейкцион.

— Мисля, че не е само случайност — възразих. — Гнусното време, което ни сполетя през последния четвърт век, е било подготовка именно за тази виелица. Ето защо едва ли бихме могли да я наречем просто късмет. Ала дори и да не беше снежната буря, Урвон нямаше да оцелее в тази пустош и щеше да падне в клопката на мургите.

— Колко е голяма тази пустиня?

— Великата пустиня Аргара ли? Почти колкото цяла Алгария. Урвон няма никакъв шанс да се изкопчи от преспите и да пристигне навреме при Во Мимбре, за да промени хода на битката.

— Освен ако Торак не реши да спре и да го изчака.

— Не е възможно. *Събитието* трябва да се случи в точно определено време.

— Въпреки това мисля, че все още имаме проблем.

— Така ли? На мен пък ми се струва, че шансът е на наша страна.

— Не се хили така, татко. *Ние* знаем, че Урвон е затънал до гуша, но как ще убедим Ран Борун и генерал Керран, че той вече не заплашва южната им граница? Ние сме свикнали да се влияе върху естествения ход на нещата, но те не са. Ползата от тази виелица няма да е никаква, ако тя не освободи легионите.

Можете да разчитате на Поулгара, ако трябва да се развали нечие настроение. Гледах пода намръщено известно време.

— Най-добре ще е да говорим с Родар — реших накрая. — Един доклад от негов шпионин може да оправи нещата.

— Подобна маневра едва ли ще ни донесе успех този път. И Ран Борун, и Керран знаят, че ние имаме нужда от легионите тук. Един доклад, който съвсем „случайно“ пристига точно в последния момент, ще изглежда много подозителен. Защо просто не им разкрием

истината? Покажи им копието си от Мрин и им кажи колко пъти в миналото той е предсказал вярно.

— Не мисля, че това ще свърши работа, Поул. Може и да убедим Ран Борун. През последните няколко години той стана свидетел на много събития, които не биха могли да се обяснят само по рационален път. Но досега толкова се старахме да даваме на генералите приемливи обяснения за всичко, което се случва, та един внезапен сблъсък с действителността наистина ще извади от равновесие Керран. Ще ни трябват месеци, за да го убедим, а ние не разполагаме с толкова време. В този миг Торак напредва към Во Мимбра по река Аренд, а на флотата на череките ще трябва време, за да превози легионите на север до Арендия. Керран вече е убеден, че информацията на Родар е точна. Нека отново опитаме този вариант преди да предприемем нещо по-екзотично. Легионите ми трябват във Во Мимбра, а нямам време да обучавам толнедранския Генерален щаб.

— Въпросът няма да бъде решен чрез армиите, татко. Бранд и Торак ще се бият на дуел и това е *събитието*, което очакваме. Всички останали маневри са просто приготовления.

— *Необходими* приготовления, Поул. Войската на Торак ни превъзхожда числено без легионите. Той не би приел предизвикателството на Бранд, ако е сигурен в своята победа. Преди това ще трябва малко да му разкървавим носа, за да се реши да излезе от желязната си кула и да приеме двубой с Детето на Светлината. Торак може и да е луд, но не е глупав, за да рискува чак дотам. Освен ако не го предизвикаме.

— Все още ни предстои да се справим с генерал Керран.

— Знам. Нека вземем Родар и да вървим в двореца. Можем поне да опитаме.

Както и предполагах, Ран Борун беше склонен да приеме версията на Родар за депеша от негов агент на юг. Толнедранският император бе достатъчно проницателен, за да схване, че ние с Поул имаме източници за информация, които са непонятни за него. При условие, че намирахме приемливо обяснение за новините, той приемаше на вяра това, което му казвахме. Генерал Керран обаче се заинати.

— Много съжалявам, Ваше Величество — започна той, — но не мога да се съглася да изоставим незащитена южната си граница, без да

проверя достоверността на този доклад. Не бих искал да ви обидя, крал Родар, но съм сигурен, че ме разбирате. Не мога да се доверя на едно зашифровано послание, което дори няма как да прочета, изпратено от човек, когото не познавам. Написаното в него може да е преувеличено. Напълно е възможно шпионинът да е бил заловен и принуден да го изпрати. Ще бъде напълно в стила на Урвон да ни подмами да изтеглим легионите от юг. Ако информацията е невярна, той може вече да лагерува по улиците на Тол Борун преди още да сме мигнали.

— Колко време ще ви е необходимо, за да се уверите във верността на доклада? — попита го Ран Борун.

— Най-малко няколко седмици, Ваше величество — отвърна генералът. — Имам три легиона на северния бряг на река Боргаса в Северна Нийсия. Тяхната главна задача е да разузнават и да ни предупредят щом Урвон наближи нийсийската граница. Ако им заповядам да проверят, конният патрул може да прекоси югозападния край на Госка до пустинята и да се върне обратно за около седмица или десет дни. — Той безпомощно разпери ръце. — Съжалявам, Ваше величество, но това е максималното, на което съм способен. Информацията може да стигне най-бързо със скоростта на конник. Това винаги е било проблем при мащабните операции. Ще ми се да имаше по-бърз начин, но такъв не съществува.

Разбира се, той не беше прав. *Имаше* по-бърз начин, но аз не бих могъл да му го обясня. Поне не по начин, който той би приел.

— Вие изглежда се колебаете какво да предприемете, генерал Керран — каза Поулгара. — Ако докладът на Родар не е точен, все още има вероятност да ви нападнат от юг. Но ако Кал Торак победи при Во Мимбра, той ще се озове на северната ви граница, а между него и Тол Хонет ще има само няколко невъоръжени селяни. В такъв случай и тук ще се повтори онова, което стана в Драсния.

Това доста разтревожи генерала, а Ран Борун беше още по-стреснат. Хитрият дребен император размисли няколко минути.

— Не можем ли да постигнем някакъв компромис? — попита той накрая.

— Готов съм да ви изслушам, Ран Борун — каза Родар.

— Защо не изпратим половината от легионите в Арендия, а другата половина да оставим там, където са.

— Това достатъчно ли е, Белгарат? — попита Родар.

— Така ще сме на косъм от опасността — отвърнах колебливо.

— Това ли е решението ви, Ваше Величество? — попита Керран императора. — Така и двете граници ще са защитени, но... — той оставил изречението да виси недовършено във въздуха.

— Едва ли имаме голям избор, Керран. Ще трябва да се защитим и от двете страни.

— *Мразя* войната на два фронта — измърмори Керран. После зяпна намръщено в тавана. — Численото превъзходство често е само въпрос на външен вид — рече замислено той. — В повечето случаи в битката е ангажирана по-малко от половината войска. Останалите са държани за резерва и то на място, където може да ги види противниковият генерал.

— Да, често постъпваме така — съгласи се Родар.

— Имам на разположение някои допълнителни части — каза Керран. — Те не са много добре подгответи и не са в добра форма, затова не бих посмял да гарантирам, че ще се бият добре. Но със сигурност ще изглеждат внушително пред Кал Торак.

— Откъде ще вземеш тази армия-фантом, Керран? — попита Ран Борун.

— В Императорския гарнизон на Тол Хонет има осем легиона, Ваше Величество. Войниците са дебели и мързеливи и в по-голямата си част са хонети. Никой не е успял да направи от хонетите истински войници, но поне ще направят редиците ни да изглеждат по-многобройни във Во Мимбре.

— Като начало е добре — призна Родар.

— Мисля, че мога да продължа в този дух — добави Керран. — Дванадесет легиона са на тренировъчен лагер в околностите на Тол Хонет, а още седем са близо до Тол Вордю. Тези подкрепления сигурно още не могат да маршируват в крак, но поне имат униформи. Това ни осигурява привидно още двадесет и седем легиона за резерва. Ако изтеглим половината от легионите по южната граница и ги попълним с мнимите войници, Кал Торак ще види армия от седемдесет и пет легиона. А освен това откъм десния му фланг ще изскочат свирепите бойци на Елдриг. Мисля, че това ще привлече вниманието му.

— Генерал Керран, вие сте гений! — възхити се Ран Борун.

— Знаеш ли, Белгарат — каза Родар, — това май ще свърши работа. Кал Торак може да е луд, но Ад Рак Кторос от Ктол Мургос не е, нито пък Яр Лек Тун от Надрак. Те няма да позволят техните армии да бъдат изтребени, докато на континента има малорианци. Двамата може и да се кланят на Торак, но не са достатъчно глупави, за да му се доверяват. Ако излезе, че противникът числено ги превъзхожда, те ще опитат да дезертират — или да се спасят, ако предпочиташи. Ще говоря с Чо-Рам по този въпрос. Ако изведнъж мургите и надраките бъдат нападнати от носталгия по дома, ние няма да заставаме на пътя им, когато тръгнат на изток.

— Ами тулите? — попита го Керран.

— Тулите не могат да налучкат пътя към дома без кучета-водачи — отвърна със смях Родар. — Тяхното чувство за посока, ако може така да се каже, е много ограничено. Те изобщо трудно схващат каквото и да било. Средностатистическият тул губи половин ден, за да си върже обувките.

— Вие, господа, давате ли си сметка, че обичате съдбата на целия свят само на един сложен трик — попита Поулгара.

— Това е хазарт, лейди Поулгара — весело се съгласи Родар, — но залагането понякога е много забавно. Колкото е по-голям залогът, толкова по-вълнуващо е то.

Тя въздъхна драматично и вдигна умолително очи към тавана, но нищо не каза.

— Това е най-доброто, което можем да направим, Белгарат — рече извинително Ран Борун. — Легионите са пръснати по поречието на Горската река. Генерал Керран би могъл да призове тези, които са най-близо до брега при устието на реката. При спешност те ще бъдат извозени от флотата на череките. За тези, които са по-далеч на изток, ще е трудно да стигнат брега, за да са от полза във Во Мимбра.

— Аз лично ще командвам нашите войски в Арендия — допълни Керран. — Може и да успея да убедя хонетите поне за разнообразие да си заслужат заплатите.

— Е, щом това е всичко, което можем да направим, то трябва да е достатъчно — казах. В гласа ми се долавяше съмнение, но всъщност бях много доволен. Армията-фантом на Керран би била достатъчна, за да принуди Кал Торак да приеме предизвикателството на Бранд, когато дойде времето.

Торак не напредваше бързо. Времето още не се беше нормализирало и армията му джвакаше в кал до глазените. Той спираше, за да разруши всяка укрепена къща, замък или поселище на крепостни селяни, които се изпречеха по пътя му. Пленниците бяха предавани на гролимите, разбира се. И други неща го забавяха — дребни неприятности като алгари и драснианци, например, улгоси или пък астуриански стрелци. Горното течение на река Аренд беше гъсто обрасло с гори и предлагаше много подходящи условия за засада. Да си призная, малко се съмнявах в готовността на астурианците да се бият. В края на краищата Кал Торак нападаше *Мимбра*. Но след като стрелците на Елдалан зърнаха само някои от зверствата на ангараките, тяхната стрелба така се усъвършенства, че за ордите не остана нито едно сигурно място срещу астурианските стрели. А Кал Торак претърпя поразителни загуби по пътя си на запад към Во Мимбра.

Белдин отплава на север от пустинята Арага и беше с крал Елдриг при устието на Горската река. Толнедранските легиони също потеглиха, но ми се струваше, че не се придвижват много бързо. Не споделих, обаче, тези наблюдения с генерал Керран. Той ми беше нужен, затова гледах да не го обида.

Елдриг с флотата си беше на юг, когато близнаците пристигнаха в Тол Хонет. Те ни дадоха още някои следи, извлечени от Мрин, но ние продължихме да се събираме в посолството на Черек. Ако имаше място в Тол Хонет, защитено от дебнешките очи и уши на шпионите на Ран Борун, това беше посолството на Черек. Там говорехме за неща, които не влизаха в работата на Ран Борун.

Аз много харесвах посолството. Беше уютно, обзаведено по алорнски вкус и предлагаше отдих за окото от облицованите в мрамор толнедрански сгради. Столовете бяха грубо сковани и покрити с кожи, а в камините винаги гореше огън, дори през лятото. Череките бяха убедени, че именно те са открили огъня, затова пламтящото огнище беше нещо като ритуален обред за тях.

Веднага след като всички се събрахме в стандартно обзаведената заседателна зала и посланикът изпрати яките си момчета да отстранят душещите наоколо шпиони, ние се заехме за работа. Белтира взе един от свитъците на Мрин и започна да чете от него. „Ето — прочете той, — ще стане тъй, че Богът Дракон да бъде задържан три дни пред

златния град, а после Детето на Светлината ще го предизвика. А на третия ден всичко ще бъде решено от *събитието*.“

— Поне обсадата няма да е продължителна — отбеляза Чо-Рам.

— Надявах се да е така — казах. После се приближих до картата и измерих някои разстояния. — Май е време да спрем да нападаме гърба на Торак и малко да оттеглим тези части. Ако продължаваме да го притискаме, той може и да не прегрупира войската си. Просто ще се втурне в долината и ще обсади Во Мимбра. Харесва ли ни или не, това ще е първият от трите дни обсада, за които говори Мрин. Искам Елдриг и Керран да са пристигнали още преди да се стигне дотам.

— Въпреки това той може пак да атакува, Белгарат — подчертава Родар. — Календарът е в негови ръце, затова той знае кога да се появи тук, а ние — не. Ако времето го притиска, той няма да спре.

— Логично е да е предвидил достатъчно време, Родар — оспори Поул. — Много има да се случи преди *събитието* и Торак го знае, вероятно даже по-добре и от нас. Много неща трябва да са станали, преди Бранд да може да го предизвика. Ако Торак направи нещо, за да промени хода им, ние ще сме изправени пред съвсем различно *събитие*, което дори не е споменато от Мрин или от оракулите на Ашаба. В този смисъл никой не знае какво ще се случи.

— Остава ни само да хвърлим каквото можем по пътя му — предложи Родар. — Това ще го забави.

— Но също така ще премести битката на друго място, а не при Во Мимбра — възрази Бранд. — А *събитието* трябва да се случи тук.

— Е, татко — обърна се към мен Поул, — ще направиш ли някой от онези съdboносни скокове, за които говориш постоянно?

— Изглежда ще се наложи. Двамата с теб вероятно ще трябва да отидем до Во Мимбра, за да дадем някои напътствия на Алдориген. Не искам мимбратските рицари изведнъж да се почувстват непобедими и напращели от желание за битка. Ако излязат извън стената на Во Мимбра преди легионите и череките да са пристигнали, ще бъдат унищожени. Мисля, че ще имаме само една възможност, затова нека се възползваме от нея още първия път. Тук направихме всичко, което можахме. Така че, господа, по-добре се сбогувайте с Ран Борун и вървете при хората си. Всички знаем какво ще предхожда *събитието* и как да действаме. Поул и аз отиваме във Во Мимбра да обуздаем Алдориген. После просто ще чакаме флотата на Черек. Не

provokirajte никакви сблъсъци, но и не позволявайте на Кал Торак да ви отклони от вашите задачи.

Всички станахме.

— Късмет, господа — тъжно каза Поул.

С това срещата приключи. Кралете се упътиха към двореца, за да уведомят Ран Борун за заминаването си. После Чо-Рам и Родар потеглиха на запад, за да заобиколят левия фланг на Кал Торак и да обединят армиите си в планините. Бранд и Ормик от Сендария поеха на север, за да слеят силите си в началото на Арендския лес.

Поул и аз се позабавихме, защото трябаше да си кажа няколко думи с близнаките.

— Гледайте да удържите Ран Борун да не истеряса — казах им.

— Ако сега си изпусне нервите, много ще загазим.

После двамата с Поул напуснахме посолството, минахме по северния мост през Недран и влязохме в една брезова горичка, за да променим формата си.

— Ще направя нещо, което няма да ти хареса, татко — каза Поул. — Налага се да използвам формата на майка, докато трае това. Такива са нареджданията, така че не губи време да се ядосваш.

— Ще се опитам да се овладея — отвърнах.

Бях доста по-наясно от Ран Борун за хода на събитията, но се случваха и много неща, за които нямах даже понятие. Може пък да беше за добро. Ако знаех всичко, аз щях да съм този, който истерява.

Времето леко започна да се подобрява. Поне вече не валеше постоянно. Силите, които се надигнаха със заминаването на Кал Торак от Ашаба и достигнаха връхната си точка по време на виелицата, погребала Урвон, сега стихваха. Но трябаше още малко, за да се върнем към нормалното време. Небето над Северна Толнедра и Южна Арендия още беше облачно и макар и в началото на лятото, не беше много топло.

Стигнахме Во Мимбре посред нощ и се приземихме върху кулите на двореца на Алдориген. Изчакахме покритият със стомана часовий да отмине и приехме обичайните си форми, а после се спуснахме до зле осветената тронна зала.

— Защо не ме оставиш аз да уредя всичко, татко? — предложи Поулгара. — Познавам арендите много по-добре от теб и мога да

обясня всичко на Алдориген, без това да го обиди. Просто стой и си придай тържествен вид, а аз ще говоря.

— С радост — съгласих се аз. — От разговора с някой аренд ми изтръпва езика.

— О, *татко!* — колкото и да е странно, това прозвуча почти нежно.

Зората навъсено взе да наднича през прозорците на тронната зала, когато огромната врата се отвори и влезе Алдориген заедно със седемнадесетгодишния си син Кородулин. Двамата с Поул стояхме в ъгъла и в началото те не ни забелязаха.

— Той е неверник, сър — каза разгорещено Кородулин, — при това е човек извън закона. Присъствието му тук ще оскверни най-святото място на Арендия.

— Знам, че е негодник и мерзавец, Кородулин, но съм дал клетва. Не бива да го очерняш, нито пък да се държиш безочливо, докато той е под покрива на Во Мимбре. Ако не можеш да се овладееш, стой в покоите си, докато си замине. Ще остане до обед, за да поговорим за различни неща, които касаят наближаващата битка. Тук той ще е в безопасност и никой, дори ти, няма да поsegне на него с дума или дело. Дал съм дума за това и ако се наложи, ще те сложа под ключ.

Кородулин сприхаво изопна рамене. Беше хубавец, признавам му го, но лицето му беше изкривено от гняв и по него не личеше дори следа от здрав разум, което беше твърде тревожно.

— Ще стане, както моят крал нареди — процеди през здраво стиснатите си зъби.

Какво ставаше тук? Бих предпочел да подслушам още малко, но Поулгара вече бе тръгнала натам, където стояха двамата.

— Добро утро, Ваше Величество — приветства тя Алдориген с изключително изящен реверанс. — Моят стар баща и аз пристигаме от Тол Хонет и макар да сме още смаяни от великолепието на вашия славен град, ще благоволите ли да изслушате и обсъдите с нас новините за предстоящото, които се отнасят до вас и Вашето кралство и най-остро го засягат?

Как изобщо можа да набълска всичко това в едно изречение?!

Алдориген дълбоко ѝ се поклони.

— Недостойният ми град има честта да ви посрещне, божествена лейди Поулгара — отговори той. — И вие като слънцето огрявате и стопляте всичко наоколо си.

Ако осигурите на няколко аренди малко свободно време, те ще си разменят витиевати и все по-сложни комплименти дни наред. Щом Поулгара взе да усуква поздрава си, здравият й разум сякаш излетя през прозореца и тя се превърна в чист аренд чак до върха на пръстите. Но си знаех, че просто ще изхабя думите напразно, ако ги накарам да побързат. Затова си прикачих усмивка на лицето, измъкнах стегнато навития свитък изпод туниката, седнах на един стол недалеч от трона и се опитах да изглеждам твърде зает и задълбочен.

След около половин час, през който дъщеря ми и така нареченият крал на Арендия се сравняваха взаимно със слънца, луни, дъги, летни утрини, звезди, орли, ревящи лъвове и нежни гъльби, Поулгара най-сетне стигна до същината на въпроса. Тя се опита да внуши на малоумния крал, че е крайно необходимо да се изчака сигнала за атака, като просто му го повтаряше и повтаряше, и повтаряше, използвайки различни усмивки и различни метафори при всяко повторение. Най-сетне проблясък на разбиране се мерна бегло в очите му.

— Блажени кралю — възпротиви се тя, — не бих дръзнала да наставлявам най-великия от монарсите на света... — и така продължи още половин час, докато двамата се опитваха да се надминат един друг в демонстрирането колко са засегнати. Най-накрая Поул успя да зададе въпроса за какво спореха кралят и неговият син при влизането си в залата.

— Злодеят астурианец Елдалан изпроси да му осигурая безопасно пребиваване, за да сме обсьдели въпроси от изключителна важност за предстоящата битка, която касаела и двама ни. Аз обаче мисля, че нещо намирисва в тази молба. Надушвам клопка. Нашите планове за битката са ясни и не съдържат никакви сложни маневри. Затова и няма нужда от подобна среща.

— Този мошеник търси начин да шпионира защитата ни — увери я разгорещено Кородулин. — Той е астурианец, а то ще рече негодник по природа. Щом битката ни източи, Елдалан ще връхлети Во Мимбре с цялата си мощ. Нещо повече — щом като е астурианец, той ще се възползва от случилото се, за да се сдуши с Кал Торак и да ни предаде в решаващия момент от битката.

Предадох на дъщеря си моите мисли: „Прекрати незабавно това, Поул. Балансът на съюзническите сили зависи от равновесието тук.“ „Добре“ — отвърна тя. После погледна двамата със свършено изиграна изненада.

— Не мога да повярвам на ушите си — каза им. — Наистина ли сте толкова плашливи? Нима легендарната храброст на мимбратите е била само мит? Нима враждата на няколко астурианци извън закона толкова ви тревожи? Срамота, господа, срамота! Тази женска подозителност е срам и за двама ви!

Бях шокиран. Това *не беше* начинът, по който аз бих постъпил. Ако Поулгара така разбираше най-добрая начин да изглади нещата тук, явно трябваше много сериозно да си поговорим.

Колкото и да е невероятно обаче, това свърши работа. Тя продължи да ги гълчи, докато двамата не взеха да се гърчат като смутени ученички.

Херцог Елдалан пристигна, когато часовникът удари обяд. Водеше дъщеря си Маясерана със себе си. Беше очевидно, че предлага себе си и своята дъщеря като заложници за доказателство на добрата си воля. Колкото и да е чудно, Алдориген схвана това тутакси. Маясерана беше пораснала значително, откакто я видях за последен път. Сега бе почти на осемнайсет и изключително красива — факт, който Кородулин забеляза на мига. Красотата ѝ едва-едва се нарушаваше от нейните огромни черни очи, които бяха твърди като ахати.

— Ще мина направо на въпроса, Алдориген — каза рязко Елдалан щом двамата с дъщеря му бяха доведени под силна охрана в тронната зала. — Ние не изпитваме топли чувства един към друг, затова и няма смисъл да протакаме. Дадох дума на Нейна светлост, графинята на Ерат, че ще ти помогна, когато Кал Торак нападне твоя град, и ще удържа думата си. В замяна обаче искам да се закълнеш, че свърши ли битката, моите хора ще могат да се върнат в Астурия, необезпокоявани от рицарите ти.

— Астурия вече не съществува — натърти Кородулин.

— Ела и го кажи в нашите лесове, глупаво момче — каза му Маясерана. — Мимбратски кости плесенясват под всеки храст. Твоите няма да увеличат много тази смет.

Двамата свършено си подхождаха!

Поулгара прекрати тази словесна битка и не остави на мира Елдалан и Алдориген, докато двамата не си размениха клетви. Елдалан се врече да е на определеното място заедно с риванците и сендарите при северния фланг на Кал Торак. Алдориген пък се закле, че мимбратските рицари няма да пречат на астурианците да се приберат по домовете си.

Всичко това *би могло* да се уреди и чрез сендарските парламентъри, разбира се, но Елдалан имаше и друга причина да дойде във Во Мимбра. Той засекна въпроса още щом приключиха с клетвите.

— Хрумна ми, че имаме прекрасна възможност да обсъдим още нещо, Алдориген — каза дръзко той.

— Целият съм слух, Елдалан — тонът на Алдориген беше хладен и обидно високомерен.

— Може би много поколения ще минат преди владетелите на Мимбра и Астурия отново да се озоват толкова близо един до друг, не мислиш ли?

Очите на Алдориген светнаха.

— Много прозорливо съждение, милорд — отвърна той. За първи път някой от тях се обръща към другия с подобно уважение и почит.

— Защо не се възползваме от случая тогава, милорд? — предложи Елдалан. — Щом се отървем от неприятностите с Кал Торак, можем да изберем някое усамотено място и да обсъдим различията между нас надълго и нашироко — той постави подканящо ръка върху ефеса на при branата в ножница рапира. — Вярвам, че ще намерите аргументите ми за много точни.

Почти благодетелна усмивка озари лицето на Алдориген.

— Какво прекрасно предложение, милорд — каза топло той.

— До скоро тогава, милорд — отвърна с дълбок поклон Елдалан.

„Стой далеч от това, Поул! — предадох ѝ бързо мислите си аз. — То трябва да се случи!“

Не мога да си позволя да повторя това, което тя ми изпрати в отговор.

— А *ти*, лудо-младо, стой по-далеч, когато бащите ни се срещнат — обръна се Маясерана към Кородулин. — Аз съм астурианка

и ръката ми е свикнала да държи лък. Костите ти могат да плесенясят както в Астурия, така и тук, в Мимбре.

— Ти стой по-далеч от обсега на бащиния ми лък, недостойнажено — отвърна той, — ако главата ти е още мила.

После Елдалан и неговата заядлива дъщеря бяха изведени навън.

— Сега денят ми вече е пълен! — тържествуващо заяви Алдориген. — Бих прегърнал този злодей Елдалан, ако това не бешетолкова противоестествено!

„Аренди!“, въздъхнах аз, навивайки отново на руло свитъка.

На Кал Торак му беше нужна седмица, за да се добере до горния край на просторната равнина, която обкръжаваше Во Мимбре. Там той спря, за да прегрупира армията си и да изпрати разузнавачи. Аз пък започнах да нервничам. „Какво те задържа още?“ — изпратих мислите си към Белдин. „Има още десет легиона, които идват надолу по реката“ — отвърна той. „Белдин, Торак само дето не се е настанил в скита ми! Не можеш ли да пратиш поне тези, които са вече при теб?“ „Не се ли уговорихме да не постъпваме така? Торак няма да се стресне много от легионите, ако ги пускам на час по лъжичка. Всички трябва да го нападнат заедно!“ „Колко още остава до окончателното им отплаване?“ „Няколко дни. После Елдриг ще вземе императорската гвардия от Тол Хонет и легионите, които са на учение там и в Тол Вордю. Дай ни още седмица!“ „Ако Кал Торак започне атаката си утре или в близките няколко дни, ще пристигнете, когато всичко вече е свършило. Мрин казва, че битката ще трае три дни. Първите два сигурно ще има само престрелки и отделни схватки, но ти задължително трябва да си тук на третия ден.“ „Работата ти е опечена тогава. Всичко, което трябва да направиш, е да го държиш далече от стените на Во Мимбре още пет дни. А после воювай с него през първите два от определените три дни. Аз ще дойда на третия и ще се заемем здраво за работа.“ „Не закъснявай!“ „Имай ми вяра.“

Отидох до вратата на стаята си в двора на Алдориген и я отворих.

— Трябва ми най-новата и подробна карта на Южна Арендия — казах на охраняващия залата часовий.

— Тутакси, Блажени Белгарат! — отвърна той, удряйки покрития си със стоманена ръкавица юмрук в нагръдника на ризницата. Мимбратите са толкова шумни!

Когато донесе картата, аз я разпрострях на масата и потънах в размисъл. Колкото повече се взирах в нея, толкова по-осъществим ми се струваше моят полуоформен план. „Поулгара — тихичко повиках дъщеря си, — имам нужда от теб.“

Само след няколко минути тя се озова пред вратата ми.

— Какво има, татко?

— Искам да поговориш с Елдалан — наредих аз. — Трябват ми около хиляда от неговите стрелци. Белдин ще дойде чак след седмица, затова трябва да забавим Торак пет дни.

— Едва ли хиляда стрелци ще се справят с това, татко.

— Ще успеят, ако хората, по които стрелят, са на сред реката и се опитват да поправят моста — показвах й картата. — Има поне дузина притоци, които се вливат в река Аренд — посочих, — а двадесет и петгодишните дъждове са ги направили пълноводни и буйни. Ще накарам Алдориген да изпрати свои мимбрати да разрушат мостовете. Стрелците ми трябват на западния бряг на притоците. Много е трудно да се съсредоточиш в поправянето на мост, когато наоколо ти валят стрели. Това може да забави Торак с още пет дни, които са ни нужни.

— Сигурно ще стане точно както казваш. Можеш да бъдеш много злобно старче, когато наистина си го поставиш за цел.

— Правя, каквото е по силите ми — погледнах намръщено картата. — Ти ще останеш със стрелците — реших накрая, — а аз ще съм с мимбратите. Двете части трябва да имат координация помежду си, а директен контакт между мимбрати и астурианци не е най-добрият вариант. Да започваме, Поул. Отивам да обясня плана си на Алдориген.

Така се случи, че водачът на астурианските стрелци, когото Поул доведе в източната част на долината на Мимбре, беше младият сприхав благородник, барон на Уилдантор, арицарят, който предвождаше моите мимбратски разрушители на мостове, се оказа баронът на Во Мандор. Наистина приятелят на Гарион понякога е прозрачен като стъкло. Двамата с Поул се постарахме да държим на разстояние наследниците^[1] на Мандорален и Лелдорин. Бях посветил твърде много време на тези два рода, за да позволя сблъсъци.

Стратегията ни не беше кой знае колко задълбочена и сложна. Вървяхме на изток, докато не започнахме да срещаме разузнавачите на Кал Торак. Мимбратските арици просто ги прегазваха и ние продължавахме напред, прекосявайки по един мост на всеки няколко

мили. Когато срещахме по-здрава съпротива, астурианците обсипваха противника със стрели, а после на ход идваха мимбратите.

Не звучи кой знае колко сложно, но ние с Поул през цялото време стояхме нащрек. Всеки път трябваше да се изправям срещу железните редици на мимбратите и да им втълпявам, че трябва да нападат не астурианците, а ангараките. В същото време Поул набиваше в главите на астурианците, че тяхната цел не е да избиват мимбратите.

Накрая стигнахме един от големите притоци, на чийто източен бряг лагеруваха няколко хиляди мурги. Повиках Поул и двамата барони, за да уточним стратегията си.

— Стигнахме достатъчно далече на изток — казах им. — Сега трябва да разрушим мостовете от отсамната страна на реката и после да се придвижим към следващия приток.

— Аз ще ги задържа, ако тръгнат да ви преследват — заяви Уилдантор.

— Няма да стане — отвърнах твърдо. — Няма да пред приемаш нищо, докато не прекосим поне още две реки.

— Заклевам се, че ще ги задържа! — Баронът имаше червена коса и всичко друго, което произлиза от това.

— Слушай внимателно, бароне — казах му. — Не искам мургите дори да заподозрат, че си тук. Мимбратите на Мандор ще разрушат мостовете тук, после ще се върнем при следващата река и те ще го сторят отново, След това ще отидем на третата река на запад. Дотогава мургите вече ще са свикнали. Те ще се втурнат вкупом, нарамили дървета, за да поправят моста. Стигнат ли четвъртата река, ще имаш на разположение колкото искаш мишени наред водата. Искам реката да се покрие с плаващите трупове на мурги. Тогава ще станат много предпазливи, щом решат да пресичат река.

Той се начумери и размисли. Отне му малко време. После очите му светнаха и зъбите му се оголиха в гримаса.

— *Това ми харесва!* — възклика той.

— Започвам да се привързвам към теб, а това ми се вижда крайно противоестествено, владетелю на Уилдантор — каза баронът на Во Мандор. — Твоят изblick на чувства е заразителен.

— Ти всъщност не си толкова лош, Мандор — съгласи се астурианецът. — Защо не се разберем да не се избиваме един друг, когато всичко това приключи?

— А няма ли това да наруши правилата на нашата религия? —
каза Мандор със съвършено неподвижно лице, което предизвика бурен
смях у Уилдантор.

Колкото и да е малко, това беше начало в правилната посока.

Примитивният ми план проработи удивително добре. Макар че
като се има предвид ограниченият ум на мургите и аз не знам защо се
учудвам. Подмамени от отсъствието на каквато и да било съпротива,
докато поправят мостовете, мургите, както и предполагах, хукнаха на
цели взводове да влачат трупи към източния бряг на четвъртата река.
Уилдантор задържа стрелците си, докато противникът не стигна до
самата среда на реката. После наду рога си като знак за скритите
войни. Стрелите се извиха в дъга и мургите покриха с телата си реката.

Уилдантор изчака, демонстрирайки удивително самообладание
за един аренд. Останалите по брега мурги започнаха страхливо да
пълзят, прикривайки главите си с щитовете.

Уилдантор продължи да изчаква. Мургосите решиха, че
стрелците са се оттеглили и отново се заеха с моста.

Втора дъга от стрели се изви над водата.

Оцелелите мурги се скуччиха на източния бряг, проклинойки
невидимите стрелци. Тогава баронът на Уилдантор демонстрира пред
крещящите мурги невероятния обхват на астурианските лъкове.
Неговата трета дъга покри с купища мъртви мурги отсрещния бряг на
реката, която беше широка цели двеста крачки.

— Великолепно! — възликува Мандор. — Превъзходно!

Ние пак се оттеглихме в посока на петия приток на река Аренд.
Уилдантор и стрелците му ни пазеха гърба, спирайки на всеки
няколкостотин крачки, за да обстрелят преследващите ни мурги с
единометровите си стрели. Това даде на мимбратските рицари
достатъчно време да разрушат всички мостове с изключение само на
един. После астурианците за последно пратиха дъжд от стрели по
мургите и се оттеглиха по единствения запазен мост. Както можете да
се досетите, Уилдантор остана да защитава източния край на моста,
докато и последният от неговите хора не премина невредим реката.
Ръцете му боравеха толкова бързо, когато обстреляваше идващите
насреща мурги, че контурите им се размисха във въздуха и те
заприличаха на петно. Когато свърши стрелите, обърна се и се втурна
по моста. Мимбратските рицари така бяха разклатили подпорите му, че

даже по-здрава кихавица би го срутила. И някъде горе в планините приятелят на Гарион кихна. Дъждовните облаци, последни останки от четвъртвековните валежи, бяха напълнили с вода всяка клисура и долчинка по поречието на реката. Тя се изсипа в притока под формата на еднометрова вълна. Мостът под краката на Уилдантор поддаде. Аз хукнах към брега, призовавайки Волята си.

— Стой на страна, татко! — сопна ми се Поул.

— Но...

— Вече са взети мерки за това.

Баронът на Во Мандор заби шпори в хълбоците на коня си, препусна към следващия мост и се изтърколи от седлото под пронизителния звън на желязо. После се втурна по останките на разрушения мост до самия им край, застана на колене и протегна ръка към кипящата вода.

— Уилдантор! — изрева той с глас, който сигурно са чули чак във Во Мимбре. — Към мен!

Водата носеше червенокосия астурианец с ужасяваща бързина, но той успя да застане напряко на течението и да докопа ръката, докато преминаваше под отломъците на разрушения мост. Ръцете на двамата се вкопчиха със звучен плясък и мимбратът се изопна назад, изхвърляйки астурианеца от водата. После хвана здраво отзад туниката на Уилдантор и го извлече на безопасно място.

Уилдантор полежа по корем минута-две, повръщайки близо литьр мътна вода. После вдигна лице нагоре с широка усмивка.

— Имаш здрава лапа, Мандор — каза той. — Май можеш да разбиеш скала, без да ти трябва чук. — Той седна, започна да разтрива ръката си, която мимбратът едва не беше счупил, и се огледа наоколо. — Ще трябва да повикам стрелците си — каза, сякаш нищо не се беше случило. — Ще задържим мургите, докато ти и твоите рицари разрушите още някой и друг мост.

— Добре — отвърна Мандор. Той стана, звънтечки с бронята си, вдигна Уилдантор на крака и се върна при коня си.

Никой от двамата не спомена за тази случка отново, но плясъкът от срещащите им се ръце още звуци в ушите ми и това ми вдъхва вяра за бъдещето.

Продължихме бавно да се оттегляме. След петия приток, където стрелците на Уилдантор взеха кървава дан от настъпващите мурги,

кral Ад Рак Кторос от Мургодом изведнъж намери спешна задача за своите воини някъде другаде. На тулите се падна неприятното задължение да поправят мостовете. Май винаги така става в обществото на ангараките.

(Добре де, нашите упражнения наистина не бяха кой знае колко творчески, но поне спряха похода на Кал Торак за така необходимите пет дни. Винаги търсете най-простото решение на проблема. Щом започнете да демонстрирате въображение, нещата тръгват на зле.)

Облаците взеха да се разпръсват същия следобед, когато тулите приключиха с поправката на мостовете и прекосиха и последния приток на река Аренд. Двамата с Поул решихме, че вече няма смисъл да жертваме живота на хората си, опитвайки се да забавим още настъпващите ангараки. Бяхме постигнали забавянето, което ни беше необходимо, затова прибрахме силите си зад стените на Во Мимбре и затворихме вратите след нас.

Залезът този ден беше величествен и обещаваше чисто и слънчево небе през първия ден от Битката при Во Мимбре.

[1] Разбира се, думата би трябвало да е „предци“, а не „наследници“. Бел.Mandor. ↑

ОСМА ГЛАВА

Южната стена на Во Мимбре се издигаше направо от река Аренд, а неспирните валежи през последния четвърт век така бяха напълнили коритото й, че тя преля. Това правеше вероятността за атака от тази страна твърде малка. Затова на нас ни оставаше да защитаваме другите три страни.

Разходих се по златните стени, докато мракът падаше над Во Мимбре, за да проверя защитата, преди да се оттегля да спя. Не се съмнявах, че мимбратите знаят какво правят, но допълнителна предпазливост никога не е излишна, особено ако си имаш работа с аренди. Заварих двамата барони, Мандор и Уилдантор, да стоят до парапета над главната порта и да се взират намръщено в потъващата в мрак долина.

— Едноокия движи ли се изобщо? — попитах ги.

— Само част от авангарда — това е всичко — отвърна ми облеченият в зелена туника Уилдантор. — Сигурно ще чака да се стъмни съвсем, за да заеме позиции. Ако има поне малко луна тази нощ, моите стрелци могат да направят лагеруването им под стените твърде скъпо.

— Пестете си стрелите — казах му. — Ще можеш да стреляш колкото щещ, когато изгрее слънцето.

— Имаме достатъчно стрели, Белгарат. Мандор накара мимбратските майстори да ни изработят цели купища.

— Забелязах, че стрелите на астурианците са много по-дълги от нашите заради изключителната големина на лъковете им — отбеляза Мандор, повдигайки забралото си. — Реших, че щом като временно сме съюзници, ще трябва да осигуря на приятелите си достатъчно муниции.

— Не е ли прекрасно момче? — закачливо рече Уилдантор, поглеждайки към своя приятел със заразителна усмивка.

Мандор се засмя. Дръзкият червенокос младеж явно така го беше очаровал, че той бе склонен да забрави две епохи на наследствена

вражда. Одобрявах това. Приятелството между двамата беше добър знак.

— Вие, господа, не е зле да поспите — казах им. — Утре ни чака дълъг ден.

После ги оставих и се спуснах по стълбите към стаята си. Поулгара ме чакаше край огъня.

— Къде беше? — попита тя.

— Хвърлих последен поглед на защитата — свих рамене.

— Мимбратите се готвят за обсадата на този град от близо две хилядолетия, татко. Знаят какво да правят. Отивам да погледна наоколо.

— Бъди внимателна отвън.

— Разбира се. Ти лягаш ли си?

— Защо само да се мъча? И без това няма да мога да заспя. Искам пак да поговоря с Белдин. Не стой навън цяла нощ.

Колко ли бащи са назвали това?

Тя кимна с отсъстващо изражение, а после излезе.

„Белдин — насочих мисълта си, — напредвате ли?“ „В Тол Хонет сме — отвърна. — Сутринта ще отплаваме надолу по реката. Как вървят нещата?“ „Успяхме да забавим Торак. Сега сме вътре в града. Мисля, че първото нещо сутринта ще е да ни направи посещение. Ще успееш ли да дойдеш навреме?“ „Не би трябвало да има пречки. Само четиридесет левги са по реката, после има още четиридесет до Тол Вордю. Трябва да стигнем устието на Аренд някъде вдругиден.“ „Нали знаеш, че не можеш да разчиташ на попътен вятър като плаваш по реката?“ „Тогава ще гребем. Нали затова са изобретени греблата. Направи ми тази услуга да държиш Торак вън от Во Мимбра. Работим в много съкратени срокове, затова няма да имам време да отвоювам града от него. Не ми досаждай повече, Белгарат. Зает съм.“

Аз изсумтях и се потътрих към залата, за да говоря с близнаците. Нямах нищо важно за казване, но се чувствах напрегнат и имах нужда от компания.

Беше доста след полунощ, когато Поулгара се върна.

— Подгответя обсадните си машини — уведоми ни тя.

— Мислиш ли, че стените ще издържат? — попита Белтира.

— Вероятно — отвърнах. — Во Мимбре не е толкова непристъпен като Крепостта, но много прилича на нея. Мисля, че е безопасно, поне докато Торак не реши да демонстрира силата на въображението си. Може да ни стовари и планина на главите, ако наистина го поиска.

— Това е забранено — увери ме Белкира. — Необходимостите са се разбрали по този въпрос.

— Мисля, че що се отнася до това, можем да разчитаме на относително спокойствие — каза Поул. — Ако Торак можеше да мята планини, най-напред би запратил някоя по Крепостта. А той не си е подавал носа от желязната кула, откакто армията му прекоси моста между континентите.

— Откъде знаеш това? — попитах я.

— Тази вечер със Зедар говореха за това, пък аз ги подслушах — тя леко се усмихна. — Хич не ми се ще точно сега да съм на мястото на Урвон или пък на Ктучик. Торак е извадил и двамата от играта. А той *наистина* разчиташе на втората армия на Урвон. Зедар обаче изглежда доста самодоволен. Щом Урвон и Ктучик са в немилост, значи сега той е господар на положението. — Тя замълча замислено. — Смяtam, че трябва да държим Зедар под око, татко. *Торак* може и да спазва забраните, но Зедар не е длъжен. Ако нещата потръгнат зле за тях, Зедар сигурно ще наруши правилата.

— Двамата с брат ми ще имаме грижа за това — обеща Белтира.

— За какво друго си говореха двамата? — попитах Поул.

— Предимно за указанията, които са им дадени — отвърна тя. —

Явно оракулите на Ашабин са дали на Торак много повече подробности, отколкото Кодекса на Мрин на нас. Той например знае, че Елдриг води насам легионите и му е ясно, че едва ли би могъл да им се противопостави. Знае също, че *събитието* ще се състои до три дни. При това го знае от доста време насам. И никак не му се иска да се срещне с Бранд. Видно е, че оракулите са му казали лоши новини. Когато мина по моста между континентите и събра западните ангараки, нямаше начин да установим числеността на неговата армия, но военните операции в Драсния и Алгария, както и мъчителното пътуване през Улголанд са му стрували поне половината от войската. Предполагам, че Зедар е преброял оцелелите. Ако легионите пристигнат навреме, числеността на двете войски ще е равна. При това

положение на Торак не остава нищо друго освен да приеме предизвикателството на Бранд.

— Е, това вече е много любопитно — казах аз.

— Още е рано да злорадстваш, татко. Торак нареди на Зедар да хвърли срещу Во Мимбре всичките си сили. Ако успеят да завземат града, нещата ще се обърнат и Торак няма да приеме хвърлената от Бранд ръкавица. Мине ли третият ден, ние ще се озовем пред съвсем друго *събитие*. Торак знае какво ще е то, а ние — не. И той е много доволен от това.

— Излиза, че той ще победи, ако се стигне до четвъртия ден — каза Белкира.

— А също така следва, че *ние* ще победим, ако *събитието* се случи през третия ден — добави Белтира. След това сърчи вежди. — Споменаха ли, че се канят да забавят бойните кораби по реката, Поул?

— Зедар го предложи — отвърна тя, — но Торак каза „не“. Не желае да разделя силите си. Той иска Во Мимбре на всяка цена и затова се нуждае и от последния човек. Колко остава до съмване?

— Три или четири часа — отговорих.

— Тогава имам време да се изкъпя. Ако ме извините, господа, ще се оттегля.

Струваше ми се, че нощта никога няма да свърши. Развълнувано крачех напред-назад по стените на града, взирайки се в мрака. Звездите бяха много ярки, но луната не се виждаше. Поетите са склонни да превъзнесат блъсъка на звездите, но под тяхната светлина не може да се види почти нищо. После върху хоризонта на изток на сред чернилката, която изглеждаше безпределна, примигна бледо светло петно. Най-напред единственото, което можах да различа в равнината пред стените на Во Мимбре, бяха само тъмни маси. Някъде далече, към края на лагеруващите войски на Кал Торак, примигващите сигнални огньове блещукаха като светулки. Генералите на Торак току-що се бяха измъкнали от Улголанд, а виждащите в тъмното улгоси доста ги бяха изнервили.

Присъединих се към Мандор и Уилдантор на стената над массивната главна порта и тримата зачакахме.

— Май времето ще е добро — отбеляза Уилдантор с тих глас, както обикновено говорят хората много рано сутрин.

— Освен ако не завали — допълни Мандор. Не мисля, че се опитваше да каже нещо забавно, но забележката му разсмя Уилдантор.

Утринната светлина ставаше по-силна с всеки изминал миг и наяве излизаха все повече подробности. Обсадните машини, за които спомена Поул, приличаха на огромни вретеновидни черни насекоми с тънки крайници, дълги извити гърбове и малки глави с формата на ведро. Те бяха обкръжили града на около сто и петдесет крачки от стените. Тъмните и набити тули, които ги обслужваха, се тълпяха наоколо като бълхи.

Уилдантор се изкиска.

— Нещо смешно ли видя? — попитах го.

— Мисля, че на тулите няма да им е до смях — отговори той. — Подредили са обсадните машини в обсега на лъковете ни. Но пък ще извлекат поука от горчивия си опит. Когато слизахме в долината, ние ги застреляхме един по един на половината на това разстояние. Имаш думата ми, Белгарат, че този път с моите стрелци ще довършим тяхното обучение.

Размислих се над това предложение.

— Нека поотложим малко — реших накрая. — Когато започнат да мяят камъни по нас, техните щурмоваци ще се струпат зад машините, а това ще отреже пътя за бягство на тулите, които са около тях. Ще настане голяма бъркотия.

Небето постепенно взе да се избистря. Вече беше синьо на изток чак над планините на Улголанд.

— Защо още чакат? — попита Мандор.

— Предполагам, за да ни изнервят.

Тъкмо горният край на слънцето се показва над планините на Свещения Улго, когато дълбок и плътен звук на рог прозвуча от черната желязна кула, която служеше за главна квартира на Кал Торак. Обсадните машини се изопнаха напред като атакуващи змии и истински облак от камъни полетя и се разби в златните стени на Во Мимбре.

Битката беше започната.

Естествено, настъпи голяма суматоха. Хората крещяха, проклинаха и трескаво търсеха укритие. Много от камъните, които машините запратиха срещу нас *наистина* попаднаха в града. Но това беше случайно и обзалагам се, резултат от погрешно прицелване.

Торак не искаше да избива хора с машините си, а да разрушит стените. След първите няколко залпа неговите инженери коригираха траекторията и всичко се сведе до трясъци и грохот на огромни камъни, които се бълскаха в стените на града. Вдигна се голям шум, но не последва нищо съществено. Стените издържаха.

Както и предполагах, щурмовациите задвижиха тараните, подвижните кули за атака и стълбите и ги струпаха точно зад обсадните машини, подготвяйки се за нападение. Утрото превалаше и непрекъснатият обстрел продължаваше вече четири часа, когато се обърнах към Уилдантор.

— Май е време да покажеш на нашите приятели тулите докъде стига обсегът на лъковете ти — предложих му.

— Мислех, че никога няма да го кажеш.

Това, че астурианците стреляха от върха на високите стени, добави още към обсега на лъковете им. Техните стрели унищожиха тулите, които обслужваха обсадните машини. Обстрелът незабавно спря. Цяла сутрин в пространството между стените и машините свистяха камъни, които летяха срещу нас. Сега въздухът се замрежи от блестяща дъга тънки стрели, насочена от нашите позиции към техните. Оцелелите край машините хукнаха назад и се врязаха в редиците на щурмовациите. След тях неумолимо летяха стрелите. Армията на Кал Торак се сви и отстъпи близо четвърт миля. Насекомоподобните обсадни машини замръха безмълвни, а наоколо им бяха струпани телата на покосените тули.

— Какъв ли ще е следващият им ход, Древни? — попита Мандор.

— Ще трябва да спасят машините си — предположих аз. — Едвали ще могат да сринат тези стени с голи ръце.

— И аз така мисля — съгласи се той. После вдигна рога, който винаги носеше със себе си, и иззвире една-единствена нота. Главната врата със скърцане се отвори и няколко хиляди облечени в брони мимбратски рицари, яхнали тежките си коне, нападнаха.

— Какво правиш?! — почти му изкрешях аз.

— Ангараките се оттеглиха в паника, Блажени — обясни той с вбесяващо разумен тон. — Машините им останаха без хора и охрана, при това ме дразнят. Затова мисля да се възползвам от възможността и да ги унищожа.

Не можех да оспоря аргументите му, но бих желал да ме предупреди за своя план преди да отвори портата. Остарявах и нервите ми вече не бяха така здрави.

Мимбратските рицари бяха въоръжени с бойни брадви и излязоха от портата като двама великани-косачи — единият замахващ наляво, а другият — надясно. Не че превърнаха обсадните машини на ангараките в трески за подпалки, но бяха много близо до това. После се обрнаха назад, преминаха ликуващо с тежка стъпка покрай основата на стените, прибраха се в града и хлопнаха вратите зад себе си.

— Добра работа, Мандор — поздрави приятеля си Уилдантор.

Мандор се усмихна с подобаваща скромност.

Кал Торак обаче сигурно не се смееше. Желязната му кула беше поне на миля навътре в долината, но чак до нас долитаše яростният му вой. Наистина не му оставаше нищо друго освен да пробва фронтална атака срещу главната порта. Тараните и кулите за атака запълиха насреща ни, а когато дойдоха достатъчно близко, мимбратите се намесиха с късите си лъкове. Щом ангараките стигнаха стената, ние изсипахме върху им каменни блокове и връщ катран. Запалени стрели в катрана добавиха още суматоха и пушек.

Този следобед излезе скъпо на Кал Торак, а неговата паднала духом армия се оттегли щом замреженият от пушеците залез обагри небето на запад.

През първия ден ние оцеляхме. Кал Торак загуби хиляди от своите хора, а все още се намираше извън крепостта.

Струпахме купища сухи храсти и пирамиди от съчки върху стените, поляхме ги с газ и ги подпалихме. Пушекът не беше много приятен. Но огненият пръстен, обградил града, поне гарантираше, че няма да има никакви изненади през нощта.

След това се събрахме в тронната зала. Крал Алдориген беше извън себе си от радост.

— Най-плодоносният ми ден! — злорадстваше той. — Поздравявам те, бароне на Уилдантор. Твоите стрелци направиха деня така ценен за нас.

— Благодарен съм, Ваща светлост — отговори Уилдантор със скромен поклон, — но по-голямата заслуга е на моя приятел Мандор. Всичко, което хората ми сториха е, че прогониха ангараките от техните

машини. Мандор изпрати своите воини с брадвите, за да насекат тези глупави неща на трески.

— Всеки от присъстващите тук има заслуга, господа — това беше Мергон, толнедранският посланик във Во Мимбре. Той беше мършав дребен човек, чийто ръст го издаваше, че е Борун. Това се потвърждаваше и от сребротъканата му синя мантия. Толнедранците имат сложна система от цветове, която сочеше принадлежността към някоя от многобройните им фамилии. — И за да обобщя, това наистина беше един твърде успешен ден — продължи той.

— Това е едва първият ден от битката, Мергон — предупредих го. — Не бих си позволил да ликувам преди да мине и утрешният. — Огледах се. — Къде е Поулгара?

— Замина по залез слънце — обясни Белкира. — Реши, че ще е добре да подслуша Торак и Зедар и тази нощ.

— Торак може да бъде чут и от стената, братко — казах. — Той става много гръмогласен, ако се разгневи. Когато двамата с Черек отидохме в Ктол Мишрак и си върнахме Сферата, можехме да го чуем от разстояние десет мили.

Лицето на Мергон доби обидено изражение.

— *Mоля те*, не говори така, Белгарат — помоли той. — Знаеш, че като ме караш да слушам подобни неща, скверниш моята религия.

— Не слушай тогава — свих рамене.

— Какво да очакваме утре? — попита ме Уилдантор.

— И най-бегла представа нямам — признах си. — Защо не изчакаме Поул да се върне с някаква сигурна информация, вместо да си губим времето с предположения?

Беше малко след полунощ, когато Поулгара се прибра и ние отново се събрахме в тронната зала, за да изслушаме какво има да ни каже.

— Изглежда и Зедар вече не е сред любимците — каза ни тя с лека усмивка. — Трябвало е да превземе града още вчера и Торак му наговори доста нелицеприятни неща за него самия и за провала му.

— Провалът не беше само на Зедар, лейди Поулгара — каза Мергон. — И *nies* все пак допринесохме малко.

— Способността да прощава не е сред най- силните качества на Торак, Ваше превъзходителство — намеси се Белтира. — Той помни на кого има зъб.

— Така е — кимна Поулгара. — Не пропусна да припомни на Зедар друг негов провал. Твърдеше, че станалото в Мориндланд е само по негова вина, и то е позволило на татко да си върне Сферата. А това е било преди близо три хиляди години.

— Наистина е много отдавна, за да му има още зъб — отбеляза Уилдантор.

— Торак си е такъв — казах. — Поул, успя ли да дочуеш какво ни се готви утре?

— Торак не каза нищо конкретно, татко, но мисля, че мога да се досетя и сама. Подметна на Зедар, че на негово място ще се постарае да бъде зад стените, когато падне нощта. Зедар би използвал всички средства, за да го постигне.

— Магия? — предположи Мандор.

— Торак не го нарече точно с тази дума, но личеше, че има предвид точно това. Мисля, че можем да очакваме Зедар да прибегне до способностите си, за да влезе вътре. Утре е последният му шанс. Ако пак се провали, Торак сигурно ще го изпепели.

— Ще посрещна тази опасност със самообладание — казах. После погледнах към Белтира. — Ще бъдат ли нарушени правилата на това събитие, ако Зедар се опита да използва магия?

— Не е много ясно — отвърна той. — На Торак е забранено, но Мрин не казва нищо за неговите ученици.

— Ако забраната важи за всички, Зедар ще си навлече големи неприятности — добави Белкира.

— Зедар вероятно е достатъчно отчаян, за да опита — каза му Поулгара. — Торак му постави ултиматум. — Тя се намръщи. — Всички много добре познаваме Зедар, за да сме сигурни, че не би рискувал кожата си, но затова пък има на разположение гролимите. Може да ги накара да използват Волята и Думата срещу нас. Ако няколко гролима се превърнат на камък, Зедар ще използва това като извинение, щом Торак го извика за отчет.

— Можем да правим догадки цяла нощ — казах им. — За да избегнем изненадите, ще приемем, че те ще опитат и магия, при това с успех. Ако не стане така — чудесно, ако пък се случи, ще е добре да сме готови.

Изражението на Мергон беше много обидено.

— Ние просто така си говорим, Ваше превъзходителство — каза му Поул, — това е семейна черта. Но то всъщност не ви засяга. Сигурна съм, че Недра не би се разгневил, ако случайно чуете неща, които не би трябвало.

— Обаче братовчед ми със сигурност ще се ядоса — отговори той.

— Ран Борун не е толкова неразумен, Мергон — казах. — Напоследък се случиха много неща, които той не разбира. Още няколко няма да го извадят от равновесие. — Огледах се. — Май обсъдихме всичко — казах на присъстващите. — Опитайте се да поспите. Утре всички трябва да сме бодри.

Аз самият не последвах собствения си съвет, разбира се, но с времето се научих да се справям и без сън, когато се наложи. Настигнах Поул по слабо осветения коридор до тронната зала.

— Мисля, че е време да раздвижим хората си — казах й. — Ще кажа на Чо-Рам и Родар да намалят дистанцията между себе си и източния фланг на Торак. После ще говоря с Бранд и Ормик и ще ги посъветвам да поохлабят откъм северната страна. Искам техните воини да са по местата си и добре отпочинали, когато вдругиден пристигне Белдин.

— Желаеш ли аз да го направя? — предложи тя.

— Не, сам ще се погрижа. И без това не мога да спя. Ти наглеждай нещата тук, Поул. Зедар може да реши да ни изпревари.

— Ще имам грижа за това, татко. Ще те обида ли, ако ти предложа нещо?

— Зависи какво е то.

— Използвай формата на бухал. Твойт сокол не изглежда никак подходящо в тъмното, а Зедар сигурно е предупредил воините си да следят за вълци.

— Ще си помисля. Ще гледам да се върна до сутринта, но ако не успея, ти ще ръководиш нещата тук. Не позволявай на Мандор да отваря пак портата.

— Ще се погрижа. Приятен полет, татко. — Поулгара е единственият човек на света, който може да каже подобно нещо, без то да звучи глупаво.

Послушах съвета й за бухала, но не приех любимата й форма. Вместо това избрах обикновен рогат бухал. След като прелетях над

ангаракската армия обаче, пак се превърнах във вълк. Бухалите не летят много бързо, а нямах време.

Събудих Чо-Рам и Родар, а те изпратиха за улгоса Браса, който ръководеше армията на Горим.

— Не се доближавайте до войската на Торак — предупредих ги.
— Той знае, че сте тук, но няма да предприеме нищо, освен ако не го принудите.

— Ще удържи ли Во Мимбре? — попита Родар.

— Мисля, че да. Мрин казва, че Торак ще бъде задържан *пред* Златния град три дни. Нищо не споменава за влизане вътре.

— Това може да се тълкува различно, Белгарат — възрази Чо-Рам.

— Всичко при Мрин може да се тълкува по различен начин, Чо-Рам, но мисля, че той би отбелязал, ако Во Мимбре трябва да падне. Това би било *събитие*, а Мрин не ги пропуска. Съберете хората си, господа. Тръгнете още с първите лъчи, но се придържайте поне на пет мили от левия фланг на Торак. Мимбратите ще трябва да се отбраняват сами още един ден.

Поех на северозапад от техния лагер и беше почти утрин, когато открих риванците, сендарите и астурианските стрелци.

— Време е да тръгвате, господа — казах на Бранд, Ормик и Елдалан. — Искам да сте достатъчно близо, за да можете да нападнете Кал Торак, когато настъпи вечерта. Ала засега не го закачайте. Утре ще ми трябва всеки воин.

Бранд държеше щита със Сферата на моя Учител, вградена в центъра му. Без дори да си дава сметка какво прави, той безцелно описваше кръгове около светещия камък, сякаш му беше играчка.

— Не си играй с него, Бранд — предупредих го. — Може да причини странни неща на ума ти, ако задържиш ръката си твърде дълго отгоре му. Каза ли ти вече твоят приятел какво трябва да правиш?

Той поклати глава.

— Още не. Сигурно чака да дойде времето.

— Май приемате това доста спокойно — порица го Ормик.

— Едва ли ще ми е от полза, ако се развълнувам.

Бранд погледна към мен.

— Бил си Дете на Светлината един или два пъти, нали, Белгарат?

— Веднъж — казах. — Поне аз знам само за един път. Твойт приятел може да ми е струпал още няколко на главата, без дори да се погрижи да ми го каже. Защо питаш?

— Чувстваше ли... ами, как да кажа... нещо като отчуждение към това, което става? Чувствам се някак отдалечен през последните няколко дни. Сякаш лично аз няма да участвам в срещата с Торак.

— Значи Необходимостта действа. Но ти донякъде си прав: когато наистина това се случи, твойт приятел ще поеме всичко в свои ръце.

— А пък приятелят на Торак — него?

— За това не съм съвсем сигурен, Бранд. Двете Необходимост се различават, затова може би вършат всичко различно. Нашата просто идва и поема юздите. Тази на Торак може и да не постъпва така. Едноокия не би приел философски подобна намеса. Вероятно ще разберем това, когато настъпи *събитието*. Поемайте с хората си на юг, господа. Аз ще се връщам във Во Мимбре, за да видя какво е предприел Зедар.

Зедар не можеше да предприеме нищо добро. Когато се върнах в града видях, че точно извън обсега на астурианските стрели бяха разположени дузина балисти, които вече мятаха огромни камъни към стените. Балистата е катапулт с размерите на малка къща и може да хвърля скали до половин тон на доста голямо разстояние. Вчера тях изобщо ги нямаше сред останалите обсадни машини и появата им тази сутрин беше сигурен знак, че Зедар е имал тежка нощ. Той не хвърляше направо Волята или Думата срещу града и защитниците му, ето защо не можех да бъда сигурен дали вече е нарушил правилата. Беше ясно обаче, че се движи по ръба на бръснача и това ме наведе на една мисъл. Щом той може да го прави, без още да се е пръснал, тогава и аз мога.

Кацнах върху парапета на една от бойните кули, приех собствената си форма и тръгнах да търся близнаките.

— Кога започнаха балистите? — попитах ги.

— Точно преди зазоряване — отговори Белтира. — Причиниха доста щети на стените, Белгарат. На няколко места основите се пропукали. Колкото се може по-скоро трябва да предприемем нещо.

— Тъкмо това се каня. Чухте ли Зедар да работи през нощта?

— Съвсем ясно — отвърна Белкира. — Бързаше много и изобщо не си направи труда да прикрие, че използва Волята. Какво ще правим?

— Същото като него. На Зедар му се размина, значи и ние можем да го направим. Хайде да си построим няколко балисти.

— Много сложно се насочват, Белгарат — възрази Белтира. — Пък и скални късове от по половин тон се преместват трудно, дори когато става дума за нас.

— Но пък хиляда камъка от по килограм ще свършат работа — казах. — Ние ще бием по хората около машините, а не по массивни стени. Не е нужно много да се стараем, щом като това, което направим, ще изпълни въздуха с малки камъни, а те ще се посипят като дъжд върху тулите, обслужващи балистите на Зедар. Имаме ли веднъж обхват, можем да мятаме даже врящ катран отгоре им. Мисля, че тогава тутакси ще загубят интерес към обсадата. Хайде да започваме.

И аз имах същите притеснения за това си хрумване като Белсамбар по време на Войната на боговете. *Не ми харесваше* да горя живи хора, но трябваше да обезвредя тези машини. Ако паднеха стените на Во Мимбра, Торак щеше да влезе в града като победител още преди да е паднала нощта. Не бих позволил това да се случи, каквото и да ми костваше.

Не ни отне много време да измайсторим нашите балисти. Машините на Зедар стояха отвън на открито, така че плагиатствахме на воля. Да се прицелим също не беше проблем. Освен останалите си таланти, Белмакор беше и математик и няколко века беше обучавал близнаците. Само за петнадесет минути те изчислиха ъглите, траекториите, правилната посока и тежестта. Първото хвърляне метна половин тон камъни с големината на юмрук точно на върха на една от машините на Зедар. Второто обля с огън това чудовище.

Забелязали ли сте, че хората почти винаги се втурват да бягат, когато ги обгърнат пламъци? От това няма никаква полза, разбира се, но те винаги го правят. Горящите тули се врязваха в редиците на останалите воини на Торак, предизвиквайки паника. След близо час проблемът беше решен. Нощното бдение на Зедар отиде на вятъра.

При това положение на него не му оставаше нищо друго освен да опита пак фронтална атака. Усещах, че нещо се задава, защото чувствах Волята му да се надига, даже докато войската се

прегрупираше за нападение. Когато освободи Волята си, ревяща виелица удари стените на Во Мимбре.

Не, той не се опитваше да ни издуха от стените. Искаше да отклони стрелите ни. Потръпвам при мисълта какво му е коствало усилието за този вятър. Да раздвижиш такава маса въздух е все едно да повдигнеш планина.

Близнаците отвърнаха на удара, без дори да си направят труда да се посъветват с мен. Работейки в екип, те издигнаха бариера от чиста Воля на около миля около стените, педантично разделяйки виелицата на Зедар и я запратиха да фучи от другата страна на града. Въздухът около Во Мимбре замръза и астурианските стрелци покосиха цели батальони от настъпващи малорианци. Атаката забуксува, спря и се обърна в обратна посока.

Поулгара се присъедини към нас върху стената късно сутринта.

— Тримата май сте били доста заети, а? — установи тя. — Вдигахте толкова шум, че не можех да чуя даже собствените си мисли. Зедар е на прага на изтощението.

— Добре — рекох. — Взе да ми омръзвва да играя игрички с него.

— Още е рано да злорадстваш, татко. Там отвън не е само Зедар, нали ти е известно. Не мога да се отърва от усещането за много работещи заедно умове. Зедар е повикал гролимите да му помогнат.

— Можеш ли да разбереш какво се кани да прави сега, сестрице? — попита я Белкира.

— Нищо определено — отговори тя. — Май си мислят за мръсотията.

— *Мръсотията?* — възклика Белкира. — За какво им е това? Всичко отвън е кал сега.

— Ще я пресушат. Зедар е накарал гролимите да се съсредоточат върху изтеглянето и на последната капка влага от долината.

— За какво, за Бога, им е това?

— Не съм допусната до такава информация, чично — каза му тя.

— Кой знае защо Зедар ми няма доверие.

— Зедар винаги е бил лепкав тип — каза Белкира. — Не искам да наранявам чувствата ти, Белгарат, но никога не съм го харесвал. Сигурен ли си, че не си пропуснал нещо, когато го обучаваше?

Белтира никога не би казал подобно нещо. Братята ми не бяха абсолютно еднакви все пак. Много е лесно да пропуснеш тези дребни

различия. Близнаците обикновено си приличат, но няма двама души, които да са напълно еднакви.

Лявата вежда на Поул вече беше вдигната високо още преди да ме погледне.

— Ами да — каза тя, — не пропусна ли нещо?

— Това сега няма значение — отвърнах. Никога не съм бил напълно сигурен колко надълбоко в мислите ми може да проникне Поулгара и предпочитам това да си остане непроменено. Дюрник нямаше никакви тайни от Поул, но аз имам такива, в които дори самият аз не бих желал да надничам. Ако искаш да запазиш поне малко себеуважение, трябва да имаш тайни и от самия себе си.

Беше късно следобед, когато открихме за какво му е било на Зедар да пресушава калта. Бурята, която той хвърли срещу астурианските стрели, още повяваше безобидно от другата страна на града. Но внезапно смени посоката си и префуча над изсушената равнина, вдигайки огромни облаци от прах. След няколко минути не беше възможно да се види нищо навън. Явно прашната буря имаше за цел да прикрие друга атака. Стрелците на Уилдантор трябваше да пускат стрелите си на сляпо, а това не дава голям ефект.

— По-добре е да направим нещо, Белгарат! — извика през воя на вятъра Белтира.

— Работя по въпроса — отвърнах му, но колкото и да се напъваш, не можех да постигна нищо. Поулгара обаче ме изпревари.

— Точно до нас има река, татко, а Зедар почти се самоуби с усилието да вдигне бурята срещу нас. Какво ти говори това?

— Абсолютно нищо. А на теб какво ти говори?

— О, татко, да не би умът ти да е заспал?

— Недей да скромничиш, Поул. Давай направо.

— Трябва да уталожим този прах, нали? Мисля, че един воден циклон ще е достатъчен.

— Поул, това е блестящо! Вземи близнаците да ти помогнат. Те раздуха всички видове лошо време във Войната на боговете.

— Може би и ти ще ни помогнеш малко, татко.

— И сама ще се справиш, Поул.

— О?

— Мисля, че брат Зедар има нужда от един бърз урок по добро поведение.

— Да не се каниш да му спреш сърцето?

— Не. Казано ми е да не правя нищо непоправимо с него. Но ако му отвлека вниманието, едва ли ще наруша правилата.

— Забавлявай се тогава — рече ми тя, а после тримата с близнаците отидоха на стената, от която се откриваше реката.

Размислих върху няколко възможности и накрая се спрях на една, която не само щеше да постави в неудобно положение Зедар, но щеше и да го унижи. Потърсих го чрез разума си и го открих на върха на един хълм на около пет мили разстояние. Винаги търсете Зедар на най-отдалеченото от битката място. Призовах Волята си и я освободих много бавно. Не исках да разбере какво правя, докато вече не беше твърде късно.

Той гледаше над прашните облаци с отблъскващо самодоволство.

После с отсъстващ вид почеса носа си.

След това яростно заби нокти в едната си подмишница. После се съсредоточи върху останалите части на тялото си. Чесането ставаше все по-трескаво и той не престана, дори когато Поулгара и близнаците откъснаха част от неговата буря и я запратиха над река Аренд.

В пристъп на пъклено творческо вдъхновение аз направих така, че да го сърбят даже ноктите на краката. След няколко минути той на практика танцуваше и така дращеше кожата си, че кървеше на няколко различни места едновременно.

Когато циклонът, създаден от Поул и близнаците, се върна яростно откъм реката, носеше със себе си тонове вода. Тя беше повече от достатъчна да утаи праха, за който Зедар изхаби часове тежък труд.

Нападателите, които пълзяха в прашната буря, бяха повечето мурги. Щом стрелците на Уилдантор ги зърнаха, крал Ад Рак Кторос вече предвождаше доста по-малка армия, докато бягаше панически от далекобойните стрели.

Краткотрайният дъжд на Поул премина и залязващото слънце проблясваше в мократа трева. Торак все още беше извън стените.

Оцеляхме и този ден, а ако и утрешният минеше добре, най-после щеше да се види краят на всичко това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вече забелязахте, че козните на Зедар за развитието на втория ден не дадоха резултат. Винаги съм смятал, че силата му е в това да гради стратегии. Но се оказа, че оплита конците, когато работи в извънредна ситуация. Тогава Зедар редовно се вкопчва като удавник за сламка в първото нещо, което му дойде на ума, без да обмисли детайлите и последователността. Към това добавете и факта, че Торак оставил всичко на него и не му се месеше, ама очакваше резултати и ще разберете неговия проблем. Зедар не работи добре, когато е под напрежение.

Както и да е. Важното е, че оцеляхме през първите два дни от битката. Во Мимбра устоя на всичко, което ангараките хвърлиха срещу него. Ако правилно тълкувашме Кодекса на Мрин, оттук нататък събитията щяха да се развиват в наша полза.

Имаше един арендски поет, който поминуваше в мимбратския дворец по времето на Алдориген и беше известен под името Давул Хромия. Десет години преди Торак да нахлуе в Арендия, Хромия беше започнал да пише своя епос „Последните дни на династията Мимбра“. Нашествието на Торак осигури нови и неочеквани детайли за неговото произведение и докато ние обсъждахме какво предстои, той неизменно куцукаше наоколо, трескаво драскайки бележки. Аз изобщо не му обръщах внимание. Той беше официалният дворцов поет и напълно се бе вживял в ролята си. Епосът му беше написан във „висок стил“ и бе помпозен, многословен, без всякакъв смисъл и далеч от истинските литературни достойнства. Мимбратите обаче обожават овехтелите и изтъркани условности. И днес дори те с радост биха ви цитирали дълги пасажи от епоса на Давул, стига да им дадете тази възможност. Имам екземпляр от това глупаво нещо в случай, че проявите любопитство, но на ваше място не бих си губил времето с него.

Привечер на втория ден от битката всички бяхме заети позиции и не ни оставаше нищо друго освен да чакаме Белдин. Преди да пукне зората на третия ден Поул направи един разузнавателен полет и ни съобщи, че бойните кораби на Елдриг идват нагоре по реката. Река

Аренд сега беше буйна и пълноводна заради валежите и течението доста забавяше тяхното движение. Ние с Поул и близнаците решихме, че вече няма никакъв смисъл да оставаме в града. Мимбратите си знаеха работата и нямаше нужда да ги наставляваме. Белтира тръгна на изток, за да се присъедини към алгарите, драснианците и улгосите. Белкира пък се насочи към безбродния лес на север, за да срещне Бранд.

Не си губете времето да търсите горите. Тях ги няма вече на това място. Изсякохме ги малко след като свърши битката. По принцип не одобрявам унищожаването на дърветата, но тогава спешно се нуждаехме от дърва за огъня.

Още не бяхме сигурни колко строги и неоспорими са забраните, които ни беше наложила Необходимостта, затова доста колебливо пробахме къде са границите на допустимото. Сигурни бяхме, че не ни е позволено да превърнем всички ангараки в жаби, но по нищо не личеше, че не можем да направим единственото, от което наистина се нуждаехме. Възможността да поддържаме връзка от разстояние с близнаците и Белдин ни позволяваше да координираме действията си. От повече не се и нуждаехме. Събитията от този трети ден трябваше да се случат на земята, ето защо се въздържахме да използваме екзотични методи, да не би неволно да объркаме предначертаното.

Двамата с Поул отлетяхме на север и кацнахме в короната на едно дърво в края на леса, където беше Бранд. Искахме да държим под око ангараките, докато чакаме да настъпи денят.

Зората бавно пропълзя по хоризонта на изток и ни даде възможност да различим в детайли как Зедар е групирал силите си. Хората му се бяха разположили навсякъде, използвайки прикритието на нощта. Торак знаеше какво ще се случи даже по-добре от нас и Зедар беше направил подготовката за бъдещата битка.

Ад Рак Кторос, якият крал от Ктол Мург с мрачното лице, беше на левия фланг. Повечето от войниците носят метални ризници като мургите. Ето защо Ад Рак Кторос беше наредил на своите хора да боядисат броните си в червено, за да се отличават в общото меле. Изглеждаха сякаш някой ги е облял с кръв, но сигурно и това беше част от целта.

Малорианците, които бяха най-многобройната част от армията на Кал Торак, бяха плътно подредени в центъра. Предвождаха ги

генералите от Мал Зет, макар че на практика Зедар издаваше всички заповеди. Той пък ги получаваше от Торак. Едноокия обичаше да се изживява като военен гений, но колко интелект трябва да надделееш над противника с прозрачни номера?

Яр Лек Тун от Гар ог Надрак и Гетел Марду от Тулдом държаха десния фланг. Легионите и череките на Елдриг щяха да дойдат от тази страна. Надраките са доста добри воини, макар понякога да нервничат и да проявяват нетърпение. Но на тулите изобщо не може да се разчита, когато дойде ред да се бият.

— Няма ли да събудиш всички, татко? — предложи Поул.

— Май е време да започваме — съгласих се. — „Белкира — насочих мисълта си, — нека да започваме. Кажи на Бранд да надуе рога.“

Той не си направи труда да отговори, но явно е получил посланието ми, защото миг-два след това дълбокият звук от рога на Бранд даде дълъг натрапчив сигнал. Минута по-късно сребърният глас от тръбата на Чо-Рам отвърна от изток. После от вътрешността на Во Мимбра се обади и рогът на Мандор. Двамата с Поул се слушахме напрегнато няколко минути, но Белдин не отговори. Още не беше достигнал позицията си.

Един учен от университета в Тол Хонет беше написал обемиста дисертация за легендарното значение на звуците от тези рогове. В действителност обаче те бяха само знаци, че нашите сили са по местата си и са готови за бой. Затова нищо нямаше да започне, докато Белдин не отговори. И дума не можеше да става да нападнем без него.

Обзалахам се, че Зедар знаеше какво означават сигналите на роговете. Използвахме същата система и при Войната на божовете. Звуците на роговете точно на зазоряване обаче изнервиха водачите на ангараките. Малорианците започнаха да удрят с мечове по щитовете си и да надават бойни викове. Предполагам тази връва имаше за цел да ги ободри и окуражи. На мен обаче крясъците им ми се сториха малко обезверени. Звукът на рога е общоприет сигнал за атака. Въпреки това никой не нападаше. Съвсем разбирамо е това да изопне нервите на воините, не намирате ли?

Изчакахме още половин час. После, тъкмо слънцето се появява на хоризонта, аз се обадих на Белкира: „Братко, накарай го да опита отново!“ Бранд пак наду рога си, а Чо-Рам и Мандор му

отвърнаха. И отново зачакахме. От Белдин — ни глас, ни стон. Можех да се свържа лично с него, но Зедар сигурно щеше да ме чуе и, което е по-важно, щеше да чуе отговора му, а това щеше да издаде неговото местоположение. Ако все още беше на няколко левги разстояние, Зедар би могъл да атакува на изток или на запад и да започне битката преди аз да съм готов.

Надраките, както споменах, са големи нерваци. Яр Лек Тун реши, че на всяка цена трябва да знае какво става. Той изпрати група конници на север към горите. Те изтрополиха сред дърветата на около половин миля от мястото, където чакахме ние с Поул. Повечето от конете им се върнаха след малко, но върху тях не беше останал нито един ездач. Не е добро хрумване да яздиш в гора, където лежат в засада астуриански стрелци.

След това, вероятно да не би някой да го надмине (а мургите не биха търпели надраките да ги превъзхождат), Ад Рак Кторос също изпрати свои разузнавачи. Те се отправиха към хълмовете на изток. И не се върнаха. Да попаднеш в капана на алгарската конница е също толкова глупаво, колкото и да яздиш в гори, където се крият астурианците.

Ние продължавахме да чакаме. След около половин час аз отново реших да опитам. „Накарай го пак да изсвири, Белкира“, предадох мислено. „Да изсвири?“ — Белкира прозвуча малко засегнато, но Бранд опита за трети път. Чо-Рам и Мандор отвърнаха незабавно и след миг, който ни се стори дълъг като век, същински фанфарен ек отвърна откъм запад. Това може и да изглежда преувеличено, но някои от тези легиони бяха гвардейци от двореца в Тол Хонет и предполагам, че в редиците им е имало поне няколко военни оркестъра.

Само това и чаках.

— Не мърдай, Поул — наредих на дъщеря си. — Отивам да хвърля едно око. Не искам да започвам нищо преди лично да съм видял, че Белдин си е на мястото.

— Не се бави много, татко. Утрото вече преваля, а едва ли нашата цел е Бранд да хвърли предизвикателството си след залез слънце.

Разтворих криле и прибрах крака, за да използвам инерцията, после се понесох, махайки мощно. Щом се издигнах на около десетина метра, пред мен се разкри цялото бойно поле. Корабите на Елдриг бяха

закотвени по северния бряг на река Аренд на няколко мили надолу от Во Мимбре. Силното течение беше забавило пътя им нагоре по реката, но пък и беше дало възможност да гребат чак до плитчините на запад от града. Само да пожелаеше, Белдин би могъл и сам да стигне до южната стена на Во Мимбре. Легионите, чиито полирани нагръдници проблясваха на утринното слънце, представляваха внушителна гледка. Те маршируваха в изрядни редици, настъпвайки срещу надраките и тулите. Свирапите воини на Елдриг обаче *не* маршируваха. Те летяха пред легионите. Череките мразят да споделят битката с когото и да било, особено ако тя се очертаваше да е кървава като тази.

„Добре, Белкира — изпратих мисълта си аз, — кажи на Бранд да даде сигнала.“

Този път Бранд наду два пъти своя рог. Чо-Рам отвърна по същия начин. Мандор обаче едва не си издуха дробовете през своя рог — той започна да свири непрекъснато и пронизително.

После портите на Во Мимбре се отвориха с трясък и рицарите се понесоха в атака. Атаката на рицарската кавалерия е може би най-известната атака в историята, затова едва ли ще ми се наложи да я описвам детайлно. Пък и едва ли бих могъл да ви я предам в най-големи подробности, защото точно в този момент нещо друго привлече погледа ми. Кулата от черно желязо на Кал Торак беше в центъра на ордите и аз зърнах гарван да кръжи над нейния връх. Бях сигурен, че това не е обикновен гарван. Или Зедар искаше лично да види мимбратите или като мен беше решил, че е най-добре да ръководи битката някъде отвисоко.

Него обаче го чакаше изненада. Едно самотно бяло петънце започна да пада право насреща му, докато той се издигаше над бойното поле. Тази странна форма на атака е крайно неприсъща на бялата сова, а и нито една обикновена сова не би ловувала посред бял ден.

Разхвърча се облак от черна перущина, когато совата нападна, а Зедар се устреми надолу, крякайки от ужас.

Малорианците на Кал Торак бяха добри воиници, признавам им го. Но *никой* не е способен да удържи атаката на мимбратските рицари. Изчислих, че на полето има най-малко десет хиляди от тях. Първите им редици атакуваха с насочени напред пики, а трясъкът, който се чу, когато удариха малорианците, беше страховит. Мога със сигурност да

потвърдя, че атаката дори не се забави, когато първите малориански редици попаднаха под копитата на конете.

С месеци бяхме обсъждали именно тази тактика в Императорския военен институт на Тол Хонет. Атаката на мимбратските рицари имаше една-единствена цел. Тя трябваше да прикове малорианците по местата им, така че да не се втурнат да помагат на фланговете. Мимбратите обаче са ентузиасти. Мандор, който предвождаше рицарите, даде да се разбере недвусмислено, че ще напредва, докато стигне желязната кула на Кал Торак, и се кани лично да забълска по вратата й. Рицарите дадоха жертви, разбира се, но по-малко, отколкото очаквахме. Желязната броня си има добри страни все пак.

Освен всичко останало, свирепата атака деморализира малорианците. Те не я очакваха, защото нямаше никаква причина тя да бъде проведена точно сега. Во Мимбра стоеше непоклатим като скала и удържа неистовите нападения в продължение на два дни. По нищо не личеше, че на третия ден ще е различно. Елементът на изненада също беше предвиден в плановете ни. Втрещените малорианци се огънаха, когато мимбратите ги атакуваха отблизо и нападателите прокараха широка пътека сред редиците им.

„Татко! — прозвуча гласът на Поулгара в главата ми. — Зедар отново опитва нещо. Преди малко пак излезе от кулата.“

„Накъде тръгна?“

„На изток. Приел е формата на сръндак.“

„Ще го проследя.“

Промених посоката на полета си над армията на мургите и видях Зедар да тича бързо през редиците с червени ризници. Така и не можах да разбера защо избра именно тази форма. Много добре знаеше коя е моята любима форма и да предпочете сръндак за своето преобразяване не беше най-удачният избор. Взех известна преднина пред него, кацнах на земята близо до полите на планината и се превърнах във вълк. Той беше набрал голяма скорост, когато стигна до моето скривалище. Скоковете му не намаляха, когато се устреми нагоре по хълма, а неговите клонести рога проблясваха на слънцето. Спря внезапно, щом се появи ръмжейки иззад близките храсти. Опита се да се изплъзне и да ме заобиколи, но аз не му позволих. Бях твърде близо. Явно денят на Зедар не започваше добре.

Не се опитах да го убия, макар да бях убеден, че точно това трябва да направя. Ухапах го няколко пъти на места, които знам, че са особено чувствителни. Той се обърна мълниеносно и хукна обратно към редиците на мургите. Беше забравил, че не бива да се обръща с гръб към вълк. Затичах се след него, хапейки свирепо задницата му. Бях сигурен, че дълго време, след като приеме истинската си форма, няма да може да седне на задните си части.

Преследвах го, докато стигнахме на няколкостотин метра от позициите на мургите. После изприпках обратно към хълмовете. „Белтира — призовах близнака, който беше с Чо-Рам и Родар, — мимбратите са твърде заети. Сега е моментът да слезеш и да разпердущиниш мургите.“ „Щом като го искаш“, беше отговорът. Само след миг Чо-Рам поведе конницата си надолу по хълма, за да намери занимание и за мургите.

Тактиката на алгарите доста се различава от тази на мимбратите. Тежката кавалерия се врязва в противника, за да го смаже, леката кавалерия обаче го разцепва на малки групички. Ад Рак Кторос също имаше конни отряди, разбира се, но те изобщо не бяха равностоен отпор за алгарите. Скоро пред редиците на мургите се разиграваше битка в движение и беше очевидно, че конниците на мургите не са подобрите. А когато те вече бяха извадени от строя, пристигна Родар със своите копиеносци. Улгосите на Браса бяха пръснати несиметрично сред техните редици, прикривайки се умело. Тази комбинация се оказа много ефектна. Наистина е невъзможно да доближиш човек, който държи триметрова пика, а докато се пазиш да не те разпори на парчета, вниманието ти е изцяло ангажирано с него. Улгосите пък са дребни и бързоподвижни хора. Много мурги усетиха това на гърба си през този ден. Оръжията на улгосите са извънредно неприятни. Сред тях има много куки и подобни на трион остириета. Сред редиците на мургите се надигна вълна от писък и вряськ. Ножовете на улгосите не са предназначени да убиват бързо и безболезнено. Улгосите вероятно мразят ангараките дори повече и от алорните, затова с особено настървение избиваха мургите. Убити обаче падаха само тези, които се изпречеха на пътя им. Целта на Браса бе да преведе хората си през фронта на мургите и да се разправи с гролимите. Бяхме снабдили улгосите с черни роби с качулки и това им позволи да се промъкват сред мургите без затруднения. Когато Зедар стигнеше до пълно

отчаяние, той вероятно щеше да призове свещениците на Торак да му съдействат, за да наруши правилата. Задачата на Браса беше, ако Зедар опита това, да няма много свещеници, които да му се притекат на помощ.

Наблюдавах схватките от върха на една оголена купчина скали и когато реших, че мургите са напълно ангажирани с битката, изпратих мисълта си в посоката на Белдин. „Къде си?“ — повиках го.

„На около половин миля от войската на надраките — отвърна. — Череките вече ги почнаха.“

„Можеш да пуснеш и легионите на Керран. Мимбратите са притиснали здраво малорианците, а Чо-Рам и Родар изцяло са ангажирали вниманието на мургите от другата страна. Време е да ударим надраките и тулите. Преценете дали Керран ще може да си проправи път през редиците им с някои от легионите си. Мисля, че мимбратите скоро ще се нуждаят от помощ.“

„Ще го направим.“

„Поулгара!“ — призовах след това.

„Заета съм, татко. Не ми вади душата.“

„Какво правиш в момента? Казах ти да стоиш настрана!“

„В кулата на Торак съм. Трябва да знаем какво готвят двамата със Зедар.“

„Махай се оттам, Поул! Много е опасно!“

„Знам какво правя, татко. Не се вълнувай толкова. Какво си направил на Зедар — само куца напред-назад и стене.“

„Ущипах го няколко пъти. Съжалява ли той за това, което стори?“

„Не. Опитва се да убеди Торак да се покаже и да поеме командването. Но за сега няма голям успех. Торак отказва да помръдне.“

„Сигурно чака предизвикателството на Бранд. Предполагам няма начин да те убедя да излезеш оттам?“

„Тук съм си много добре, татко.“

„Торак сигурно ще те чуе, Поул.“

„Не може да чуе нещо, което е охранявано свише. Нито може да ме чуе, нито да ме види. Ще ти кажа, когато реши да излезе.“

Промърморих няколко ругатни под нос, но те не бяха от сърце. Това, че Поулгара беше под един покрив с Торак и Зедар, ни даваше

огромно предимство. Поприкрих се сред камънаците и приех отново образа на сокол. Няма да повярвате колко добре може да се направлява битката, ако летиш над бойното поле. Сега бяхме обградили войската на Торак от всички страни, с изключение на северната. Не бих желал да разкривам пред Зедар тази малка изненада, а я пазех за времето, когато той вече ще е въвлякъл и резервите си в битката. Исках всички части на ангараките да са заети с някоя схватка, за да хвърля срещу тях риванците, сендарите и астурианците. Положението на противника и сега беше отчаяно, но щеше да се влоши още повече, когато легионите на Керран си пробиеха път през надраките и тулите и атакуваха малорианците отдясно.

В една битка винаги се получават обърквания, но по всичко личеше, че тази ще е най-блестящата в цялата досегашна история. Дългите години, прекарани в планиране и подготовка, сега даваха плодове. Ангараките бяха объркани, но ние знаехме точно какво правим и какво ще го последва. Всичко, което можеха да правят ангараките, бе да се опитват да реагират адекватно.

„Белгарат! — Беше Белтира. — Ад Рак Кторос падна.“

„Мъртъв ли е?“

„Не още, но скоро и това ще стане. От корема му стърчи улгоски нож.“

„Хубаво. Не давай въздух на неговите мурги. Опитай се да ги разцепиш и разпръснеш.“ Погледнах на запад. Легионите методично си прокарваха път през редиците на надраките, а тулите вече се бяха разбягали. „Легионите всеки момент ще разsekат надраките — докладвах на Белтира. — Ако ти разцепиш мургите, Зедар ще трябва да включи и резервите си. Точно това и чакам.“

Със сигурност не съм най-надареният генерал на света, но във Во Мимбра определено имах предимство. Бях на няколко десетки метра над бойното поле и можех да видя всичко, което се случваше там. Освен това поддържах постоянна връзка с моите братя, така че можех да направлявам хода на битката. На всичко отгоре Поулгара веднага ми съобщаваше какво планират Кал Торак и Зедар, за да ни се противопоставят. При тези обстоятелства и един сержант би могъл да ръководи битката при Во Мимбра. Когато се замисля за онова време, си давам сметка, че ние бяхме спечелили битката още докато планирахме действията си във военния институт на Тол Хонет, много

преди нашият авангард да потегли към бойното поле. Стратегията — това е алфата и омегата на една битка. Замислете се върху това преди да обявите война на някого. Трябаха ми векове преди да набия тази максима в главите на някои особено твърдоглави азорни.

Устремът на мимбратските рицари постепенно беше започнал да отслабва. След като първоначалният смут на малорианците бе преминал, съпротивата им се усили и части от тяхната армия заобиколиха рицарите и ги затвориха в пръстен. На този етап от битката приливът безмилостно взе да се оттегля. Мимбратите сега бяха обкръжени, а конете им се намираха на прага на пълно изтощение. Пиките отдавна бяха строшени и те бяха принудени да се отбраняват единствено с бойните си брадви. Числеността им бързо намаляваше и Мандор бе принуден да изтегли хората си от този кръг, който винаги бележи началото на това, което романтично наричат „бой последен“. Арендските поети обичат да описват последни боеве. Това им дава възможност да възхваляват разточително безмерната храброст и да преувеличават безбожно подвизите на отделни рицари. Резултатът обаче почти винаги е един и същ. Участниците в последния бой обикновено завършват като накамарени на куп трупове. Това може и да е много вълнуващо за поезията, но от тактическа гледна точка е напразна и безсмислена загуба на хора.

„Белдин! — извиках аз. — Трябват ми легионите! Сега! Мимбратите са обкръжени. Ако ги прегазят, ти ще затънеш до шията в малорианци!“

„Идваме, Белгарат! Дръж се!“

Така и не успях да разбера напълно смисъла и значението на толнедранската тактика. Твърде често си мисля, че начинът, по който легионите се прегрупират, ще е по-подходящ за някой парад, отколкото за бойно поле. Керран напредваше по широк фронт с около четиридесет легиона. Той изدادе няколко резки команди, на които редиците отвърнаха със стройно джафкане. Бойните части бързо се обединиха в непробиваема редица, която имаше формата на връх на копие. Надраките се бяха подготвили за по мащабна атака и просто не можаха да реагират достатъчно бързо на внезапната промяна. Щитовете на легионерите бяха допрени плътно един до друг и те напредваха в тръс, режейки редиците на надраките така гладко, както топъл нож влиза в масло. Веднъж преодолели надраките, те изскочиха

в гръб на малорианците, докато онези се биеха с рицарите на Мандор. След броени минути легионите и рицарите се срещнаха.

Този ден не се получи никакъв „бой последен“.

За да отчаят окончателно Кал Торак, череките използваха коридора, проправен от Керран, и се врязаха с огромна мощ в центъра на малорианска армия. Редиците на мургите взеха да се късат отляво на Торак.

На Зедар не му оставаше нищо друго, освен да включи и резервите в битката. А на мен само това ми трябваше. Изчаках около четвърт час, за да дам възможност на резервите на ангараките да напуснат позицията си и да стигнат северната страна на бойното поле. Исках гърба на Торак да остане почти оголен, а се опитвах и да осигуря достатъчно време на копиеносците на Родар, за да пробият през разпадащи се редици на мургите и да се съединят с основните ни сили. Смъртта на Ад Рак Кторос покоси духа на мургите и съпротивата им ставаше все по-вяла. Накрая се изсипаха и драснианците, а алгарската конница не позволяваше на мургите да затворят редиците си зад гърба им.

„Добре, Белкира — насочих отново мисълта си аз. — Сега вече можеш да се присъединиш към нас.“

Бранд изsviri една-единствена нота с рога си и аз зачаках. Признавам си, бях малко неспокоен. После в края на леса при северната страна на долината взеха да никнат риванци, сендари и астуриански стрелци. Те напредваха бързо, а по пътя им нямаше нито една ангаракска част, която да забави хода им.

„Татко! — гласът на Поулгара се извиси леко пискливо. — Торак излиза!“

„Разбира се, че излиза, Поул — отвърнах. — Нали това целяхме.“ Казах го твърде спокойно, сякаш никога и не съм се съмнявал в това. Позирах, естествено. Бях достатъчно високо в небето над бойното поле, така че тя не можеше да ме види. Или поне не толкова ясно, че да забележи как лудешки и тържествуващи пикирах, обзет от всепогълъщащо ликуване. Сигурен съм, че не е чула и писъците на моя триумф. Отчаяната ни тактика беше проработила!

Резервите на Зедар още не бяха изцяло въвлечени в боя и след няколкоминутно объркане те се обърнаха назад в отчаян стремеж да защитят първоначалните си позиции. Астурианците обаче бяха вече

достатъчно близко, за да ги пресрещнат със стена от стрели. Риванците и сендарите напредваха и преградиха пътя им назад.

Първоначалната тактика на Кал Торак се състоеше в това да ни смачка между двете си армии. Сега всичко се обърна с главата надолу. *Неговата* армия беше по средата, а *моята* идваше срещу него от две страни. Малорианците бяха в капан, тулите отдавна бяха избягали, а мургите и надраките бяха деморализирани и почти не действаха. Пипнах го! А после изведнъж осъзнах какво трябва да направя.

„Хайде, Поул — обадих се на дъщеря си, — излизай вече оттам. Време е да се присъединим към Бранд.“

„Какво?“

„Трябва да сме редом с него по време на *събитието*.“

„Никога не си ми го казвал.“

„И аз не го знаех досега. Не се туткай, Поулгара. Не бива да закъсняваме.“

Прелетях до северния край на бойното поле, кацах и приех собствената си форма. Това доста сепна един взвод сендали. Нямах време да им обяснявам надълго и нашироко и оттогава вече петстотин години разни диви истории се носят из Сендария.

Полутах се малко, докато намеря Бранд. Когато пристигнах, Поулгара вече беше при него.

— Нали знаеш какво трябва да правиш? — попитах риванския Пазител.

— Да — отвърна той.

— А знаеш ли кога да го направиш?

— Ще го направя, когато дойде времето.

Спокойното, малко отчуждено отношение на Детето на Светлината — който и да е той — винаги ме е изнервяло. Предполагам, че така и трябва — нали е под пълен контрол на Необходимостта, но ми изглеждаше малко неестествено. Гарион ми каза, че се е чувствал по същия начин през онази ужасна нощ в Ктол Мишрак, когато двамата с Торак най-накрая се срещнаха. Аз обаче си спомням, че изобщо не усещах нещата по този начин при онзи кратък сблъсък със Зедар в Мориндланд. Разбира се, аз таях немалко лична омраза към Зедар по онова време и това явно е повлияло.

После в изражението на Бранд нещо се промени. Спокойното му безразличие се изгуби и беше заменено от почти нечовешка

решителност. Той се изопна и дори гласът му сякаш не беше неговият, а езикът, на който продума, със сигурност не беше нито едно от риванските наречия.

— В името на Белар те предизвиквам, теб, Торак, осакатен и прокълнат — каза той. Гласът му не ми се видя много силен, но после ми казаха, че са го чули дори вътре във Во Мимбре. — И в името на Алдур също — продължи той. — Ще те поваля с презрението си. Нека прекратим кръвопролитието и аз ще се срещна с теб — човек срещу Бог — и ще те победя. Предизвиквам те, Торак! Приеми го или нека те заклеймят като страхливец хора и богове!

Ето това вече привлече вниманието на Торак. Беше се въоръжил преди да си подаде носа от тази глупава кула и носеше същата архаична броня от времето на Войната на боговете. Огромният му щит беше прикрепен с ремък към сакатата лява ръка. А претрупаният с пера и украси шлем с визор покриваше изльсканата маска, с която той криеше обезобразеното си лице. Десният му юмрук стискаше черния меч, който наричаше Ктрек Гору. Обидното предизвикателство на Бранд го беше ввесило и той накълца с меча си дузина големи камъни, преди да се овладее. Ангараките, които бяха най-близо около него, отскочиха на безопасно разстояние, а Зедар офейка като заек.

— Кой сред смъртните крале е толкова глупав, че да предизвика Краля на света? — изрева Торак. — Кой от вас ще се опълчи срещу Бог?

Коварството на Необходимостта, която говореше чрез устата на Бранд, беше достойно за възхищение. Торак никак не искаше да се среща лице в лице на дуел с Бранд, но яростта му замъгли здравия разум. Беше изключено Торак, който е съвършен егоманиак, да не отвърне на тази обида.

— Аз съм Бранд, Пазителят на Рива — отвърна Детето на Светлината, — и те предизвиквам теб, долн и уродлив, и цялата ти паплач. Покажи силата си, приеми предизвикателството ми или се махай и никога повече не смей да заставаш на пътя на Западните кралства.

Това беше наистина много дръзко. Торак все пак беше Бог. Със или без забраните на Необходимостта, това със сигурност щеше да го изведи от равновесие. В този момент аз си представих ново разцепване

на света. Слава на боговете, това се размина, но той накълца още няколко камъка с меча си.

— Внимавай — изрева той с глас, който сигурно са чули чак в Тол Хонет, — аз съм Торак, Крал на кралете и Повелител на боговете. Не се боя от никой смъртен, нито пък от отдавна забравените богове. Вие ще изпитате силата ми. Ще дойда и ще размажа този гръмогласен ривански глупак, а враговете ми ще се прегънат пред моята ярост. И Ктраг Яска отново ще бъде мой, а заедно с него и целият свят!

Независимо от всички предупреждения, той все пак прие предизвикателството на Бранд. Разменените дързости между двамата накараха бойното поле да притихне. Много от воините, моите и на Зедар, изглеждаха като парализирани от пронизващия звук на тези гръмотевични гласове. Битката беше прекратена. Тишината се нарушаваше единствено от стоновете на ранените и умиращите. Хвърленото предизвикателство и това, че то беше прието, стовариха отговорността за изхода от битката при Во Мимбре на раменете на Бранд. И на Торак също.

Едноокия закрачи на север, а неговите малорианци се тълпяха панически встрани от пътя му, щом ги наблизеше. Бранд също така неумолимо се отправи на юг. Аз се преобразих на вълк и хукнах след него. Над главата му летеше бялата сова.

Бранд беше с могъща фигура, тежки рамене и силни ръце. По много неща приличаше на Драс Бичия врат, макар и да не беше толкова висок. Неговият щит бе привързан към лявата ръка. Беше се постарал да намери отнякъде сиво риванско наметало и да го прикачи върху щита, за да скрие Сферата на Учителя. Мечът, който носеше, не беше толкова голям като на Желязната хватка. Въпреки това беше достатъчно огромен, та да не ми се прииска да го размахам.

Покрит с черната си ризница, Торак размаха своя Ктрек Гору, устремен към нас. Споразумението между двете Необходимости му пречеше да ни се яви така огромен, както се показва при срещата с Гарион в Ктол Мишрак, но и така беше едър колкото Бранд. Доколкото се виждаше на пръв поглед, силите на двамата бяха равнопоставени. Досега нито един от двамата нямаше никакво по-особено предимство — нито по ръст, нито по въоръжение. По всичко личеше, че дуелът ще е много интересен.

Двамата тръгнаха един срещу друг, докато не се приближиха на няколко метра. Внезапно спряха, очевидно следвайки някакви инструкции. Бранд пак заговори:

— Аз съм Бранд, Пазителя на Рива — представи се той вече с нормалния си глас. — Аз съм този, който ще се бие с теб, Торак. Пази се, защото духът на Белар и Алдур е с мен. Единствен аз ще застана между теб и Сферата, заради която поде тази война на запад.

Торак не му отговори, но затова пък се обърна към мен.

— Върви си, Белгарат — каза. — Бягай, ако ти е мил животът. Скоро ще имам малко свободно време, за да издам най-сетне онази заповед, която отдавна съм ти обещал. Не вярвам дори ти да оцелееш след моята заповед.

Изобщо не разбирах защо си губи времето с това. Трябаше да е наясно какъв ще е моят отговор. Оголих зъби и изръмжах.

После той се обърна към совата, която кръжеше из въздуха над главата на Бранд.

— Отречи се от баща си, Поулгара, и ела с мен — каза той със странно омекнал и подмамващ глас. — Ще се оженя за теб — продължи той, — и ще те направя Кралица на целия свят, а твоята сила и могъщество ще са първите след мен.

Това предложение за брак вече пет века преследва Поулгара в нейните кошмари. То сериозно разтревожи гролимите и оттогава те я избягват. Сигурно не искат да оскърбят избраницата на Торак. Подозирам, че тази идея му е била подсказана от Ашабския оракул, а вероятно същият пасаж беше подтикнал Зедар да подмами Илесса.

Кряськът на една сова обикновено си е просто кряськ, но Поул успя да го изпълни с пренебрежение и подигравка, за да покаже ясно какво мисли за това предложение за брак.

— Пригответе се тогава да умрете всички — изрева Торак срещу нас, втурвайки се напред с оголен меч.

Това леко ме притесни. Току-що го бях видял как прави на прах огромни камъни с този меч. Изражението на Бранд дори не се промени, когато вдигна щита си да се предпази от атакуващия.

Ако някога сте виждали битка между мъже, въоръжени с мечове и щитове, тогава сигурно знаете колко зле се вдълбват и разцепват щитовете под ударите на меча. По щита на Бранд обаче не проличаха никакви следи от Ктрек Гору и оръжието на Торак се плъзна по него,

без да го засегне. Неудържимият замах на Торак не успя дори да разреже сивото наметало, което покриваше щита. Явно Сферата на моя Учител се беше погрижила за това.

Щитът на Торак обаче не беше толкова неуязвим, защото при ответния удар Бранд заби дълбоко меча в ръба му. Торак отново нападна, но и този път ефектът беше същият. После отново дойде ред на Бранд и мечът му остави дълбока вдълбнатина върху щита на Торак.

Така продължи още известно време. Двамата си разменяха удари с мечовете, предизвиквайки непоносим шум и разпръсквайки искри, щом остриетата се срещнаха. Те се люшкаха напред-назад, стараейки се да запазят равновесие върху неравната земя. Бранд сякаш продължаваше да е в мрежата на това неестествено спокойствие, но яростта на Торак стигаше до лудост. Той крещеше срещу каменното изражение на риванеца и ударите му зачестяваха все повече. Въпреки огромната тежест на Ктрек Гору, Торак го въртеше с бързината, с която алгарските конници размахват своите саби. Яростта на неговата атака отхвърли Бранд назад. После, с един удар, който промени посоката си насред път, Торак закачи оголеното ляво рамо на Бранд.

„Е, най-после — каза познатият глас. — Мислех, че така ще я карат цял ден. Върви и дай сигнала, Белгарат! Време е вече да свършваме с това.“

Направих го без дори да се замисля. Не ми *трябваше* да се замислям. Инструкциите плуваха из главата ми отпреди близо три хиляди години. Седнах на задните си крака, вдигнах муцуна и започнах да вия. В същия момент бялата сова издаде остър пронизителен крясък.

Бранд отскочи назад и прокара острието на меча си по щита, разрязвайки сивото покривало. Кал Торак силно потрепера под завладяващото синьо сияние на Сферата. Тлеещият огън, който обикновено прозира зад лявата страна на маската му, сега заблестя като малко слънце. Той изкрещя и Ктрек Гору падна от неудържимо треперещата му ръка. Свали щита си и се опита да се скрие зад него. Дясната му ръка покри дясното око, но нямаше лява ръка, за да скрие лявото. Бранд нанесе последния удар от техния дуел и това не бе разсичащ удар, нанесен отгоре. Това беше пронизване. Той сграбчи меча с две ръце и замахна напред, но ударът не беше насочен нито в гърдите, нито в гърлото, нито към корема на Торак. Той целеше

горящото ляво око. Острието издаде ужасяващ звук, пронизвайки шлема на Торак, но още по-страшен беше той, когато мечът прониза окото и стигна мозъка на осакатения Бог на ангараките.

Торак изкрешя отново, но това не беше вик на болка, а от непоносимата загуба. Той стисна острието и го изтръгна, после го хвърли настрани. Свали шлема и отхвърли желязната маска от лицето си. За първи път от деня, когато разцепи света, виждах лицето му. Дясната страна беше още непокътната и красива.

Лявата обаче беше ужасяваща. Отмъщението на Сферата на моя Учител надминаваше всяко въображение. Още личаха пламтящи белези, но по-голяма част от плътта беше овъглена и отдолу се подаваха костите.

Лявото му око вече не пламтеше. От него течеше кръв.

По-голямата част от епоса на Давул Хромия е написана много зле, но неговата кулминация не е толкова лоша. Затова ще ви я цитирам:

*„.... изправи се той и ръцете си чак до небето
издигна*

*и пак изкрешя — за последно съзрял
безценния камък, наречен от него Ктраг Яска,
становал причина да бъде наказан отново. А сетне,
сякаш е дънер, изтръгнат от корен,
грохна черният Бог на земята.“*

ДЕСЕТА ГЛАВА

А ето какво наистина се случи във Во Мимбре. Цели библиотеки с томове са изписани за битката. Но само с няколко изключения, написани предимно от алорнски учени, всички останали бъбрят ненужно и пропускат наистина знаменателни събития, които доведоха до дуела на Торак и Бранд. Всяко наше действие беше насочено да принуди Торак да приеме предизвикателството на Бранд. Поставили го веднъж в ситуация, в която няма избор, изходът беше ясен.

Падението на техния Бог окончателно срина духа на ангараките. Улгосите бяха избили кралете и генералите им, за да няма кой да ги команда. Ангараките не можеха да действат пълноценно без надзор. Някой много мъдро беше казал: „Чудесно е правителството да се ръководи от някой съвършен човек. Но какво ще правите, когато съвършеният човек получи разстройство?“ Това е основният аргумент срещу всеки абсолютизъм.

Малореанците обаче бяха обречени. Обкръжаваха ги хора, които имаха всички основания да ги мразят, а прошката и милостта загубиха стойност, когато армията на Западните кралства се нахвърли върху загубилия войната нашественик с яростта на целия пантеон от богове.

Мургите в левия фланг не видяха никакъв смисъл в това да бягат и да помагат на малорианските си братовчеди. Мургите не обичат малорианците, а между двете раси не съществува здрава връзка. Не и когато го няма Торак да им тика в очите техните кръвни връзки. В действителност вече никой не издаваше никакви заповеди. Поддали се на паниката, мургите просто търтиха да бягат на юг към река Аренд, която течеше покрай източната стена на града, и се опитаха да я преплават. Течението обаче беше много бързо в тази част, а водите — дълбоки. Малцина стигнаха отсрещния бряг.

Тулите вече бяха хукнали към реката, но откъм западната част на Во Мимбре. Макар и да не са много умни, те са издръжливи, пък и нямаха тежки ризници като мургите, които да ги теглят към дъното. Затова много от тях се добраха до толнедранската страна на реката.

Надраките се опитаха да ги последват, но те не плуват добре, затова и техните оцелели не бяха повече от тези на мургите.

Клането продължи чак до мръкване. Тогава алорните запалиха факли и продължиха да избиват малорианци. Най-накрая генерал Керран дойде при Бранд.

— Няма ли да има край това? — попита той отвратено.

— Не — отвърна твърдо Бранд, намествайки през рамо превръзката, която придържаше ранената му ръка. — Те дойдоха тук, за да ни изколят. Искам да съм сигурен, че никога вече няма да повторят. Нито едно семенце, нито едно коренче не ще остане след тази вършитба.

— Това е варварско, Бранд!

— Същото беше и в Драсния.

Към полунощ, когато факлите изгоряха, улгосите на Brasas тръгнаха из мрака и доизбиха всички ранени. Az не се вълнувах като Керран от това зверство, но гледах да стоя по-настрана. Всичко беше в ръцете на Бранд. Az имах още много важни задачи за него, а положението беше деликатно. Той можеше да се заинати и да откаже да ми съдейства, ако сега започнеш да му давам заповеди, които не одобрява.

Заранта на следващото утро беше премрежена от пушек, а единствените ангараки, останали на бойното поле, бяха мъртви. Труповете на малорианци, мурги, надраки, тули и чернорасите гролими покриваха полето като килим или пък бяха струпани на купчини върху пропитата с кръв земя. Вършитбата на Бранд не беше пропуснала нищо.

Пазителят на Riva поспа час-два в края на тази ужасна нощ, но излезе от шатрата си щом слънцето се показа, за да се присъедини към нас с братята ми и моята дъщеря.

— Къде е той? — попита.

— Къде е кой? — отвърна Белдин късо.

— Торак. Искам да зърна Краля на света.

— Можеш да го търсиш, щом искаш — каза му Белдин, — но няма да го откриеш. Зедар го отнесе тази нощ.

— Какво?

— Не си ли му казал? — попита ме Белдин.

— Не му трябваше да знае — отвърнах. — Ако знаеше, сигурно щеше да се опита да го спре.

— Не би могъл да го стори, глупако — не по-успешно от теб или мен.

— Някой ще ми обясни ли всичко това — гласът на Бранд вече съвсем се втвърди.

— Това беше част от договора между двете Необходимости — казах. — Тези споразумения понякога са много сложни и заплетени и често се стига до голям пазарлък. След като решиха, че ти ще победиш в дуела, ако той се състои на третия ден, нашата Необходимост беше принудена да приеме, че няма да ти е разрешено да задържиш тялото на Торак. Нали ти е ясно, че това не е последното *събитие*. И това не е краят на Торак.

— Но той е мъртъв!

— Не, Бранд — каза му Поулгара, — всъщност не е. Нали не смяташ, че меч като твоя би могъл да го убие? Има само един меч на света, който може да го стори, но той все още е забит зад трона на риванския крал. Това пък е друго споразумение между Необходимостите. Затова и Сферата беше преместена на щита ти, вместо да остане на меча. Не си ти *този*, който ще използва меча.

— Остави тези приказки, Поулгара — избухна той. — Никой не би оцелял с острие, прокарано през мозъка!

— Торак обаче може и оцеля. Твоето острие му причини само припадък, но скоро ще дойде моментът, в който той ще се събуди отново.

— Кога?

— Когато се върне кралят на Рива. Той е посоченият да свали меча от стената. Когато го направи, Торак ще се събуди и ще има друго *събитие*.

— То последното ли ще е?

— Сигурно, но още не сме уверени в това — отвърна Белтира. — Няколко неща при Мрин не си пасват.

— Гелан ще успее ли да се справи с това? — обърна се към Поул Бранд. — Не ми изглежда много мускулест. Торак е сериозен противник.

— Не съм казала, че това ще е Гелан, Бранд — поправи го тя. — Не той е избраният, ако правилно съм разчела знаците. Може да е

неговият син или пък някой след двадесет поколения.

Раменете на Бранд се приведоха, той потръпна и посегна към ранената си ръка.

— Значи всичко това е било за нищо — въздъхна той.

— В никакъв случай не бих го нарекъл нищо — възпротивих се аз. — Торак идваше за Сферата и не успя да я вземе. А това си е струвало усилията, не намираш ли?

— Предполагам — мрачно се примери той. После погледна към покритото с трупове поле. — Най-добре ще е да се отървем от тези мъртви ангараки — каза. — Лято е и ще плъзне мор, ако просто ги оставим да гният.

— Да не се каниш да ги погребваш? — попита Белтира.

— Не, мисля да ги изгорим. Няма да е в моя полза, ако лиша воините си от мечовете и вместо тях им раздам лопати.

— Откъде ще вземеш толкова много дърва? — попита Белдин.

— В северния край на тази долина има безкраен лес — отвърна Бранд, свивайки рамене. — А щом е толкова наблизо, можем да го използваме.

(Ето какво стана с горите. Трябваше да се справим с много ангаракски трупове, затова ни трябваха огромни клади.)

Няколко дни подред само разчиствахме бойното поле. Докато се занимавахме с това, Алдориген от Мимбра и Елдалан от Астурия се оттеглиха, за да проведат разговора си на четири очи, който Елдалан предложи преди битката. Нито един от двамата не оцеля след тази дискусия. Никой от по-старите благородници на двете херцогства не си взе поука от тази забележителна случка. Арендската гражданска война продължи епохи наред и ако им беше разрешено да карат все така, сигурно Мимбра и Астурия щяха да последват своите водачи в небитието.

Мандор и Уилдантор водеха делегацията, която се яви пред Бранд с твърде странно предложение.

— Нашата омраза стигна твърде дълбоко, лорд Бранд — отбеляза тъжно Уилдантор. — Двамата с Мандор се спогаждаме, но сме твърде необичайна двойка приятели. Не можем да се надяваме, че останалите аренди ще последват примера ни.

— Вие си помагахте в трудни моменти през тази битка — отговори Бранд. — Не може ли това да послужи за основа на

приятелството между хората ви?

Мандор въздъхна и поклати глава.

— Трудно постигнатото ни примирие вече показва първите признаци на разпадане, лорд Бранд — каза той. — Някоя стара вендета отново ще ни направи врагове.

— Проблемът ни е много прост, милорд — каза Уилдантор с унила усмивка. — Арендия трябва да се обедини. Но кой ще управлява, когато се съберем? Нито един жив астурианец няма да се поклони на мимбратски крал, а отношението на мимбратите към астурианците по нищо не се различава.

— Накъде клоните, господа? — попита Бранд.

— Трябва ни владетел, който да обедини бедната Арендия, милорд — отвърна тъжно Мандор. — А нашата взаимна ненавист показва, че този крал не бива да е от Арендия. И така, след дълги консултации, ние дойдохме, за да сложим короната на Арендия в краката ти.

Бранд премигна бързо. За щастие беше достатъчно мъдър, за да не се разсмее.

— Това е висока чест за мен, господа, но аз нося отговорност за Острова на бурите. Не бих могъл да управлявам Арендия от седалището си в Рива.

Мандор въздъхна.

— Тогава бедната ни Арендия е осъдена на безкрайни вътрешни междуособици — промърмори той.

Бранд ненужно се почеса по бузата.

— Може пък и да не е така — каза той. — Алдориген нямаше ли син?

— Да, принц Кородулин — отвърна Мандор.

— А Елдалан нямаше ли дъщеря?

— Маясерана — потвърди Уилдантор. — След смъртта на баща си тя е херцогинята на Астурия. Много волево момиче. А също и много красиво.

— Може ли да се каже за двамата, че са патриоти?

— Всеки жител на Арендия е патриот, лорд Бранд — отвърна Уилдантор. — То е и част от проблема.

— Не решава ли това вашите затруднения. Крал, който е или мимбрат, или астурианец, не може да управлява. Но какво ще

кажете за едно съвместно управление? Ако успеем да убедим тези млади хора да се оженят и управляват заедно... — последната му дума увисна недовършена във въздуха.

Двамата аренди се спогледаха и после едновременно избухнаха в неудържим смях, а той зарази и останалите от делегацията.

— Нещо смешно ли казах? — попита ги Бранд.

— Ти не познаваш тези двамата, милорд — весело отвърна Уилдантор.

Мандор още се кикотеше.

— Предложението ти наистина може да развесели и най-унилия човек. Един брак между Кородулин и Маясерана може и да смекчи разногласията, но според мен гражданская война ще продължи, макар и да се води във вече обединено кралство.

— Толкова ли е тревожно положението?

— Даже още по-лошо, милорд — увери го Уилдантор. — Може и да ги удържим да не се избият един друг, ако ги приковем на две противоположни стени в кралската спалня. Но по-мека мярка от тази не би ги възпряла. Бащите им съвсем наскоро се избиха, не помните ли?

— Защо не ги доведете тук. Ще си поговоря с тях. Може пък, ако приズова техния патриотизъм, да приемат предложението.

Уилдантор не се опита да прикрие скептичното си изражение.

— Какво мислиш, Мандор? — попита той приятеля си. — Струва ли си да опитаме? Може да ги претърсим за оръжие преди да ги доведем.

— Готов съм и на най-отчаяната постъпка, само и само да спася бедната Арендия — пламенно се закле Мандор.

— Храбър момък — промърмори Уилдантор.

— Това е най-нелепото предложение, което съм чувала — извика Маясерана, когато Бранд запозна с плана си нея и Кородулин. — Предпочитам да умра, вместо да се омъжа за мимбратски касапин.

— С удоволствие бих ти помогнал да изпълниш замисъла си, недостойна жено! — не ѝ остана дължен Кородулин.

Оттук нататък всичко се разви много бързо.

— Според мен, деца, вие наистина трябва да размислите върху това — предложи меко Поул, прекратявайки крясъците. — Необходимо е и двамата да се успокоите и да поговорите насаме на някое

усамотено място. Кажете ми, милорд Мандор, има ли наблизо тиха стая, където нашите млади могат да си поприказват, без да бъдат прекъсвани или беспокоени? На върха на някоя кула може би?

— Има една охранявана стая на върха на южната кула в двореца, Ваше Превъзходителство — отговори той със съмнение в гласа. — Някога е служила за затвор на друговерци от благородническо потекло, чийто ранг не позволявал да бъдат хвърлени в подземията.

— Има ли решетки на прозорците? — попита тя. — И здрава врата, която да се заключва отвън?

— Да, Ваше Превъзходителство.

— Хайде да я погледнем тогава — предложи тя.

— Нищо няма да ни стане, ако погледнем.

Хванах дъщеря си за ръка и я дръпнах настрани.

— Те ще се избият, ако ги затвориш в една стая, Поул — прошепнах ѝ.

— О, не мисля, че ще стигнат чак дотам, татко — увери ме тя. — Може да крещят един срещу друг, но до насилие няма да се стигне. В Арендия има строги правила на поведение, които забраняват насилието между мъже и жени.

— Но не и между мимбрати и астурианци.

— Ще видим, татко, ще видим.

И така, Маясерана и Кородулин се превърнаха в съкилийници. Отначало от кулата се носеха пронизителни крясъци и викове, но ние не им обръщахме внимание. Това поне потвърждаваше, че са още живи.

Все се каня да питам Поулара дали идеята да ги затвори е лично нейна или пък дойде от приятеля на Гарион. Като познавам обаче извратеното му чувство за хумор, навярно е било негово хрумване. От друга страна пък Поул е много посветена в странностите на човешкото сърце и би могла да предположи какво ще се случи, ако двама млади останат насаме за дълго време. Поулара е уредила много бракове и е твърде умела в това.

И така, след като затворихме двамата в южната кула на двореца, ние се заехме с други дела. Нито една война или пък значима битка не завършва без продължително съвещание след като боят вече е приключи. Бяхме малко изненадани, когато Горимът на Улго се присъедини към нас на разискването. Поколения Горими не се бяха

показвали от пещерите. Ран Борун беше зает с държавни дела в Тол Хонет, така че го представляваше Мергон. Подисс дойде на север, за да говори от името на Селмисра.

По настояване на Мандор се разположихме в тронната зала на Алдориген, за да обсъдим всичко на спокойствие. След като изхабихме няколко часа да си разменяме комплименти, ние най-сетне започнахме по същество. Ормик, кралят на най-практичните сред нас — сендарите, започна пръв. Ормик беше късокрак и простоват на вид момък, но много по-проницателен, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Господа — започна той, — и вие, лейди Поулгара. Мисля, че имаме добра възможност да обсъдим нещо важно. Това е един от редките случаи, когато повечето владетели от Западните кралства се събират на едно място, а последните злополучни събития този път ни поставиха от една и съща страна на бойното поле. Защо не се възползваме от този изблик на здрав разум и не изгладим дребните неразбирателства помежду си? Ако постигнем хармония и съгласие даже може да сме благодарни на Кал Торак. — Той бегло се усмихна.
— Няма ли да е ирония на съдбата, че той донесе война, пък резултатът от неговата авантюра да се окаже мир?

— Преди това имаме да доизгладим други неща, Ормик — каза Родар. — В моята Драсния има ангаракски окупационни войски. Ще ми се да ги убедя да си съберат багажа и да си ходят вкъщи.

— Около Крепостта също има останали мурги — добави Чо-Рам. После Елдриг взе думата и според мен малко се увлече.

— Азория може да се справи с жалките останки на ангараките, които още се скитат в пределите ѝ — каза той. *Това* ме накара да наостря уши. И аз понякога използвам името „Азория“ в случаите, когато искам да обединя азорните около някоя идея. Но търде неочекваното въведение на Елдриг, който използва име, загубило смисъл от времето на Мечото рамо, легко ме разтревожи. Когато някой азорн започне да говори за Азория, това е сигурен знак, че е член на Мечия култ, а точно по северната граница на Толнедра беше разположена внушителна армия от азорни. — Тук имаме да разискваме други, по-важни неща — продължи старият крал на череките. — Бяхме свидетели на нещо, което не се е случвало преди. Пред нашите очи беше отнета силата и могъществото на един Бог.

Убеден съм, че останалите богове имат пръст в това, а Бранд беше тяхното оръдие. Не знам за вас, господа, но това ме навежда на много интересни изводи. В моето копие от Кодекса на Мрин се говори за пророк на боговете, който ще стане господар на Западните кралства. Дотук добре. Видях със собствените си очи как Бранд убива Торак и съм готов за втората крачка. Череките признават и приемат върховенството на Бранд. Ако всички ние имаме един водач, дребните неразбирателства, за които говори Ормик, сами ще се решат.

— Съвсем правилно — каза Чо-Рам замислено. — Двамата с Бранд се разбираме чудесно и мисля, че и Алгария може да подкрепи череките в това. Ще призная върховенството на Бранд.

Тези *идиоти!* Бранд не беше този, за когото говори Мрин! Там става дума за Гарион, който още не се беше родил!

— Мисля, че сме единодушни по този въпрос — намеси се в разговора и Родар. — Децата на Бога Мечка говорят чрез мен. Бранд е върховният ни водач!

— Не се ли разбързахме малко — възпротиви се Ормик. — Аз отчасти съм алорн и не по-малко желая Бранд за свой предводител. Ще отида, където той ми нареди, но искам да чуя мнението на Толнедра, Улго, Арендия и Нийсия, преди да правим планове за обединение. Всички армии на запада сега са разположени тук. Ако алорните, подмамени от една химера, оскърбят по някакъв начин тези, които не принадлежат към тяхната раса, ще си докараме втора битка при Во Мимбра още преди кръвта от първата да е изсъхнала по тревата.

Тогава хълзгавият и влечугоподобен Подисс, посланикът на кралица Селмисра, стана.

— Кралят на сендарите говори мъдро. Извънредно съм удивен от готовността на кралете суворени да се подчинят на един водач, чийто произход е неясен. Той дори не е крал на Острова на бурите. Той е просто пазач. Не е нужно дори да прашам пратеник до Стис Тор, за да съгласувам подобно решение. Вечната Селмисра никога няма да се закълне във вярност на някакъв безименен алорнски главорез.

— Вие нийсанците имате много къса памет, Подисс — гневно каза Елдриг. — Ако нямаш някоя историческа книга под ръка, аз ще ти изпратя. Сигурно ще искаш да разлистиш главата за това какво се случи в Нийсия в лето четири хиляди и второ след като Селмисра уби крал Горек.

После се изправи Мергон.

— Нека не започваме със заплахи един към друг, господа. Това трябва да бъде мирна спогодба помежду ни, нали помните. — Той поспря замислено. — Аз не по-малко от вас се възхищавам от Пазителя на Рива. Приветствам лорд Бранд от името на моя император и му предавам поканата да дойде в Тол Хонет, така че Ран Борун да може да го възнагради, както подобава на най-изтъкнатия воин на Запада. Нека обаче не прибързваме с предприемането на не обратими ходове, водени единствено от възхищение и благодарност. Вярвам, благородният Бранд пръв ще се съгласи, че между изкуството на войната и изкуството на мира има малко общи черти и те рядко са сред достойнствата на един и същи човек. Битката свършва бързо, а бремето на мира става все по-тежко с всяка изминалата година. — Той поспря за миг и после заговори доста по-твърдо. — Разтревожен съм от тези разговори за обединена Алория, господа. Чувал съм за Черек, Драсния и Алгария, цял свят знае Острова на бурите и непристъпната Рива. Но къде се намира тази Алория? Кои са нейните граници? Къде е столицата ѝ? Това място не се нарича Алория още от времето на Черек Мечото рамо. Потресен съм от тази внезапна поява на забравеното кралство, отдавна погребано сред пепелищата на античността. Имперска Толнедра трябва да си дава сметка за реалността. Не можем да пратим наши посланици в двореца на феите, нито можем да сключим договор с императора на Луната. Можем да търгуваме единствено със земни кралства. Митовете и легендите, колкото и да са величави, не могат да станат част от делата на империята ни. Не и ако искаме да запазим някаква стабилност на този свят.

Виждах как лицето на Елдриг става все по-червено и по-червено. Мергон просто предизвиква съдбата.

— Озадачен съм и от нещо друго — продължи говорителят на Ран Борун. — Защо изведнъж решихте да пренебрегнете установените от толкова време договори и спогодби? Всички вие сте подписвали договори с империята, а сега сте готови да ги изхвърлите през прозореца. Дали е наистина разумно да оскърбявате Ран Борун, особено като се има предвид числеността на неговата армия?

— Чуй ме, Мергон — изръмжа войнствено Елдриг. — Алория е там, където казвам аз, а зад гърба си имам достатъчно силна армия, за да подкрепи думите ми. Ако желаеш да се върнеш в Тол Хонет и да

докладваш какво сме решили тук, тръгвай още сега. Бойните ми кораби са достатъчно бързи, така че мога да бъда там доста преди теб. Ако се наложи, и сам ще разясня всичко на Ран Борун. После ще отскоча до Стис Тор и ще постъпя по същия начин със Селмисра.

— Сигурно точно така и ще стане — намеси се Горим. — Ето че се приближаваме към тази втора Битка при Во Мимбре, за която спомена крал Ормик. Смятам обаче, че първата ни стига, какво ще кажете? Вие, алорнски крале, искате да поканите Бранд за върховен водач на целия Запад, защото той е алорн. Толнедра и Нийсия признават неговите заслуги, но не биха искали да му се подчиняват като на владетел — също защото е алорн. Нека избегнем тази зараждаща се война. Вече имаме достатъчно избити зад гърба си. Истината е, че нито един човек не може да управлява целия Запад, така че нека оставим завинаги тези спорове. Познавам Бранд достатъчно добре, за да знам, че той не би приел короната, ако му я предложите.

— Добре казано, Блажени Горим — горещо го подкрепи Бранд.
— Не бих искал да те разочаровам, Елдриг, но аз *не съм* този твой предводител. Така че ще трябва да намериш някой друг, който да подхожда на тази титла.

— Не можем да седим със скръстени ръце, Бранд — възропта Елдриг. — Ти уби Торак. Ние трябва по някакъв начин да те възнаградим за това. Тогава какво ще кажеш за всичките ни съкровища или пък нещо подобно?

— Може ли едно предложение — намеси се Горим. — Защо не дадем за жена на Бранд принцесата на империята Толнедра? Това е най-високата чест, която може да ти отдава Толнедра, Бранд.

— Вече имам жена, Блажени — каза му Бранд, — а само един луд може да поиска повече от една жена. Не ми трябва и корона, не искам толнедранската принцеса, нито пък съкровищата на останалите кралства. За какво са им на риванците съкровища? — Той постави ръка на щита си. — Ако още не сте забелязали, аз вече имам съкровище и нашата раса го пази с цената на живота си вече две хилядолетия. Нима искате да ни натоварите да пазим и друго съкровище? Колко живота мислите, че имаме? Горим е прав. Не мога да седя в Рива и да управлявам света. Ако нещо се случи в Нийсия или пък в пещерите на Улго, ще мине месец преди аз дори да чуя за него. Нещо повече — аз служа на Белар. Мисля, че можем да обидим Недра, Иса и Чалдан, ако

приема да съм ваш предводител. Да не говорим, че УЛ също може да се възпротиви. Ако наистина ще има върховен предводител, то той ще бъде посочен от боговете, а не от хората.

Тогава не издържах и реших да сложа край на тези брътвежи. Станах и взех думата.

— Щастливи сме да чуем съвета на Вечния човек — промърмори Горим.

— Щастливи или не, ще го чуете — рекох безцеремонно. — Какво, в името на всички богове, ви прихвана, та спорите около тази абсурдна идея, Елдриг? Бранд не е призваният за върховен вожд. Вие сигурно също си давате сметка за това.

Елдриг изглеждаше смутен.

— Но нали *победи* Торак? Мислех, че можем да се придвижим още напред, това е всичко. — После вдигна ръце. — Е, добре, малко насилих нещата, признавам. Надявах се, че това е последното *събитие*. Силно желая то да се случи, докато съм жив, затова реших, че е възможно малко да ускоря предреченото. Сигурно сгреших. Съжалявам. Мрин може да има предвид и Бранд, обаче, не е ли така?

— Изключено — намеси се Белтира. — Кралят на Рива ще е върховният вожд, а не риванският Пазител.

— Е, добре — заплете се безпомощно Елдриг. — Мислех, че Бранд е почти крал.

— Не и от моя гледна точка. Не съм крал — каза му Бранд.

— Забрави за това тогава — предаде се Елдриг.

— Можеш да си сигурен в това — казах.

— Върховният вожд обаче ще дойде, Белгарат — напомни ми Горим.

— Знам.

— Тук ли ще си, за да го направляваш?

— Сигурно. Още не усещам никакви признания на настъпващата смърт. Поул и аз ще се погрижим за това, когато времето дойде. Отдавна се готовим.

— Нали знаеш за предсказанието на Мрин, че върховният вожд ще се ожени за толнедранската принцеса?

— Знам всичко, Горим. Аз съм този, който свърза нишката на дриадите с линията на Борун, за да сме готови.

— Какъв е този Мрин, за който говорите, хора? — попита Мергон. — Мислех, че Мрин е река в Драсния.

— Това е алорнската Библия, Ваше Превъзходителство — отвърна Поул. — Тя предсказва бъдещето.

— Съжалявам, лейди Поулгара, но никой не може да предсказва бъдещето.

— Досега няма нито едно грешно пророчество, Ваше Превъзходителство — възпротиви се Белтира.

— Вероятно защото книгата е толкова обща, че всъщност не казва нищо — изсумтя Мергон.

— Напротив, много е подробна. Трудно се чете, но щом веднъж я разбереш, чрез нея може да се предскаже всичко, което предстои.

— Само ако ѝ вярва човек, маestro Белтира. Виждал съм библиите на други раси и те не означават нищо за мен.

— Сигурно Недра има пръст в това, Мергон — казах. — Недра не обича мистицизма под каквато и да е форма. Вие имате един много практичен Бог. Но да продължаваме, господа. Ако решим наистина да изглаждаме противоречията си тук, по-добре е да се захващаме за работа. Освен ако не предпочитате да подпишете празни бланките на договора, пък аз ще попълня клаузите по-късно.

— Добро попадение, Белгарат — изкиска се Белдин. — И какво ще е това споразумение?

Обърнах се към близнacите.

— Вие двамата сте експертите. Какво казва Мрин? Колко неща трябва да решим точно и колко могат да останат за по-нататък?

— Мисля, че ще трябва да потвърдим брака между краля и принцесата — отвърна Белтира. — Това е казано ясно.

— И върховното предводителство — добави Белкира. — Всичко трябва да е предварително установено, така че да има пълно съгласие, когато дойде времето. Кралят на Рива ще даде определени заповеди, а кралете на останалите нации ще трябва да му се подчинят. В противен случай следващият път ще победи Торак.

— Вие с всички си ли сте, бе, хора?! — не издържа Мергон. — Няма никакъв ривански крал, този род прекъсна със смъртта на Горек.

— О, просто му го кажи, Белгарат — каза Родар с отвращение. — Този ще спори поне още седмица напред.

— Та да пръсне информацията из целия Тол Хонет? Дръж се сериозно, Родар.

— Аз съм дипломат, Белгарат — обидено рече Мергон. — Знам как да пазя тайна.

— Можеш да му кажеш, татко — каза Поулгара. — Ще започне да прави всякакви догадки и до никъде няма да я докараме.

Огледах кралете и посланиците.

— Искам да се закълнете, че ще пазите тайна, господа — казах.

— Тези, които са с ранг на посланици, могат да го кажат на своите владетели, но по-далеч не трябва да стига. — Погледнах ги строго един по един и те измърмориха съгласието си. — За да бъда кратък — продължих, — риванска линия не прекъсна със смъртта на Горек. Един от неговите внуци оцеля. Родът още е жив и един ден негов наследник ще се върне в Рива и ще се възкачи на трона. Тази информация не бива да напуска залата. Беше ни много трудно да опазим наследниците, без съществуването им да бъде разгласено навсякъде.

Не съм съвсем сигурен дали Мергон ми повярва, но Елдриг и останалите алорни бяха мускулести здравеняци, затова и той се държеше, сякаш е повярвал. Така или иначе, нищо не губеше. Ако го лъжех, нямаше да има никакъв крал на Рива, който да се ожени за някоя от прекрасните имперски принцеси. Нито пък някой щеше да стане върховен вожд на Запада. Така че той не се възпротиви, най-вече за да не ядоса алорните, предполагам.

Подисс обаче беше различен случай. Нийсанците се чувстваха малко ощетени от това, че единствено тяхното кралство е управлявано от жена. И най-малката проява на пренебрежително отношение, основателна или въображаема, предизвикваше вой до небесата. Но ако си го кажем направо, Нийсия не беше кой знае какъв авторитет сред семейството на останалите нации. Тя се състоеше предимно от блести равнини със застояла вода и малобройно население, където, като изключим търговията с роби, пазарът почти не беше развит. Когато стана ясно, че в споразумението Нийсия дори няма да е упомената, Подисс избухна.

— А какво е участието на моята кралица, Вечната Селмисра? — попита той. — Какъв дял ще има тя в тази подредба на света?

— Незначителна — отвърна Елдриг, — а ако зависи от мен, изобщо няма да има участие. Няма нужда да прави каквото и да било, освен да подпише документа, Подисс. Това ще я накара да не си пъха носа в дела, които не са нейна работа.

Не бих могъл да кажа, че Елдриг е образец на дипломацията.

— Значи аз няма какво повече да правя тук — каза Подисс, надигайки се от мястото си. — Дори няма да огорчавам моята кралица като ѝ предам тези нелепости. Можете да решавате, каквото си пожелаете, господа, но то няма да бъде подписано от Селмисра.

На това място в своята хроника Давул Хромия окончателно губи мярката. Епостът му нагло твърди, че Поулгара скочила от мястото си, превърнала Подисс в змия, а себе си — в сова и го отнесла нанякъде. Тези измишльотини бих могъл да си ги обясня само с едно. Вероятно Давул точно на това място си е дал сметка, че вече е изписал десет страници, без да се случи нито една магия. Поулгара наистина наказа Подисс, но случката нямаше нищо общо с описаната в епоса. Постъпката ѝ беше много по-ужасяваща, но никой в залата не го забеляза. Тя просто се приближи към мястото на Подисс и направи с него това, което стори и на Елдалан в Астурианския лес. Дори не знаех какво му показва — той изобщо не крещеше. Но каквото и да е било, то го накара най-напред да побелее като платно, а сетне да стане най-говорчивият от преговарящите.

Това имаше и друг ефект — накара Мергон оттук нататък също да запазва всички възражения за себе си.

Трябаха ни няколко дни, за да завършим Съглашението от Во Мимбра и още един цял ден, докато мимбратският писар го оформи във „висок стил“. Но след като мимбратите бяха домакините, беше въпрос на добра воля да ги оставим да изгответят последната версия. Когато всичко беше готово, Горим взе своето копие, изправи се на крака и ни го прочете:

„Ето решенията, които взехме във Во Мимбра.

Нациите от Запада ще се подгответ за завръщането на краля на Рива, защото в деня, когато той се яви, Торак ще се събуди и отново ще потегли насам. А никой друг освен кралят на Рива не може да му надделее и да ни предпази от

безчестно поробване. Каквото заповяда кралят на Рива, това и ще сторим. Той ще вземе имперската принцеса на Толнедра за жена и ще господства над Западния доминион.

Който престъпи тези решения, ще му бъде обявена война, хората му ще бъдат разпръснати по четирите посоки на света, градовете му — сринати, а земите му ще опустеят. Кълнем се в честта на Бранд, който повали Торак и го потопи в сън, докато Предопределеният дойде и го унищожи. Амин.“

Елдриг се облегна в стола си.

— Е, с това приключихме — каза той. — Сега всички можем да си вървим.

— Не веднага, Ваше Величество — спря го Уилдантор. — Предстои една кралска сватба.

— Почти бях забравил за това — каза Елдриг. — Онези двамата още ли крещят един срещу друг?

— Не — отвърна Поул. — Виковете спряха преди няколко дни. Последният път като се заслушах пред вратата, отвътре се носеше само някакво кикотене. Явно Маясерана има гъдел.

— Чудех се какво ли правят там — каза меко Горим.

— Тогава можем да потегляме с войските си към дома — вметна Родар. — Обикновените войници едва ли много се интересуват от кралски сватби. Искам моите копиеносци да са на границата на Драсния преди края на лятото.

— Бойните ми кораби ще ги закарат до Коту — предложи Елдриг.

— Благодаря за предложението, Елдриг, но драснианците не са добри моряци. Сигурен съм, че моите копиеносци предпочитат да ходят.

После Бранд изпрати да доведат Кородулин и Маясерана. Бузите и на двамата пламтяха, когато стражата ги въвведе.

— Е, вие двамата, успяхте ли да уталожите враждата си?

— Приемете нашите извинения, лорд Бранд — отвърна Маясерана със сладък и благоразумен глас и се изчерви. — Държахме се много зле, когато ни направихте предложението.

— Няма нищо, Маясерана — опрости я Бранд. — Разбирам, че напълно си променила мнението си.

— Сладката светлина на разума просветли очите ни, лорд Бранд — увери го Кородулин, също почервенияйки. — Дългът към Арендия смекчи сърцата ни и изгони ненавистта. Въпреки че все още имаме различия, решени сме да ги забравим в името на нашето отечество.

— Бях сигурна, че ще постъпите именно така — каза Поулгара с бегла усмивка.

Маясерана отново се изчерви.

— Кога искате да се оженим, лорд Бранд? — попита тя.

— О, не зная — отвърна той. — Някой от вас има ли бърза работа за утре?

— Че какво му е лошото на днешния ден? — възрази тя. Видя се, че търпението не е сред нейните достойнства. При това вече си беше научила нещо.

— Мисля, че можем да го уредим — каза й Бранд. — Някой да доведе един свещеник на Чалдан.

— Това ще е проблем, лорд Бранд — колебливо рече Уилдантор. — И свещениците ни се крият по горите като всички нас. Отчето може и да откаже да извърши церемонията.

— Няма да се дърпа дълго, приятелю — намеси се Мандор. — Не и ако цени доброто си здраве.

— Би ли посегнал на свещеник?

— Ако дългът ми към Арендия го изисква — отвърна Мандор. — Макар че тази постъпка дълбоко би ме покрусила.

— Сигурно ще е така. Да вървим и да намерим свещеник тогава. Докато го влачим насам, ще му обясниш за какво става дума.

Така Кородулин и Маясерана се ожениха и Арендия формално беше обединена. Макар между мимбрати и астурианци да имаше още дрязги, откритите и кръвопролитни битки постепенно отмряха.

След сватбата кралете на Запада се пръснаха. Все пак дълго време не се бяхме връщали у дома. Двамата с Поул придружихме Бранд на север до Арендския панаир, там се сбогувахме и потеглихме по пътя, който водеше към границата с Улго.

— Ще вземеш ли Гелан в Алдурфорд? — попитах дъщеря си, след като бяхме изминали няколко мили.

— Не, татко. Не мисля, че това ще е добро решение. Много алгарски воини ни видяха във Во Мимбре, а част от тях идваха от Алдурфорд. Някой може да направи връзката. Най-добре ще е да отидем на съвсем ново място.

— Къде?

— Мисля да се върна в Сендария. След Во Мимбре там едва ли ще има много гролими.

— Ти решаваш, Поул. Гелан е твоя отговорност, така че каквото и да направиш, ще се съглася с теб.

— О, *благодаря ти*, татко! — отвърна саркастично тя. — А, и още нещо.

— Какво?

— Стой настрана от наследника, стари вълко. Този път говоря сериозно.

— Както кажеш, Поулгара.

Не мислех да се съобразявам с това, разбира се, но все пак привидно се съгласих. Така е по-лесно, отколкото да се спори с нея.

**II ЧАСТ
ГАРИОН**

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

У всеки, който нарича себе си историк, се забелязва странно раздвоение. Подобни учени лицемерно ни убеждават, че казват единствено чистата истина за случилото се. Но ако само отгърнете писанията на някой такъв компетентен историк и надникнете в скритите им дебри, ще откриете просто разказвач на приказки. А повярвайте ми, никой няма да разкаже каквато и да е история, без да я поукраси малко. Прибавете към това и факта, че ние винаги се влияем от политическите си и религиозни предразсъдъци и ще разберете, че на нито един исторически труд за което и да е събитие не може да се вярва напълно. Дори не и на този. Това, което ви разказах за Битката при Во Мимбре, е малко или много истина. Но ще оставя на вас да прецените докъде стига истината и къде започва измислицата. Това изостря мисълта.

И така, решенията, които взехме във Во Мимбре, бяха дори важни от самата битка. Войната с ангараките беше кулминационната точка от една поредица събития. Под кулминация аз разбирам „край“. Съглашението от Во Мимбре сложи началото на нова поредица събития, така че съвсем основателно може да бъде смятано за начало.

Оформените като официален документ решения, които Горим ни прочете в края на срещата, бяха точно това — обобщение. Същността на въпроса бе формулирана в няколко точки, а ние не позволихме на услужливите мимбратски писари да прибавят нищо повече. През годините бях видял много нелепици, превърнати в закон или пък провъзгласени за кралски указ, само защото някой полуzasпал писар е пропуснал ред или пък е преместил цяла група думи. Тези решения бяха *изключително* важни. Точките, които приехме, прикриваха как именно кралят на Рива ще издаде заповедта си към армията, как ще трябва да реагират отделните кралства и други съществени подробности. Признавам, присъствието на Бранд, който току-що беше повалил Кал Торак, разтърсвайки света с тази постъпка, ми помогна да пробутам много неща, за които иначе едва ли бих намерил сносно обяснение. Те задължително трябваше да се включат в съглашението,

но убеждаването на останалите крале в тяхната важност щеше да ми отнеме години.

Поулгара диктуваше детайлите на тази скромна церемония, която се превърна в ритуал през следващите пет века. Тук умишлено използвам думата „диктуваше“, тъй като прекрасната ми дъщеря не щеше и да чуе за каквото и да било поправки или изменения. Мергон, посланикът на Толнедра, едва не получи апоплектичен припадък, докато тя приключи. Не съм съвсем сигурен дали и Ран Борун би понесъл това.

— Така ще бъде оттук насетне — заяви тя. Това едва ли беше най-подходящият начин да поставиш въпрос на мирна конференция. — От днес нататък всяка принцеса на Имперска Толнедра на шестнайсетия си рожден ден ще се представя с булчинска рокля в тронната зала на Рива. Ще остава там три дни. Ако през това време риванският крал се яви, за да я вземе, те ще се оженят. Ако ли не, тя ще е свободна да се върне в Толнедра и баща ѝ може да ѝ избере друг жених.

В този момент на Мергон му излезе пяна на устата от ярост, но Поул отхвърли всички негови възражения, а алорнските крале я подкрепиха, заплашвайки с нападения, изгаряне на градове, разпръскване населението на Толнедра и други такива чудатости. Изтъкнах, че след година-две трябва да отидем в Тол Хонет да се извиним на Ран Борун за това нейно поведение. Легионите обърнаха хода на битката при Во Мимбрe и държанието ѝ сега намирисваше на неблагодарност. Знам, че просто следваше инструкциите, но от нейната безцеремонност излизаше, че Толнедра ни е най-лютият враг.

Щом срещата свърши, двамата с Поул поехме на север и в края на лятото наблизихме границата на Улголанд. Посрещна ни голям отряд алгари, облечени в кожи. Чо-Рам беше изпратил почетната си гвардия да ни ескортира през планините на Улго. Не исках да го оскърбя като откажа охраната им и ние мудно запълзяхме из планините, вместо да използваме по-бързия начин. Нямахме никаква спешна работа и можехме да покажем известна любезност.

Когато се спуснахме от планините на Улголанд в долината на Алгария, двамата с Поул се разделихме. Тя и алгарите тръгнаха към Крепостта, а аз — на юг към Долината. Беше време да помисля и за себе си. Доста дълго бях постоянно на път и се нуждаех от ваканция.

Белдин обаче беше решил друго.

— Какво ще кажеш за една малка разходка до Малория? — попита той, когато се прибрах у дома.

— Нямам никакво желание, ако трябва да съм напълно откровен. Какво толкова важно има там?

— Ашабските оракули например. Мислех си да отскочим дотам и да потършуваме из къщата на Торак. Може да е оставил някой екземпляр да се търкаля наоколо. А техните пророчества биха ни били от голяма полза, не мислиш ли? Зедар, Урвон и Ктучик няма да оставят случилото се да ни се размине току-така, Белгарат. Доста сериозно ги настъпихме при Во Мимбра и със сигурност ще се опитат да ни го върнат тъпкано. Ако вземем копие от оракулите, то ще ни насочи какво да очакваме от тях.

— Ти можеш да обереш нечия къща и без моята помощ, братко — казах му. — Никак не ме тегли да се промъквам в изоставен замък из планините Каандезе.

— Ти си мързеливец, Белгарат.

— Толкова много време ли ти трябваше, за да го разбереш?

— Нека го формулирам по друг начин — каза той. — Нужен си ми.

— За какво?

— Защото не мога да чета староангаракски, глупако!

— Откъде знаеш, че оракулите са написани на староангаракски?

— Не знам, но Торак използва този език, особено когато изпадна в делириум и гласът започна да говори чрез него. Ако оракулите са написани на староангаракски, не бих могъл да ги разпозная, дори да лежат на видно място.

— Мога да те науча на този език, Белдин.

— А през това време Урвон пръв ще стигне при Ашаба. Ако ще ходим, най-добре още сега да тръгваме.

Въздъхнах. Май трябваше да отложа ваканцията си.

— Дали само ми се стори, че промени решението си, или наистина е така? — попита той.

— Не злоупотребявай с добрината ми, Белдин. Най-напред ще си отспя няколко дни.

— Вие старите хора сте много сънливи, нали?

— Остави ме за малко сам, братко. Изяждаш от времето ми за сън.

Всъщност спах само дванадесет часа. Вероятността да има копие от Ашабските оракули, скрито някъде в Ашаба, изцяло погълна мислите ми. Скоро станах, приготвих си закуска, а после отидох в кулата на Белдин.

— Да тръгваме — казах му.

Беше достатъчно разумен да не прави разни остроумни забележки. Отидохме до прозореца на неговата кула, покрихме се с перушина и отлетяхме. Държахме североизточна посока и скоро пресякохме Източното укрепление, насочвайки се към Мишрак ак Тул. Тулдом беше разрушен след войната, но не ние я започнахме. Малореанците на Кал Торак мобилизираха насила тулите, като просто разрушиха градовете и селата им и изгориха техните посеви. Това не остави никакъв друг избор на тулите, освен да се бият. Жените, децата и старците бяха оставени на произвола на съдбата на гола земя без домове и прехрана. И без това мнението ми за Торак не беше много високо, но то пострада още повече след като видях хала на тулите.

Когато стигнахме брега, Белдин полетя на север. Ястребите и соколите са жилави и издръжливи, но не дотам, че да прелетят на един дъх през Източно море. Гар ог Надрак не беше толкова опустошен като Тулдом, но положението и там беше мизерно.

Прелетяхме до брега на Моринделнд и го прекосихме към Малория, следвайки островите, които образуват моста между континентите. После Белдин поведе през Баренс към планините Карандезе, а септември — на юг към Ашаба.

Ашаба не е град в обичайния смисъл на думата. Там има само голям замък с няколко карандезки села наоколо. И всичко е обградено от гори. Селата снабдяваха с продукти гролимите, които живееха в замъка. Торак едва ли има нужда от храна, но гролимите май огладняват от време на време. Земята около замъка беше безплодна, също като тази в Ктол Мишрак. Дори пръстта отхвърляше Торак.

Къщата в Ашаба беше направена от черен базалт, разбира се. Това беше любимият цвят на Торак или по-скоро любимото му отсъствие на цветове изобщо. Домът му се намираше в източната част на голо плато, което изглеждаше неспособно да задържи отгоре си каквато и да е растителност. Повърхността му бе като проядена от

проказа заради сивия лишай и отровните гъби, които единствени вирееха. Над платото се издигаше скала.

Къщата беше огромна и обкръжена от грозни и груби кули с увити около тях спираловидни стълби, устремени към облаците във високото небе. Естествено, всичко това бе обградено със стена. Това бе ангаракски дом, а те слагат стени навсякъде, дори около кофите за боклук. И най-елементарното заклинание щеше да ни вкара вътре, но Белдин кацна точно пред главната врата. Свих криле и кацнах до него, докато той приемаше обичайната си форма. Аз също се преобразих.

— Какво има?

— Нека се поогледаме наоколо, преди да се промъкнем вътре. Торак може да ни е подготвил изненади.

— Имаш право.

Белдин се съсредоточи и грозното му лице взе да се криви от усилието.

— Къщата е празна — каза той след миг.

— Нито следа от Хрътките?

— Погледни сам. Аз ще се поразтъпча и ще видя дали няма някой коварен капан отвътре.

И аз не забелязах нищо подозрително. Вътре нямаше дори плъхове. Доколкото успях да забележа, нямаше даже бълхи или пък други бублечки.

— Има ли нещо? — попита Белдин.

— Не, нищичко. А ти откри ли нещо?

— Не. Мястото е безопасно.

Той присви очи към вратата и аз усетих как Волята му се надига. После той я освободи и огромната желязна врата се пръсна на парчета с оглушителен трясък.

— Защо го направи?

— Това е моята визитна картичка, не знаеше ли? — попита ме той на староваситски диалект, с който много се гордееше. — Старото Опърлено лице може да се върне някой ден и ще се радвам да разбере, че сме се отбивали.

— Мисля, че изкуфяваш.

— Е, ти си специалистът по тези въпроси. Да влизаме.

Прекрачихме през разбитата порта, прекосихме двора и предпазливо приближихме голямата желязна врата, обкована с гвоздеи,

над която беше прикована лъскава маска. Според Торак всеки дом, който той обитава, по правило е храм.

— Заповядай — покани ме Белдин, сочейки вратата.

— Не ставай смешен — казах, натиснах масивната желязна дръжка и отворих.

Преддверието на Торак беше с размерите на голяма бална зала. Точно срещу нас се виеше величествена стълба.

— Оттук ли да започнем? — попита Белдин.

— Не, нека най-напред се изкачим до върха, а после да слизаме надолу. Нали би разпознал староангаракски ръкопис, ако го видиш?

— Така мисля. Прилича на паяжина, нали?

— Може да се каже. Тук ще се разделим. Преглеждай всяка книга, която е на разбираем за теб език и взимай всичко, което е на староангаракски. После ще ги видя.

Къщата беше огромна, но бе направена такава по-скоро да внушава преклонение, отколкото заради действителна необходимост от толкова голямо пространство. Много от стаите на горния етаж дори не бяха обзаведени. Въпреки това ни трябваха седмици, за да претърсим всичко. Домът на Торак беше почти колкото двореца на Анхег във Вал Алорн.

В началото Белдин много се вълнуваше, когато откриваше книга или свитък на староангаракски, но те се оказаха копия от „Книга на Торак“. Повечето от жителите на Ашаба бяха гролими, а всеки гролим по света притежава копие от Библията на ангараките. След първите няколко пъти, когато се втурваше по стълбата към преддверието, размахвайки новата си находка във въздуха, аз седнах до него и търпеливо му показвах няколко букви от староангаракската азбука. След това той вече можеше и сам да разпознава копията от „Книга на Торак“ и да ги отхвърля.

Най-после на втория етаж открихме библиотеката на Торак и прекарахме в нея дълго време. Книгите в университета на Тол Хонет или пък в този на Мелсена едва ли надхвърляха по брой значително тези тук.

На двама обикновени учени сигурно ще са нужни десетилетия, за да прегледат всичко, но ние с Белдин имахме някои предимства. Можехме да установим съдържанието на книгата без много-много да се ровим в нея.

Най-накрая преровихме и последния ред. Претърсвайки за пореден път един от ъглите, Белдин яростно захвърли книгата, която преглеждаше, на пода и руга в продължение на близо четвърт час.

— Това е абсурдно — ръмжеше той. — Тук трябва да има копие!

— Може и да има — съгласих се. — Но не мисля, че ще го открием. Тук със сигурност се е разпореждал Зедар, а той е майстор на криенето. Доколкото ни е известно, оракулите се съдържат в някаква друга книга или пък в дузина други книги — страница тук, страница там. Може някъде да има събраното копие, но едва ли ще е оставено на открито. Вероятно е маскирано или под пода или пък в стената на някоя от стаите, където вече сме търсили. Не мисля, че ще имаме късмет, братко. Можем да прегледаме и долния етаж ако искаш, но според мен си губим времето. Ако тук наистина има копие и Зедар го е скрил, ние няма да го намерим. Познава ни твърде добре, за да намисли как да ни се противопостави.

— Сигурно си прав, Белгарат — призна мрачно той. — Хайде да разпердущим и долния етаж и да си вървим. Тук вони и имам нужда от чист въздух.

Така прекратихме търсенето и се върнахме у дома. Оставаше ни да се водим по нашите пророчества без помощта на Торак.

Аз си отпуснах обещаната ваканция, но след около месец започнах да се отегчавам. Потеглих към Сендария да видя какво става с Поулгара и да й кажа за малката ни експедиция до Ашаба. Тя беше направила от Гелан бъчвар в градчето Селин, Северна Сендария. Наследникът на Желязната хватка прекарваше времето си в изработването на бурета и бъчонки. Когато беше свободен, излизаше с една малка блондинка, дъщеря на местния ковач.

— Сигурна ли си, че тя е подходяща? — попитах Поул.

— Да, татко — въздъхна тя със страдалчески глас.

— Всъщност колко неща са ти известни, Поул? Нищо при Мрин или Дарин не подсказва какви да са момичетата. Поне аз не съм виждал такова нещо.

— Аз имам инструкции, татко.

През следващите години бродех из Западните кралства, наглеждайки семействата, за които се грижех от векове. Ангаракското нашествие в Алгария и последвалото клане на алгарски добитък едва не доведе Западните кралства до икономическа криза. Минаха

поколения преди отново стадата да се появят в Мург. Толнедранците потънаха в дълбока скръб, но практичните сендари намериха решение на проблема. Цяла Сендария се превърна в огромна свинеферма. Свинското определено е по-добро в сравнение с говеждото. Предполагам, че при добро желание и говеждото може да се осоли или опуши, но алгарите не си правеха труда за това. В Алгария няма много дървета, затова и съчиките, необходими за опушването, не се намираха лесно. Сендарите нямат подобни затруднения, затова цели кервани с каруци, пълни с пущена сланина, бекон и наденици скоро загромоляха по всеки от главните толнедрански пътища из всички Западни кралства.

Когато минах през Арендия по пътя си на север, след посещение в Тол Хонет, където се извиних на Ран Борун и генерал Керран за поведението на дъщеря си, там още поддържаха крехкия и нестабилен мир. Стигнах Во Мандор през есента на 4877 г. и изкарах една чудесна зима с мя приятел барона. Наистина харесвах Мандор. Той имаше първично чувство за хумор, което е рядкост за Арендия, пък и кухнята му беше превъзходна. Качих няколко кила тази зима.

През пролетта на следващата година барон Уилдантор дойде от Астурия на посещение. Приятелството, което възникна между двамата по време на Битката при Во Мимбре, се беше задълбочило и сега бяха почти като братя. В добавка на това дръзкият червенокос Уилдантор беше превърнал нашето малко обединение в голяма партия, което много ме зарадва. Когато една нощ се застояхме до късно, наслаждавайки се на спомените си, Белдин най-сетне ме откри. Беше великолепна пролетна нощ и аз бях отворил прозорците на спалнята си на третия етаж, за да влезе ухаещият на цветя пролетен бриз. Познатият синьоглав ястреб се появи от мрака, кацна на перваза и отново се превърна в гърбавия ми брат.

- Търся те под дърво и камък — изхърка той.
- Тук съм от шест месеца. Да не се е случило нещо важно?
- Открих къде Зедар крие тялото на Торак, само това.
- Само това?! Та то е от голямо значение, Белдин. Къде е скривалището?
- Южен Ктол Мург, около петдесет левги южно от Рак Ктол. Има една пещера в планината и Зедар е потулил Торак в нея.
- Толкова близо до Ктучик! Да не е луд?

— Разбира се, че е луд. Винаги си е бил такъв. Ктучик обаче не знае, че е там.

— Ктучик е гролим, Белдин. Той може да усети присъствието на Торак.

— Не може. Зедар е използвал някои от хватките, на които *ти* го научи, преди да се обърне срещу нас. Затова Зедар е и толкова опасен. Той е единственият между нас, който е обучаван от двама богове.

— Как тогава *ти* ги откри?

— Чист късмет. Излезе от пещерата да търси дърва за огъня, а точно тогава аз прелитах над мястото.

— Сигурен ли си, че Торак е вътре?

— Ами, всъщност да, Белгарат. Влязох в пещерата, за да се убедя.

— Какво си направил?!

— Не се вълнувай, Зедар не знае, че съм бил там. Беше даже достатъчно мил сам да ме внесе вътре.

— Как успя да го постигнеш?

Той сви рамене.

— Превърнах се в бублечка, бълха по-точно. — Той се разсмя.

— Това наистина е предизвикателство. Нямаш представа как се отразява на вътрешностите такава компресия. Така де, Зедар не е много чист тези дни и е изпохапан от бълхите, пък има и въшки. Скочих на главата му и се зарових в косата, докато се навеждаше да събира съчките. После се прибра обратно вътре и там на една равна скала лежеше старото Опърлено лице, целият скован в лед. Зедар пак му е сложил маската — сигурно от физиономията на неговия бог му се гади, също както и на цялото останало човечество. Останах на мястото си, докато Зедар легна да спи. Тогава го ухапах няколко пъти и заподскачах навън от пещерата.

Внезапно ме напуши смях и аз се разкисках. Просто не можах да се въздържа.

— Какво ти е толкова смешно?

— Че си го ухапал!

— Предвид обстоятелствата това беше най-доброто, което можех да направя. Не бях достатъчно голям, за да му смачкам главата. Но затова пък следващата седмица много ще го сърби скалпа. Ще се

отбивам в пещерата от време на време, за да проверявам дали са още там. Малория пак се разпадна на малки части.

— Така ли?

— Когато светът разбра, че Торак го няма вече, в различни части на континента започнаха да се надигат движения за независимост. Старият император — този, когото Торак детронира — се е върнал на трона в Мал Зет, но това е само символично. Той има внук — Корзет мисля че му е името. Старецът го подготвя да обедини Малория. Канех се да се промъкна в двореца и да прережка гърлото на малкото чудовище, но Учителя много категорично ми забрани да го правя. Явно някой от наследниците на Корзет ще ни трябва. Така че предай всичко това на близнаците и на Поул. Аз се връщам в Ктол Мург. Смятам да попаса в главата на Зедар още известно време.

След тези думи Белдин отново се покри с перушина и отлетя.

На следващата сутрин се извиних на Мандор и Уилдантор за внезапното тръгване и потеглих на север. Имах намерение да отида в Селин и да предупредя Поул за тези разкрития, но не бях изминал и пет мили, когато чух тропота на галопиращ кон зад гърба си. Бях втрещен, когато разбрах, че това е генерал Керран.

— Белгарат! — изкрештя той още преди да ме е догонил. — Слава на Недра, че те настигнах преди да изчезнеш в дебрите на Астурианския лес! Ран Борун иска да се върнеш в Тол Хонет.

— Защо трябваше да праща тебе? — попитах аз, учуден, че един генерал на средна възраст се е обърнал на момче за всичко.

— Въпросът е много деликатен, стари приятелю. В Тол Хонет става нещо, което пряко те засяга. Императорът не желае дори да се мяркаш в двореца. Изпратен съм да те заведа на сигурно място и после да те оставя сам да решаваш. Негово Величество смята, че това е от онези неща, които един толнедранец не би проумял, но ти със сигурност можеш.

— Успя да раздразниш любопитството ми, Керран. Кажи ми поне някои подробности.

— Има един от рода на хонетите, който е завършен разбойник.

— Аз пък мислех, че всички са такива.

— Този е толкова лош, че даже *фамилията* се е отказала от него.

Някои от делата му така вонят, че дори носовете на хонетите не могат да ги изтърпят. Та този Олгон е способен да стори всичко за пари.

Върти сделки в най-изпадналите кръчми, където се събират джебчии и наемни убийци. Искахме да го държим под око, затова няколко наши агенти се промъкнаха по тези места и се сляха с постоянната им клиентела. Убедени сме, че там има и хора на драснианския посланик.

— Няма да изгубиш, ако се обзаложиш — съгласих се.

— Така е. Но накратко, преди няколко седмици някакъв нийсанец се срещна с този хонет Олгон. Каза му, че човекът, който го е наел, ще плати луди пари, ако те открие. А ако разбере къде се крие и лейди Поулгара, ще го отрупа със злато, ще го отрупа със злато.

— Поул не е в Толнедра.

— Бяхме сигурни в това, но хората на Олгон са пръснати навсякъде из Западните кралства. А също така той поддържа връзки с всеки крадец или престъпник от тази страна на укреплението.

— Защо ли някой от Нийсия ще се опитва да ни намери?

— Този, който го е наел, не е от Нийсия. Един от агентите ни е бил достатъчно близко и е дочул името му. Казва се Ашарак Мурга.

— Никога не съм чувал това име.

— Това е псевдоним. Но нашите разузнавателни служби имат натрупани цял куп папки с досието точно на този мург. Той използва още половин дузина имена, но има един рапорт отпреди двайсет години, който показва, че истинското му име е Чамдар. То говори ли ти нещо?

Стоях зяпнал срещу него няколко минути, после обърнах коня си и го пришпорих на юг към Тол Хонет.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двамата с генерал Керран едва не уморихме конете си, докато стигнем Тол Хонет. Сигурен съм, че Керран ме мислеше за полудял, докато не му разказах за предишните си срещи с амбициозния подчинен на Ктучик. Щом стигнахме Тол Хонет, веднага се упътихме към посолството на Драсния. Разузнавателните служби на Ран Борун бяха добри, предполагам, но нямаше равни на специалистите на Родар. Посланикът на Драсния беше решителен мъж на име Керал и не изглеждаше много изненадан, когато ни въведоха в тапицирания му в червено кабинет.

— Предполагах, че ще наминеш, Древни.

— Хайде да минем направо на въпроса, Керал — казах късо, пресичайки любезностите. — Какво знаеш за тоя приятел, който се подвизава под името Ашарак Мурга?

Керал се облегна назад, шляпвайки с пухковите си ръце върху своя търбух.

— Беше много активен тук в Толнедра преди войната, Белгарат — все обичайните неща: шпиони, подкупване на държавни чиновници и други от този род. Имаше на разположение дузина мурги да му вършат черната работа. Както се полага, наглеждахме всички тях, но Ашарак не правеше нищо по-различно от останалите, та да се наложи да му обърнем особено внимание.

— Управлението ви в Боктор не направи ли връзката?

— Явно не е. Името на Ашарак присъстваше в рапортите ни, но беше в един куп с имената на всички други шпиони на мургите, затова и не направи впечатление. После Кал Торак нападна Драсния и нашето разузнаване трябваше набързо да се изнесе от Боктор. Целият им архив беше пренесен в Рива, но досиетата бяха струпани безразборно и напълно объркани. Това и обяснява защо рапортите не привлякоха досега вниманието върху името на Ашарак. Мургите продължиха да действат тук дори след затварянето на Южния път на керваните, ала с напредването на войната се изнесоха от страната.

— Добре, че са се махнали! — отбеляза Керран.

— Не, генерале, не е точно така — поправи го Керал. — Мургите прекалено се набиват на очи в Западните кралства. Вместо тях сега Ктучик използва дагаши и е много голямо предизвикателство да ги разкриеш. Успяхме обаче да попаднем по следите на един преди няколко месеца и мои хора започнаха да го наблюдават. Преди две седмици той се е срещнал с един, който приличал на сендар, но май не е бил наистина от тази раса. Мой агент е стоял достатъчно близо до тях, за да подслуша, че си говорели за заповедите, получени от Ашарак Мурга. Изпратих рапорт до временното ни главно управление в Рива и някакъв чиновник, малко по-наблювателен от предишния, който е претупал кореспонденцията ми, най-сетне направил връзката. Прегледал досиетата на Ашарак, които се пазят от години, и открил документи, които препращали към архивите за Чамдар. Шефът на службите ме предупреди, а аз уредих тази информация да попадне при Ран Борун чрез неговите агенти. Известно ми беше, че наскоро си посещавал двореца, Белгарат, и имаше шанс императорът да знае накъде си поел след това. Знаех, че така ще е по-лесно, а и по-евтино, да накарам хората му да те открият, вместо да пращам моите.

Керран наблюдаваше Керал видимо разколебан.

— Започвам да се убеждавам, че вие работите по съвместителство, Ваше Превъзходителство — заключи той.

— Не го ли знаеше досега, Керран? — попитах аз. — Всеки драсниански посланик по света работи и за тяхното разузнаване.

Керал направи обидена физиономия.

— Така е, за да облекчим бюджета, генерале — обясни той. — Крал Родар е много пестелив владетел, а в този случай вместо две плаща само една заплата. Спестеното се натрупва след известно време.

Керран се усмихна.

— Съвсем по драсниански — промърмори той.

— Как онзи пропаднал човек, хонетът Олгон, се е набъркал във всичко това, Керал? — попитах.

— Съвсем наскоро разбрах и това, Древни. Един дагаши, когото наблюдаваме, напоследък се представя за нийсанец — бръсната глава, копринена роба и така нататък. Взе да се заседява дълго в кръчмата, където Олгон ходи редовно. Имах няколко агенти близо до Олгон, а бяхме сигурни, че наоколо се навъртат и толнедрански шпиони.

Мнимият нийсанец включи и Олгон към хората, които търсят теб и лейди Поулгара.

Станах от мястото си.

— Май трябва да отида лично в тази кръчма и да поогледам Олгон. Къде точно се намира това място?

— В южния край на острова — каза Керран. — Но мислиш ли, че ще е разумно? Познават те *доста* добре, пък съм сигурен, че и този дагаши на Ашарак ще те разкрие.

— Мога да се маскирам, Керран — уверих го аз. — На никого и през ум няма да мине, че съм аз. — Погледнах го право в очите. — Нали не искаш да знаеш как точно го правя?

Той изглеждаше като насаден на пачи яйца.

— Не, със сигурност не бих искал да знам — отвърна.

— Така си и мислех. Керран, ще ми дадеш ли някой от твоите хора да ми покаже пътя? Вие двамата ме чакайте тук. Няма да се бавя.

Когато влезете в Тол Хонет, първото ви впечатление е, че в него има единствено палати и облицовани с мрамор прекрасни сгради, но, както и във всеки друг град по света, тук се срещат също бордеи и бедняшки къщи. Кръчмата, в която ме заведе шпионинът на Керал, беше определено занемарена и мръсна. Обичайната емблема, каквато имат подобни заведения, напомняше чепка грозде. Имам чувството, че всяка кръчма от Запада има същата емблема. Сънцето тъкмо залязваше, когато драснианският агент ми посочи вратата, а после потъна в сумрака на уличката. Промъкнах се в една воняща барака и приех образа на висок строен момък, облечен в дрипи. После, клатушкайки се леко, прекосих улицата и влязох в одимената и спарена кръчма. Тръшнах се на една пейка край разклатена маса и високо обявих:

— Ще пия една бира!

— Дай да ти видя най-напред парите — отегчено каза кръчмарят.

Порових пипкаво из джоба на мръсната си риза и измъкнах оттам толнедранско половин пени. Кръчмарят взе монетата и ми донесе бокал долнокачествена бира. Аз се огледах. Не беше трудно да разпозная Олгон. Беше сравнително най-прилично облеченият човек в цялото заведение и бе прикачил на лицето си онова арогантно изражение, което е дадено по рождение на всички хонети. Разполагаше се край една голяма маса в сепаре, близо до задната стена, а наоколо

му се бяха събрали крадци и главорези. Лицето му беше подпухнало и с торбички под очите, каквото става обикновено след години разгулен живот.

— Всичко, което се иска от теб, Страг, е да кажеш, че си я видял на улицата — обясняваше разпалено той на някакъв злодей с пурпурен белег на бузата.

— Каква полза от това? — изфъфли Страг.

— Ако онзи не получи *поне* никакво потвърждение, че тя е в Тол Хонет, може да си приbere парите обратно в Тол Борун, а дори и в Арендия. Ще го загубим като клиент.

— Не знам за теб, Олгон — отговори Страг, — но аз си пазя кожата. Нямам намерение да лъжа дагаши и после да му прибера парите.

— Ти си страхливец, Страг — обвини го Олгон.

— Може и така да е, но съм жив. Видях какво направи дагаши на хората, които се опитаха да го изпързат. Намири си някой друг да лъже или пък сам го направи.

Олгон се усмихна презрително.

— Е, добре — каза той на останалите мошеници около масата, — кой от вас иска да изкара половин сребърна марка?

Не се обади нито един доброволец. Явно дагаши имаше висока репутация в това долнопробно общество. Олгон огледа заплашително своите наемници и после оставил въпроса да виси нерешен. Този кратък разговор разкриваше цяла вселена от неговия характер. До края на живота си няма да разбера как е могъл дагаши да повярва дори дума от онова, което Олгон му е казал.

Близо десетина минути ближех халбата, пълна с хладка и разводнена бира, когато вратата на кръчмата се отвори и един мъж с бръсната глава и нийсийска копринена роба влезе вътре. Тръгна направо към масата на Олгон.

— Имаш ли новини за мен? — рязко попита той.

— Всички мои хора са нащрек — отговори Олгон малко уклончиво. — Това ми струва много скъпо, Сарес. Не можеш ли да ми отпуснеш малък аванс?

— Ашарак не плаща предварително, Олгон — подигравателно рече човекът в копринена роба. — Той дава пари само при доставка на стоката.

Олгон измърмори нещо и другият се наведе през масата към него.

— Това пък какво беше? — попита той заплашително. Сега, както беше наведен, можех ясно да различа контурите на някакъв предмет с триъгълна форма, който беше прикачен на кръста му под робата.

— Казвам, че твоят Ашарак е стара лисица и иска да се измъкне без нищо — отвърна дръзко Олгон.

— Ще му предам това — натърти Сарес. — Вярвам, че ще е очарован.

— Не искам цялата сума, Сарес — продължи по-меко Олгон, — а само колкото да си покрия разходите.

— Гледай на тях като на инвестиция, Олгон. Ако откриеш жената, която търси Ашарак, той ще те направи богат. Ако ли пък не, просто ще си останеш бедняк.

После се обрна на пети и излезе от кръчмата.

Нещо не беше наред тук. Държаха се твърде демонстративно. Знаех, че маскировката ми не може да бъде разкрита, но беше твърде възможно Олгон или оня нийсанец да са разпознали някой от драснианските или толнедрански шпиони тук. Това, което наблюдавах, беше внимателно обмислено и умело изиграно, за да ги подведе. Започнах да се изпълвам с подозрение към цялата тази история. Изчаках още няколко минути. После станах и разбих чашата си в пода.

— Писна ми от тази помия — казах високо. — Ако искам да пия вода от реката, мога да отида при някой кей и да се налоча, без да плащам за това.

После напуснах демонстративно кръчмата. Продължих да се клатушкам, докато не се убедих, че никой не ме следи. После приех собствената си форма и се върнах в посолството на Драсния, тъкмо когато нощта падаше над Тол Хонет.

— Някой от хората ти *виждал* ли е наистина Ашарак? — попитах Керал.

— Досега не, Древни — отвърна посланикът. — Опитвахме се да проследим дагаши до неговия работодател, но той все успява да ни се изпълзне.

— Това не ме учудва. Никак не е глупав този дагаши — носи змийско жило. Когато се наведе над масата, го видях да се очертава

под копринената му роба.

Керал подсвирна.

— Какво е това змийско жило? — попита Керран.

— Триъгълен нож за хвърляне — отговори Керал. — Дълъг е около петнайсет сантиметра и има много остър бръснач. Краят обикновено е намазан с отрова. Само най-високопоставените сред дагаши го използват.

— В това няма никакъв смисъл — избухнах аз. — Тези високопоставени дагаши са много скъпо платени. Защо му е тогава на Ашарак да плаща и на някакъв скитник. Започна доста силно да мирише на гнило около тази история. Някой дава много пари, за да ни накара да повярваме, че Ашарак е тук, в Тол Хонет, но аз няма да се убедя в това, докато някой не го види с очите си.

— Защо са му на Ашарак всички грижи и разходи само заради това? — Керран изглеждаше объркан.

— Защото иска да ме заблуди, че е тук, когато всъщност е на друго място — отговорих. Не го казах, но бях почти сигурен къде всъщност е Чамдар. — Е, добре — продължих, — аз търся Чамдар, докато той търси някой друг. Мисля, че има начин да го накарам да се върне в Тол Хонет, изплезил език от бързане.

— Какво мислиш да правиш, Древни? — попита Керал.

— Хората на Чамдар търсят Поулгара. Ще се постараю наистина да я намерят, при това тук, в Тол Хонет. Да вървим в двореца, трябва да говоря с Ран Борун.

Тримата се упътихме към императорския палат и почти веднага бяхме приети в императорските покой.

— Добър вечер, господа — посрещна ни Ран Борун, излегнат с лютня в ръка, по чиито струни подрънкваше. — Усещам, че нещо се задава.

— Имам нужда от помощ, Ваше Величество — казах.

— Само кажи каква.

— Този Чамдар, за когото сигурно вече сте чули, е гrolимски свещеник, който върши мръсната работа на Ктучик.

Очите на Ран Борун се присвиха.

— Значи е много по-важен, отколкото си мислехме. Какво го води в Толнедра? Мислех, че случилото се във Во Мимбре окончателно е подрязало крилете на гrolимите.

— Сигурно е така, Ваше Величество, но Чамдар не е обикновен гролим. Ктучик му възложи тази задача преди много време, а Чамдар има нрава на хрътка преследвач. Дъщеря ми се грижи за нещо, което е много важно и Чамдар от години се опитва да я открие. Толкова е обсебен от тази идея, че предполагам дори не е разбрал какво се случи при Во Мимбре.

— Защо търси тук тогава? Нали дъщеря ти не е в Толнедра?

— В момента не е, но мисля, че и Чамдар не е тук. Цялата история с пропадналия хонет е примамка, която цели да ме убеди, че Чамдар е в Тол Хонет. Определено иска да прикове вниманието ми тук. Сега обаче ще обърнем играта и аз ще го принудя да долети запъхтян в Тол Хонет, а Керал ще го държи под око.

— Как мислиш да постигнеш това?

— Керал ще накара хората си да пуснат лъжлива информация, която да стигне до ушите на Олгон. Ще ви бъда задължен, ако накарате агентите си да сторят същото. Кажете им обаче да бъдат особено внимателни. Хората на Чамдар вече не са мурги. Той използва дагаши. Мургите не са много умни, при това лесно се забелязват в тълпата. Дагаши са изключително умни и трудно се разпознават.

— Какви са тия дагаши?

— Членове са на полурелигиозен орден, основан във военния окръг Агара, Югозападен Ктол Мург, Ваше Величество. Те са преди всичко наемни убийци, но и много добри шпиони. Могат да ни причинят главоболия, защото не изглеждат като мургите.

— Как са го постигнали?

— Чрез кръстоски. Нийсанците им продават робини от цял свят, а мъжките рожби на тези робини се обучават и предават на ордена. Те са фанатично предани на старейшините. Много са опасни освен заради задачите, които изпълняват, и заради това, че са практически невидими. И тук стигаме до услугата, за която ви помолих.

— Какво мога да направя за теб, стари приятелю?

— Искам да наложите нова мода в женските прически.

Той примигна объркано.

— Не сменихме ли внезапно темата?

— Не съвсем. Вие сте виждали дъщеря ми. Няма как да не се съгласите, че има поразителна външност.

— Спор няма.

— Кое е първото нещо, което забелязахте у нея?

— Белият кичур в косата ѝ, разбира се.

— Точно така.

Той изведнъж ми се ухили.

— Ах ти, стара лисицио — каза с възхищение. — Желаеш да напълни Тол Хонет с копия на Поулгара, нали така?

— Като начало, да. Искам да измъкна Чамдар оттам, където е в момента. Ще го накарам да потича малко наоколо, после ще задълбоча заблудата му. Ще уредя да му докладват, че са видели Поулгара по няколко пъти на ден, а в Тол Хонет ще е само началото.

— Щом Поулгара иска да изчезне, защо просто не си боядиса косата?

— Опита, но нищо не се получи. Боята не хваща белия кичур. Пада веднага от него, а Поулгара мие косата си поне веднъж дневно. Щом като не мога да я накарам да изглежда като всички останали жени, тогава ще направя така, че всяка тъмнокоса красавица в Западните кралства да прилича на нея. Тол Хонет е модният център на цял свят, така че ако дамите тук започнат да избелват по един кичур в косите си, останалите ще ги последват и след шест месеца тази мода ще е разпространена по целия свят. Като начало ще върна Чамдар в Тол Хонет, после ще обиколя съседните кралства и ще поощрявам дамите да следват новите модни тенденции. С този номер ще накарам Чамдар да се мята от покрайнините на Мориндланд до южната граница на Нийсия през следващите няколко години. И което прави замисъла още по-неприятен за Чамдар — дагаши искат заплащане за всяка информация. Чамдар ще плати скъпо и прескъпо за неверни данни. Ако не друго, поне ще го разоря.

Останах в Тол Хонет още месец, докато новата мода не пълзна навсякъде. Аз обаче не си направих труда да скрия, че съм в града. Ако агентите докладваха на Чамдар, че аз съм тук, появата на Поулгара би била много по-достоверна. Мразя да си признавам, че разговорът на Олгон със злодея Страг ме наведе на мисълта за това решение. Аз обаче я доразвих. Винаги доразвивам идеите на другите хора. Това някои наричат художествено майсторство, а други — плахиатство.

Точно в този момент от дългата си и пъстра кариера аз приех образа, който ми свърши добра работа през следващите пет века. Превърнах се в странстващ разказвач на приказки. Те винаги са добре

приети в долитературните общества, а литературата не беше много широко разпространена по онова време.

Хората, които ме опознаха през последните пет века, мислят, че опърпаният ми вид се дължи на моята немарливост и безразличие към облеклото. Нищо обаче не е по-далече от истината от това предположение. Моделирането на този костюм ми отне много време. Ушиха ми го най-изкусните шивачи на Тол Хонет. Дрехите ми наистина *изглеждат* сякаш всеки момент ще се разпаднат, но всъщност са така умело направени, че са практически вечни. Кръпките по коленете на панталона ми са си чиста бутафория — под тях няма никакви дупки. Ръкавите на вълнената ми туника бяха с омазнени маншети, но това не бе резултат от дълго носене. Тъканта на туниката беше пропита с тази мазнина още преди да я облека. Въжената препаска си беше просто изблик на артистизъм, уверявам ви, а спуснатата ниско качулка правеше вида ми забележим и лесно запомнящ се. Към това прибавих здрава сива риванска наметка и торба за различните ми принадлежности. После загубих цял ден да споря с обущаря за обувките. Той отказваше да разбере защо не искам те да са изльскани и нови. Всъщност бяха чудесно изработени обувки, но изглеждаха така, сякаш съм ги намерил в някоя канавка. Целият костюм ми придаваше вид на скитник и аз не го промених съществено цели пет века.

От Тол Хонет тръгнах пеша. Най-напред скитащият разказвач на приказки не би могъл да си позволи кон, пък и той би бил голямо бреме, ако решах да се придвижвам по моя си бърз начин от място на място.

(Не бих правил тези подробни разяснения, но искам веднъж завинаги да разсея едно недоразумение. Независимо какво си мислят хората, аз не съм такъв повлекан. Дрехите ми изглеждат по този начин, защото аз желая така.

Изненада ли е за вас да откриете, че всъщност не съм скитник? Е, животът е пълен с такива дребни разочарования, не е ли така?)

Спрях край Во Мимбра по пътя си на север. Бях смаян, когато кралица Маясерана тутакси подхвана моята игра. Понякога недооценяваме арендите. Твърде лесно е да ги вземеш за глупави, но това не е точно така. Техният проблем е не толкова глупостта, а ентузиазмът. Те са емоционални хора и това изкривява тяхната

преценка за хората и постъпките им. Прекрасната Маясерана схвани замисъла ми почти толкова бързо, колкото и Ран Борун и в косата ѝ се появи бял кичур още преди залез слънце. Той много ѝ отиваше и на следващия ден с удоволствие забелязах, че всички тъмнокоси дами в двора побързаха да последват новата мода. Блондинките много се цупиха, доколкото си спомням.

Докато пътувах на север, открих нещо за женската природа. Където и да спирах, дали в селце, малко градче или усамотена ферма, рано или късно някоя жена се приближаваше и ме питаше: „Каква е последната мода в двора? Колко дълги са роклите? Как си носят косата дамите там?“ Нищо не би могло да обслужи по-добре моя замисъл. Зад себе си оставях диря от бели кичури също като следата на черекски кораб при попътен вятър.

Внимателно избягвах фамилиите, за които се грижех през вековете. Хрумна ми, че Чамдар може да е достатъчно схватлив, за да осъзнае, че е способен сериозно да развали предсказаното от Мрин, ако успее да убие няколко възлови за историята наследници. Но моя първа грижа си остана да опазя Гелан, така че избягвах Селин, сякаш там върлува шарка.

Както се оказа по-късно обаче, опасността за Гелан не е била от физически, а от душевен характер.

Отправих се към Медалия в Централна Сендария. Срещу дребни монети разказвах шарени истории на сред централния площад и посвещавах дамите в последните модни веяния откъм Тол Хонет. Преспивах из оборите и сайвантите в покрайнините на града. След като близо седмица вече кръстосвах надлъж и нашир Медалия, измъченият глас на Поул ме събуди посреднощ.

„Татко, имам нужда от теб.“

„Какво се е случило?“

„Имаме проблем. По-добре ела колкото се може по-скоро.“

„Какво става?“

„Ще ти кажа, когато дойдеш. Някой може да подслушва. Промени външността си.“

После гласът ѝ се изгуби. Ето ти на тебе загадка! Поулгара е най-хладнокръвният човек на света, освен ако нещо не я извади от равновесие. Но почти нищо не може да я разтревожи, а този път

наистина звучеше изплашено. Ето защо се надигнах веднага, изтръсках сламата от наметката си и незабавно напуснах Медалия.

Стигнах покрайнините на Селин още преди зазоряване, прерових паметта си за някоя подходяща дегизировка и се превърнах в плещив дебелак. После се отправих към работилницата, където обикновено Гелан правеше своите бъчви. Поулгара беше отпред и енергично метеше стълбището, без да се замисля колко рано беше всъщност.

— Къде беше досега? — подхвани ме тя, докато се приближавах към нея. Не знай как, но винаги успява да проникне зад дегизировката ми.

— Успокой се, Поул. Какво толкова те е подпалило?

— Влез вътре! — Тя ме въведе в работилницата. — Гелан още спи — прошепна, — но искам да ти покажа нещо. — Отведе ме до някакъв килер в дъното на помещението. Отвори вратата му и извади оттам дреха от рунтава кожа. Сърцето ми се качи в гърлото — беше изработена от меча кожа.

— От колко време е това? — прошепнах на дъщеря си.

— Не съм съвсем сигурна, татко. Гелан е някак отчужден и неуловим през последните шест месеца. Излиза почти всяка нощ и се прибира едва рано сутрин. Отпървом си мислех, че може би изневерява на Енала.

— Това жена му ли е?

Тя кимна и внимателно върна дрехата на мястото ѝ в килера.

— Ела да излезем навън — пошузна. — Не искам да слезе долу и да ни завари пред килера.

Излязохме отново на улицата и тръгнахме към ъгъла.

— И така — започна разказа си тя, — майката на Гелан беше болна и аз денонощно стоях край леглото ѝ. Сега вече е по-добре и едва онази вечер имах възможност да го проследя. Той слезе в работилницата и натъпка в една торба тази дреха. После се спусна край езерото и вървя покрай брега, докато стигна голямата клисура, обрасла с дървета, която е на около миля източно от града. Там вече имаше близо дузина други алорни, заобиколили голям огън в центъра на клисурата. Всички бяха облечени в мечи кожи. Гелан навлече своята и се сля с останалите. Съвсем ясно е, че е станал член на Мечия култ.

Започнах невъздържано да ругая.

— Такова поведение няма да реши нищо, татко — сряза ме студено Поул. — Какво мислиш да правиш оттук нататък?

— И аз не знам. Кой изглеждаше водач на това мило събиране онази нощ?

— Имаше един от тях с брада ирасо на свещеник на Белар, който най-много говореше.

— Каза ли нещо съществено?

— Не мисля. През повечето време само повтаряше изтъркани стари лозунги от рода на: „Алория е една!“, „Проклети да са децата на Бога-Дракон!“, „Белар е нашият повелител!“

— Поул, ти трябваше да следиш отблизо Гелан. Как допусна да се случи подобно нещо?

— Изобщо не съм го очаквала, татко. Той беше толкова разумен.

— Този свещеник свързан ли е с местната алорнска църква?

— Не, доколкото забелязах, той не е от Селин.

— Как изглеждаше?

— Доста набит, но може така да ми се е сторило заради расото. Не успях много добре да видя лицето му. Брадата сякаш започваше направо от очите.

— Рус ли беше, имам предвид изглеждаше ли като повечето алорни?

— Не, беше много тъмен. Косата и брадата му бяха почти катранено черни.

— Това всъщност не е от голямо значение. Има много тъмнокоси драснианци и алгари. Редовно ли ходи Гелан при тях?

— Почти всяка нощ.

— Тогава довечера ще го проследя. Искам да зърна този облечен в кожа свещеник на Белар. Връщай се вкъщи, Поул. Ще стоя далече от работилницата на Гелан днес. Подозрителността всъщност крепи Мечия култ. Ако Гелан усети, че съм наоколо, може да реши да пропусне срещата.

Скитах се безцелно около Селин цял ден. Ушите и очите ми бяха отворени широко, но държах устата си затворена. Знаех какво търся, а да откриеш членовете на Мечия култ не е чак толкова трудно. Всички те са алорни, разбира се. Очите им постоянно шарят, те са нервни, подозрителни, напрегнати и маниакално предпазливи като всички глупаци, които имат чувството, че знаят някаква много важна тайна.

Изненада ме, че почти навсякъде в Сендария има параклиси на култа. Сендарите, независимо от каква раса произхождат, са твърде разумни, за да позволят да бъдат въвлечени в подобен фанатизъм.

Помотах се още по улицата, където беше работилницата на Гелан, докато най-накрая вечерта се спусна над Селин. Вече беше мръкнало, когато той крадешком се измъкна от вратата, нарамил конопена торба. Гелан беше към края на трийсетте и крехкото телосложение от неговото юношество беше отстъпило пред яките мускули на зрелостта. Явно сега пускаше и брада. Всички от Мечия култ носят бради по неясна за мен причина. Той се запъти надолу по улицата към езерото, а аз тръгнах в противоположната посока. Знаех къде отива, затова не смятах за необходимо да вървя по петите му. Излязох през една от другите врати на града, приех формата на бухал и стигнах мястото на срещата при дърветата четвърт час преди Гелан. Култистите, които вече бяха тук, се разхождаха тромаво с полюшване напред-назад около огъня. Сигурно си въобразяваха, че така походката им прилича на мечешката. Виждал съм немалко мечки през живота си и нито една не ходи по този начин. Въщност е голяма рядкост да видите мечка, която се опитва да ходи, изправена на два крака.

Алорните скандираха в един глас обичайните лозунги. Малоумието явно доставя повече радост, когато е споделено, а няма нищо, което да е по-малоумно от Мечия култ. Никога не съм могъл да схвана смисъла от хоровата декламация, но тя сякаш винаги успокоява религиозните фанатици, от каквато и вяра да са те.

Когато Гелан пристигна, облечен в мечата си кожа, останалите култисти му се поклониха ниско и отново в хор занареждаха: „Вечна слава на риванския крал, Пророкът на боговете и Повелителят на Запада. Където ни поведе, натам ще тръгнем.“

Тайната, която ние с Поул бяхме запазили близо девет века, сега явно беше излязла наяве. Започнах яростно да цедя проклятия през кривия си клон. Когато най-сетне овладях гнева си, внимателно проучих съзнанието на всеки отделен култист, присъстващ на сбогището около новия си герой. Повечето от тях бяха обикновени алорни със замъглени умове, каквито винаги са запълвали редиците на култа. Двамина обаче не бяха такива. Успях да отделя думата „Кахша“ от мислите им, а това е планина в пустинята Агара, където е главната

квартира на дагаши. Чамдар най-сетне беше успял да ме изпревари. Започнах отново да ругая невъздържано.

Не след дълго пристигна и свещеникът на Белар. Както беше ми казала и Поул, неговата рунтава брада покриваше почти цялото му лице, но не скриваше очите — косите очи на типичен ангарак. Как можеха Гелан и останалите алорни около огъня да са толкова глупави, та да не забележат това? Когато свещеникът врасо доближи огъня и успях да разгледам лицето му в светлината на огъня, аз започнах да кълна неудържимо.

Свещеникът на Белар, който напътстваше заблудения наследник на Желязната хватка, беше самият Чамдар.

Сякаш небесата се сринаха върху мен. Маскираният като нийсанец дагаши в Тол Хонет е знаел точно какво да прави. Чамдар *не би* хукнал към Тол Хонет или към която и да е друга точка на Западните кралства само заради грижливо подгответо от мен модно ревю. През цялото това време Чамдар е знаел къде точно се намират Поул и Гелан. Бях пропилял повече от половин година да убеждавам дамите по целия Запад да подражават на най-характерната черта на Поулгара. Това се оказа напълно безсмислено. Този път Чамдар *ме* беше изпързалаля!

„Най-добре е да дойдеш веднага тук, Поул!“ — предадох мисълта си почти шепнешком аз. Чамдар бе на не повече от шест метра под дървото, на което бях кацнал. За щастие тъкмо тогава говореше на култистите и не ме чу. Произнасяше благословията си за риванския крал, „който ще ни поведе към Южните кралства, където всеки, който срещнем, ще се обърне във вярата на Бога-Мечка.“

После започна да говори Гелан и аз не усетих нито зърнце от онази стигаща до самообезличаване скромност, която бе сред характерните черти на рода още от времето на принц Геран. Съвсем очевидно беше, че Гелан е повече от самоуверен. „Ето — провъзгласи той, — аз съм Божият пророк, чрез чиято уста говори провидението. Аз, Гелан, съм риванският крал, Повелителя на Запада, и призовавам Западните кралства да се предадат в моя власт. Аз ще водя, а вие ще ме следвате, и всички ангараки ще потреперят пред мен.“

Това продължи доста дълго и той още се самовъзхваляваше, когато Поул пристигна.

Само за да не съм несправедлив ще отбележа, че малоумието, в което изпадна Гелан, не беше по негова воля. Гарион може подробно да ви опише колко изкусно Чамдар умее да прониква и завладява нечие съзнание. Докато отрастваше във фермата на Фалдор, Гарион сигурно е виждал Ашарак Мурга почти всяка седмица, но му е било забранено да казва на когото и да било. Това е стар гролимски трик, който е разпространен в ангаракското общество дълго преди да се разцепи светът. Нелепостите, от които е изплетена религията на ангараките, задължително налагат гролимите да владеят и контролират съзнанието на масите. Сега като се замисля, си давам сметка, че всъщност всички религии практикуват това. С изключение на моята, разбира се.

Поулгара много разумно беше избрала формата на кафеникав бухал, когато дойде при мен сред клоните. Белите птици се забелязват твърде лесно в мрака. Тя кацна на дървото и се заслуша в самовъзхвалата на Гелан, без да пророни нито звук.

— Този, който се представя за свещеник на Белар, е всъщност Чамдар, Поул — прошепнах аз.

— Ето как изглеждал значи — отвърна тя с потропване на клона.

— А сега какво ще правим, татко?

— Надявах се на теб да хрумне нещо. Аз вече съм почти изчерпан. Чамдар държи Гелан под пълен контрол. Трябва да го освободим от него.

— Има едно нещо, което би могло да свърши работа — отвърна тя. Загледа се в Гелан с огромните си немигащи очи. — Искаш ли да се обзаложим?

— Целият ми живот е само залагане, Поул.

— Да, забелязала съм. Преди време във Во Вакюм използвах нещо, когато един астуриански шпионин се промъкна твърде близо до херцога. Чамдар обаче е гролим, така че вероятно има по-сигурни средства за защита. Ако Гелан е напълно под контрола на Чамдар, той няма да повярва и дума от това, което му разкажем за Учителя, нали?

— Вероятно е така. Какво си намислила?

— Тогава Чамдар ще трябва сам да се разкрие.

— И как смяташ да уредиш това?

— Просто ще направя така, че мислите му да се чуват. По този начин убедих васитския херцог, че новият му приятел не е това, което

изглежда. Астурианският шпионин беше обикновен човек обаче. Този номер може и да не мине при гролим.

— По-добре опитай, Поул, иначе ще бъда принуден да причиня нещо много лошо на Гелан.

— Колко лошо, татко?

— Не е възможно да има наследник на Желязната хватка, който да е контролиран от Чамдар. Това е немислимо. Ще трябва да изрежа повечето от мозъка на Гелан. Вече няма да може да прави бъчви, но ще има деца.

— Не би могъл да му сториш това!

— Напротив, мога. Няма да ми е приятно, но се налага.

— Такава постъпка отива много далеч, татко.

— Имаме ли друг избор, Поул? И преди сме губили наследници. Родът е важен, не отделният човек. А родът не бива да е под диктата на гролимите.

Този разговор накара Поул да се концентрира още по-усърдно. Съществуват някои ограничения на възможностите, когато не си в собствената си форма, затова тя се спусна на земята зад дървото, на което бяхме кацнали, и прие човешки облик.

Аз обикновено съм малко шумен, когато използвам Думата и Волята — от чисто перчене, предполагам — но Поул винаги ги е употребявала с мярка. Дори да знаех приблизително какво се кани да прави, едва-едва успях да доловя нещо като польх, когато тя освободи Волята си и промълви една Дума.

Гелан продължаваше да сипе глупости, разправяйки на култистите колко велик е всъщност, когато друг, по-сilen глас го заглуши. Той заекна и после мълкна съвсем.

Гласът беше на Чамдар, но неговите устни оставаха неподвижни. Звукът излизаше сякаш от самата му глава и той явно не осъзнаваше, че мислите му вече могат да бъдат чути от всички. „Кучик ще ме възнагради, ако убия този дръвник — размишляваше кънтящият глас, — но Торак ще ме възнагради още повече, ако планът ми проработи. Когато този малоумен алорн попадне изцяло под моя власт, ще го заведа в Рива и той ще може да завладее отново Ктраг Яска. После ще го окова и ще го завлека в краката на Бога-Дракон, за да му се поклони и му поднесе проклетия камък в знак на пълното си подчинение. Такава заслуга *непременно* би трябало да бъде богато възнаградена.

Ще стана четвъртият ученик на Бога-Дракон, при това най-любимият. Аз ще съм първият му ученик, а Ктучик, Урвон и Зедар ще трябва да ми се подчиняват напълно. Моят подарък ще направи Торак Повелител на света, пък аз ще съм негова дясната ръка, докато трае Вечността. И това ще е съвсем заслужена награда.“

Съвсем ясно чух звука, когато владичеството на Чамдар над съзнанието на Гелан се пропука. И преди бяхме получавали някои доказателства, че Гелан има доста посредствен талант, но гласните размишления на Чамдар бяха достатъчни, за да го върнат към здравия разум. С огромно усилие той освободи съзнанието си и действителността се стовари над него с огромна сила, когато си даде сметка какво всъщност става. Звукът от това беше ужасяващ.

И понеже беше алорн, реакцията на Гелан можеше да бъде предвидена до най-малките подробности. Той се устреми към втрещения гролим с пламтящи очи и желание да убива.

— Какво ти става?! — гласът на Чамдар се изви до писък.

Юмрукът на Гелан беше единственият отговор. Ударът, който той стовари върху подчинения на Ктучик, можеше да повали и вол.

Няколко пъти размишлявах колко съществено би се променил ходът на историята, ако Гелан носеше брадва през онази нощ. Но като погледна по-напред във времето си давам сметка, че това всъщност е било за добро.

Чамдар отстъпи назад, очите му се изцъклиха и неговата Воля се изпари. Той тежко падна на земята, а няколко от псевдоалорните се втурнаха да защитят своя господар. Тъкмо се бях приготвил да се намеся, но останалите култисти ме изпревариха. Те се бяха клели във вярност на Гелан, а това е религиозен обет в Мечия култ. Всички се скуччиха около двамата дагаши. Объркването обаче даде шанс на Чамдар да дойде на себе си и да се измъкне. Той се пренесе в края на гъсталака, сдоби се с крила и отлетя нанякъде в нощта.

— Ние сме измамени! — изрева Гелан. — Това не е свещеник на Белар!

— Какво да правим сега, о, Пророче на Бога? — безпомощно попитаха култистите.

— Не ме наричайте повече така! — изкрештя им Гелан. — Не съм никакъв пророк. Всичко това е било заблуда, а аз обезчестих името си!

— той съмъкна мечата кожа от гърба си и я хвърли в огъня. — Мечият култ е лъжа и измама. Повече не желая да участвам в тях!

— Да открием лъжливия свещеник и да го убием! — извика един здравеняга и понеже бяха алорни, се втурнаха да изпълняват неговия призив. Пръснаха се измежду дърветата наоколо и търсиха близо час и половина, но през това време Чамдар вече беше много далече. Най-сетне се отказаха и се върнаха около огъня.

— Какво ще правим сега, Ваше Величество? — попита едрият алорн.

— Най-напред забравете това „Ваше Величество“! — отвърна Гелан. — Аз не съм ривански крал, затова не ме наричайте повече така. — Той изопна рамене. — Искам да се закълнете, че нито дума за това няма да изпуснете. Оттук насетне аз съм просто Гелан бъчварят и нищо повече! Ще се закълнете ли?

Естествено, че се заклеха. Какво друго им оставаше?

— Сега си вървете вървите при семействата! — нареди им той. — Забравете тази мръсна работа, заживейте отново собствения си живот и никога не споменавайте за кошмарата, който преживяхме.

— Ами този гролим? — настоя войнственият юначага. — Този, който се правеше на свещеник на Белар?

— Семейството ми ще се справи с него — отговори Гелан. — Сега си вървете по къщите.

Щом всички се разотидоха, наследникът на Желязната хватка се похлупи по очи на земята и заплака неудържимо от срам и разкаяние.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Гелан си върна отново здравия разум, той беше толкова обзет от вина, че едва говореше.

— Как съм могъл да бъда такъв глупак, дядо? — изхлипа той. — Аз съм низък и недостоен да нося това име! Предадох всичко, за което се борим!

— О, я стига! — казах му. — Това вайкане нищо няма да реши.

— Кой беше този човек, дядо?

— Името му е Чамдар, той е гролим. Не можа ли да разпознаеш по очите му, че е ангарак?

— Тук е Сендария, татко — обърна се Поул към мен. — Хората не обръщат толкова голямо внимание на расата.

— Може и така да е, но Гелан би трябвало да знае, че никой, който има ангаракска кръв, не може да бъде свещеник на Белар. — Погледнах сурово внука си. — Как успя така изцяло да те подчини?

— С ласкателства — отвърна Гелан със самообвинение в гласа.

— Понякога ми се ще леля Поул никога да не ми беше казвала кой всъщност съм аз. Това много помогна на гролима да завладее душата ми.

— Какво общо има твоята личност с това? — попитах.

— Тук в Селин не съм кой знае колко важна личност, дядо. Хората, които идват да купуват бъчви, гледат на мен като на прислужник. Когато през войната с мама и леля Поул бяхме в Крепостта и Кал Торак я обсади, хората се отнасяха към мен с огромно уважение, защото знаеха, че съм ривански крал. В Селин съм един от многото търговци. Кой ти уважава един прост бъчвар? Когато някой пивовар или търговец на вина започне да се пъчи, започвам да си повтарям кой всъщност съм аз. Това ме спасява от чувството, че съм дребен и незначителен занаятчия. Затова гролимът така лесно ме улови в капана си.

— Ти не си му казал кой си, нали?

— Той вече знаеше. Един ден дойде в работилницата, поклони ми се дълбоко и ме приветства като ривански крал. Каза ми, че е

свещеник на Белар и поличбите са му посочили кой всъщност съм аз. Откакто бяхме напуснали Крепостта, никой повече не ме беше наричал „Ваше Величество“. Това ме прониза право в сърцето.

— Така става обикновено, Гелан — казах му. — Много повече хора, отколкото можеш дори да си представиш, са станали жертва на своето високомерие.

— Високомерие?

— Или прекалена гордост, ако предпочиташ. Това означава толкова да си обзет от мисълта за собственото си величие, че здравият разум да замълкне. Речта, която дръпна тази нощ, беше много показателна за твоето състояние. Ти не си първият, заразен от тази болест, а вероятно няма и да си последният. Как успя Чамдар да те въвлече в Мечия култ?

— Постепенно ме омота. Най-напред само говореше, че трябва да се върна в Рива и да се възкача на трона. Твърдеше, че цяла Алория чака този миг.

— Това може и да е така, Гелан — каза му Поул, — но Алория не знае, че те чака. Ние укривахме името и рода ти дълго време.

— Той знаеше всичко за мен.

— Естествено — отвърнах аз. — Гролимите имат свои пророчества. Можехме да те скрием, но не и да запазим в тайна твоето съществуване. Чамдар вече три века преравя целия свят кътче по кътче, за да търси семейството ти.

— Ще го убия! — яростно каза Гелан, протягайки ръце, сякаш искаше да стисне гърлото на Чамдар.

— Не — спрях го аз, — ти няма да направиш това. Чамдар е моя грижа, не твоя. Гледай да не се показваш много-много. Сега незабавно се връщай в града и започвай да си събираш багажа. Тримата с жена ти и леля ти ще се скриете в най-затъненото място, което можем да открием с Поул. — Замислих се за миг. — Във Вал Алорн да речем.

— Не говориш сериозно! — възпротиви се Поул.

— Вал Алорн не е чак толкова зле, Поул. При това Чамдар няма да може да скрие расата си от череките, както направи в Сендария. Череките са руси, а с тази черна брада и дръпнати очи Чамдар ще изглежда като бяла врана по улиците на Вал Алорн. Крал Елдриг е обявил почетна награда за главата на всеки ангарак, открит в пределите на кралството му. Парите от нея не са за пренебрегване и

карат череките да държат очите си отворени на четири за чужденци. Ще поговоря с Елдриг и двамата ще изберем някое село, където не живеят ветерани от войната в Арендия.

Гелан изглеждаше озадачен.

— Дядо ти и аз бяхме малко непредпазливи във Во Мимбре, Гелан — обясни му Поул. — Някой, който е бил там, може да ме познае. Череките приказват много, когато са пияни, а това се случва почти всяка вечер, доколкото съм забелязала.

— Нека уточним още нещо — обърнах се към Гелан. — Как точно Чамдар те включи в Мечия култ?

— Най-напред ме предупреждаваше да се пазя, защото много хора ме търсели и не всички приличали на ангараки. Каза, че единствените, на които мога да имам доверие, са алорните. После ми обясни, че в алорнските кралства съществува религиозен орден, който се е заклел да ме пази и да ме върне на мястото, което заслужавам — трона в Рива. Главата ми беше толкова замаяна от всичко това, че направих задачата му съвсем лесна. Казах му, че искам да се срещна с тези хора, които са ми толкова предани. Но той обясни, че на култистите е забранено да се разкриват пред някого, който не принадлежи към техния орден. Ще повярваш ли, че съвсем доброволно влязох в редиците на Мечия култ?

— Много внимателно е направлявал всяка стъпка, Гелан — отвърнах. — Всеки път, когато си взимал на доверие думите му, неговата власт над теб е ставала все по-силна. Гролимите са много изкусни в убеждаването. Щом те е придумал доброволно да станеш член на култа, вече е бил способен да те накара да направиш всичко, каквото той пожелае.

— Наистина ли останалите алорни от Селин са членове на култа?

— Сигурно мислят, че са, но се съмнявам, че някой истински култист изобщо подозира за съществуването им. Култът няма много последователи тук, в Сендария. Тази малка група от Селин съществуваше изолирано, отделена напълно от останалите членове на култа. Обзалагам се, че Чамдар е прибавил от себе си някои правила, които изобщо не са част от култистката докма. Но за всеки случай ще трябва да говоря с алорнските крале. Май е време отново да поставим

култистите на мястото им. — Огледах дърветата наоколо. — Чака ни работа. Хайде да се връщаме в града.

— Чакай малко, татко — каза Поул. — Чамдар е държал под пълен контрол Гелан цели няколко месеца. Искам да съм сигурна, че влиянието му е изчезнало напълно.

— Това не е лошо хрумване, Поул — съгласих се аз.

— Няма да боли, Гелан — увери го тя. После се доближи до него и взе дясната му ръка — онази с отличителните черти върху дланта — и я допря до белия си кичур. Очите ѝ изведнъж добиха отсъстващо изражение, а тези на Гелан се разшириха. Имах чувството, че техните съзнания никога преди това не се бяха сливали по този начин. После Поулгара леко го целуна по бузата.

— Останали са само няколко незначителни следи, татко — каза тя, — но и те избледняват. Съмнявам се, че Чамдар вече би могъл да го застави да си вдигне пръста дори.

— Това е добре. Да вървим в града и да събираме багажа. Още утре сутрин тръгваме към столицата на Сендария. Ще открия някой черекски капитан на кораб и ще уредя пътуването ни до Вал Алорн.

— Сигурно ще трябва да минем през Бор? — с отвращение каза Поул.

— Това е най-краткият път, Поул, а искам да се върна обратно колкото се може по-скоро. Ще натикам Чамдар в миша дупка, а после ще го измъкна оттам за косата и ще приключи с него веднъж завинаги.

— Точно така! — пламенно се съгласи Гелан.

Не стана точно както си го мислех, разбира се. Ашарак Мурга имаше още важна работа на този свят. Неговата смърт обаче отвори съзнанието на Гарион и му помогна да достигне нивото, на което е в момента.

Въпреки това аз загубих няколко години в търсене на постоянно изпълзвация се гролим. Най-накрая, отвратен от всичко, се отказах и се върнах в Долината. Поул, Гелан и малкото им домочадие бяха отседнали в едно селце на около десет мили от Вал Алорн. Мястото беше безопасно, ако изобщо някое място по земята може да се нарече безопасно за наследника на Желязната хватка.

Докато аз издирвах служителя на Ктучик, Белдин се беше завърнал в Долината. Когато и аз най-сетне се прибрах у дома, една сутрин той дойде в кулата ми. Нарече ме какво ли не, все с нецензурни

имена, когато му разказах как ме е изиграл Чамдар, но аз не се обидих. Вече сам се бях обругал с много по-страшни думи. Оставил го да говори разпенено и несвързано, докато не започна да се повтаря и го прекъснах.

— Какво става в Малория? — попитах.

— Помниш ли онзи млад човек от Мал Зет, за когото ти говорих преди? — попита той. — Внукът на стария император, когото Торак дегонтира, след като напусна Ашаба.

— Смътно си го спомням. Името му беше Корзет, нали?

— Така го кръстиха, когато се роди. Сега хората от Малория го наричат с много и различни имена обаче. Когато навърши четиринайсет, отстрани дядо си от управлението и се короняса. Той е почти толкова студенокръвен, колкото е и Торак. Представа нямам защо толкова се стреми към трона. Дори не е сядал на него. Цялото си време прекарва на седлото, защото е решил отново да обедини Малория. Континентът е затънал до колене в кръв. Корзет дори не си дава труда да пита хората дали приемат неговата власт. Просто убива всеки, който му се изпречи пред очите. Когато всичко това свърши, той ще има империя, но в нея няма да са останали много хора. За него обаче е по-важно, че най-после ще има пълна власт.

— Бих казал, че както вървят нещата, заплахата откъм Малория засега е незначителна — обобщих с радост. — Зедар още ли държи тялото на Торак в онази пещера?

— Поне беше там, когато наминах последния път. Прелетях отгоре на път за дома.

— Мургите занимават ли се с нещо, което да си заслужава вниманието?

— Укрепват стените на градовете си, това е всичко. Мисля, че чакат нападение.

— Защо ли пък ни трябва да ги нападаме? Всичко свърши при Во Мимбре.

— Мургите не се страхуват от нас, а от Ран Борун. След тези две опустошителни войни не са останали много от тях. Въпреки това обаче по земите им продължават да работят златните мини. Предполагам очакват Ран Борун да започне да къса големи парчета от Ктол Мург.

— Имаш ли представа какви ги замисля пък Ктучик?

— Нищо не знам. Доколкото ми е известно, той се е барикадирал в Рак Ктол. Урвон се е върнал в Мал Яска и също не помръдва оттам. Мисля, че случилото се при Во Мимбре е убедило ангараките да си дадат малко отдих.

— Хубаво. И аз имам нужда да си поема въздух. Имаш ли някакви планове занапред?

— Мисля да се върна в Южен Ктол Мург и да наглеждам Зедар. Искам да съм известен на мига, ако той реши да мести Опъреното лице.

След като Белдин замина, аз започнах да обхождам кулата си и да почиствам праха и мръсотията, трупани цели десетилетия. Не си правех някакви специални планове за подредба обаче. Обикновено си намирам по-интересни занимания, вместо да тичам с метлата нагоре-надолу.

Вече бях изкаран в кулата си близо месец, когато в една прекрасна утрин на късната пролет близнаците дойдоха при мен.

— Намерихме нещо твърде озадачаващо при Дарин, Белгарат — каза Белтира.

— Така ли?

— Там се споменават някакви „помощници“. Няма да са толкова значими като Водача или пък Повелителя на конете, но ще имат определен принос към делото.

— Ще ви помогна с каквото мога. Та какво е толкова озадачаващото в това?

— Доколкото схващаме, те ще са надраки.

— Надраки? — бях доста изненадан от този факт. — От къде на къде пък ангараките ще искат да ни помогат?

— Дарин не казва нищо по въпроса, а още не сме успели да намерим и съответния пасаж при Мрин.

Размислих няколко мига.

— Надраките никога не са обичали нито мургите, нито тулите — започнах да разсъждавам на глас. — Сега, когато Торак е повален в дълбок сън, те може да решат да действат на своя глава. Но не мога нищо да твърдя със сигурност, преди да съм се убедил с очите си.

— Тези „помощници“ още не са се появили — подчертава Белкира.

— Пък и не знаем наследници на кои фамилии са.

— Може би сте на крачка от решението на въпроса. Но ако аз се размърдам малко, вероятно ще добия обща представа за настроенията на надраките.

— Това поне няма да ни навреди — съгласи се Белтира.

— Ще държа връзка с вас — обещах. — Дайте знак, ако намерите нещо в Мрин. Още няколко подробности може би ще ми помогнат да открия тези фамилии.

Нямаше нищо спешно и неотложно в тази задача, затова се отбих в Крепостта по пътя си на север и купих кон. Другите начини на придвижване изискваха по-голямо усилие, а точно тогава малко се бях отпуснал.

За няколко седмици стигнах Боктор, който драснианците възстановяваха с всички средства. Колкото и невероятно да звучи, Кал Торак им направи услуга като разруши всички техни градове. Алорните винаги строят безразборно, а улиците на града просто следваха първата попаднала козя пътека. Сега драснианците имаха шанса да започнат на чисто и наистина да направят архитектурен план на градовете си. Заварих Родар да се консултира с група архитекти. Те разгорещено спореха за булевардите, доколкото си спомням. Едната школа държеше на широки и прави улици. Другата пък предпочиташе тесни и криви сокаци, като неудобството от подобни улици те оправдаваха с мъглявото понятие „уют“.

— А ти какво мислиш, Белгарат? — попита Родар.

— Всичко зависи от това дали искате да построяте още един Тол Хонет или пък нов Вал Алорн — отвърнах.

— Предпочитам Тол Хонет — каза Родар. — Толнедранците винаги са ни гледали надменно заради вида на нашите градове. Омръзна ми да ме мислят за старомоден.

— Имал ли си някакви контакти с надраките от войната насам?
— попитах го.

— Не и официални. По границата се върти дребна търговия и както обикновено продължава да има търсачи на злато в планините на Надрак. Там златните залежи не са толкова богати и обширни като в Ктол Мург, но пък златото е достатъчно, за да привлече и авантюристи от други страни.

Това ми подсказа една идея.

— Мисля, че току-що реши един мой проблем, Родар.

— И как така?

— Трябва да пообиколя из Гар ог Надрак и ми се ще да не будя подозрение. Надраките сигурно са свикнали да виждат чужденци в тези планини, затова ще взема кирка и лопата и ще тръгна да търся злато.

— Много досадна работа е това, Белгарат.

— Само че аз ще намеря начин да я разнообразя.

— Не те разбирам.

— Златото изобщо не ме интересува. Истинската ми цел е да пообиколя наоколо и да поразпитам за това-онова. Инструментите само ще ми спестят въпросите какво правя там.

— Весело изкарване тогава — пожела ми той. — А сега, ако ме извиниш, трябва да строя град.

Купих инструменти и товарно магаре и тръгнах през голите тресавища към границата на Надрак. Беше ранно лято и обикновено сухите тръстики и треви бяха разцъфнали, така че пътуването мина много приятно.

Ангараките бяха претърпели такава решителна загуба при Во Мимбра, че техните общества на практика се разпаднаха. Край границата им вече нямаше никакви пазачи. Усещах, че съм наблюдаван, но магарето и инструментите обясняваха целта на моето посещение, затова надраките ме пропуснаха да мина без никакви пречки.

Следвах Северния път на керваните и най-напред стигнах до град Яр Гурак. Това е по-скоро миньорско поселище отколкото истински град. Разположен е по продължението на един кален поток, а повечето от къщите са набързо вдигнати постройки. Половината са дървени, а останалите — обикновени платнени шатри. Минавах оттам няколко пъти през последните пет века и не съм забелязал да се е променил съществено. Силк го навестява много често, а пътят на трима ни с него и Гарион за Ктол Мишрак, където Гарион се срещува с Торак, минаваше също през Яр Гурак. Никой не се заседява дълго в този град. Затова там няма и изградена урбанистична система, нито пък някой се главоболи да строи стабилни постройки.

Разпънах шатрата си в най-отдалечения край на калната улица и без много усилие се смесих с тълпата. Миньорските поселища в Гар ог Надрак са космополитни съборища и се смята за лош вкус да се задават

прекалено лични въпроси. Не се разминаваше и съвсем гладко обаче. Все пак войната не бе свършила много отдавна. Но ако се изключат няколкото кръчмарски свади, всичко беше относително спокойно. Хората, които живееха в Яр Гурак, бяха златотърсачи, а не побойници. След като се задържах няколко дни и лицето ми стана познато на останалите, аз се превърнах в един от най-редовните посетители на кръчмата. Тя беше център на онова, което минаваше за социален живот в града. Представях се за сендар, защото те са такава расова смесица, че странният ми произход и по-особените черти не биха предизвиквали въпроси.

Тъй като единствените прекупвачи на злато в околността бяха в Яр Гурак, то за златотърсачите беше много по-естествено да се заселят тук, отколкото да се пръснат из планините в групи от по двама-трима души. В тази част на света нямаше никакви установени закони и затова беше по-безопасно да си обкръжен от приятели — просто за всеки случай, ако си достатъчно голям късметлия и откриеш злато. Иначе все ще се намери някой, който да реши, че да откраднеш е много по-леко от копаенето.

Завързах познанство с един откровен и добродушен надрак, който се казваше Раблек. Беше се върнал в Яр Гурак за провизии, а после реши да се поразтъпче наоколо за някоя халба бира и приятен разговор. Миналата година бил в екип с един толнедран, но когато с ортака му се застояли в Мориндланд, никаква банда моринди съвсем неочеквано отсекли главата на неговия партньор. След като се поопознахме, той най-сетне направи предложението, което чаках от доста време. Седяхме в кръчмата и пиехме надракската бира, която има доста силен дъх на плодове, когато той ме погледна изпитателно през масата. Беше дългокрак момък с неравномерно окълцана черна коса и мръсна брада.

— Изглеждаш ми разумен, Гарат — каза той. — Какво ще кажеш да станем ортаци и заедно да търсим злато?

Забележете, че бях предпочел да използвам истинското си име. Правя го понякога. Псевдонимите могат да станат неудобни, особено ако си забравил точно кой от тях използваш в момента.

Хвърлих му бегъл поглед.

— Хъркаш ли? — попитах.

— Не съм сигурен. Обикновено съм заспал, когато това се случва. Никой досега не ми се е оплаквал, обаче.

— Тогава можем да опитаме — рекох. — Ако се види, че не ни бива да я караме заедно, винаги можем да развалим орталька и всеки от нас да си хване пътя.

— Умееш ли да се биеш добре? Нямам намерение да си търся лесна плячка, нали разбираш, но може да ни се наложи да отбраняваме това, което намерим.

— Всъщност можеш да разчиташ на мен.

— Това ми стига. Делим ли поравно?

— Естествено.

— Е, речено-сторено. Защо пък да не опитаме тогава. Утре заран ще дойда при шатрата ти и тръгваме. Наситих се на цивилизация.

Успях да науча някои неща за Раблек по време на разговора ни. Бил е насила мобилизиран през последната война и е сред малцината оцелели след касапницата при Во Мимбра. Главата му работеше и той не пазеше мнението си единствено за себе си. Бяхме прекарали в планината вече няколко дни и той започна да става все по-откровен с мен. Това ми помогна да натрупам доста информация за него, пък и за останалите надраки. Той ме убеди, че всички надраки ненавиждат мургите и не изпитват по-топли чувства към малорианците. Раблек редовно плюеше ядно през зъби, колчем споменеше Кал Торак. Макар ортакът ми да не го каза направо и с много думи, аз останах с впечатлението, че е имал някакви търкания с гролимите в миналото. При това Раблек беше много бърз с ножа, когато някой го ядосаше. Ктучик може и съвсем да беше замаял мургите и тулите, но неговите гролими имаха в най-добрая случай само незначително влияние върху надраките. От това, което ми каза Раблек, разбрах, че вече едва ли някой гролим би се осмелил да тръгне сам из Гар ог Надрак. Раблек ми обясни, че съдбата на самотните гролими из горите и планините в тази най-северна част на Ангаракското кралство е все една и съща — изчезват безследно.

Колкото повече разговарях с Раблек, толкова повече проумявах загадъчния пасаж от Кодекса на Дарин. Ангаракското общество не беше така монолитно, както ни се струваше на пръв поглед. Ако някой в скоро време се отделеше, това със сигурност щяха да бъдат надраките.

После, ако щете ми вярвайте, но ние намерихме злато! Бяхме се качили в най-северната част на планината, недалеч от неуточнената напълно граница с Мориндланд и следвахме пътя на един буен поток, който кипеше и се премяташе през огромни камъни, оформяйки дълбоки водовъртежи от пенеста зелена вода. Точно в този момент усетих едно свое неподозирano досега качество, което ние с братята ми наричаме „талант“ — аз чувствах присъствието на златото! Огледах се наоколо — усещах го, че е тук някъде.

— Май вече пада здрач — казах на ортака си. — Защо не разпънем шатрите си някъде тук и да преплакнем няколко лопати пясък, преди да е мръкнало съвсем?

Раблек също се огледа.

— Не ми се вярва да открием нещо — каза той.

— Не можем да сме сигурни, докато не опитаме.

Той сви рамене.

— Защо пък не.

Оставих го той да открие пъrvите няколко самородни къса злато. Не ми се щеше да оставяме ей така толкова много злато. Бяхме попаднали на богато находище от самородно злато, което потокът носеше надолу от самия извор и което стигаше до по-спокойните води, натрошено на дребен пясък.

На това място станахме много богати. Беше един от редките случаи в моя живот, когато съм бил наистина богаташ. Сковахме си груба барака и опоскахме веселото поточе от единия до другия край. Зимата дойде, но ние не помръднахме от мястото си. Вярно, не можехме да свършим много през този сезон, но нямахме намерение да се отказваме и да зарежем откритието си. Започна да вали сняг, а Раблек все повече разкриваше душата си пред мен през дългите зимни месеци. Натрупах още много информация от него през това време, а златото беше нещо като допълнителна премия.

После дойде пролетта, а заедно с нея и банда мориндимски мародери. Бяхме взели обичайните предпазни мерки и бяхме пръснали наоколо предупредителни знаци, че сме чумави, но разбойниците водеха със себе си млад чирак магъосник, който знаеше как да се оправи с тях.

— Тая работа не отива на добре, Гарат — каза мрачно Раблек, взирайки се навън през една цепнатина на стената. Към нас се задаваха

двойсетина покрити с кожи мориндими.

— Няма да мине много и тези диваци ще ни правят компания в колибата.

И двамата имахме лъкове, разбира се, но зимният лов на сърни беше намалил значително запасите ни от стрели. Започнах да ругая.

— Доколко си склонен към необичайни решения, Раблек? — попитах го.

— Не и дотам, че да посрещна с отворени обятия двайсет мориндими.

— Аз ще се справя с тях. Но се каня да направя нещо, което не е съвсем обично. Само не се вълнувай.

— Ако успееш да прогониш тези зверове, мисля, че ще мога да се овладея някак.

Нямаше време за обяснения, пък и не можех да скрия от ортака си какво всъщност правя. Внимателно оформих образа на среден на ръст демон в съзнанието си и се преобразих в него.

Раблек отскочи назад, а очите му изскочиха от орбитите.

— Стой тук! — наредих му с гласа на демона, от който тръпки могат да те побият. — Не излизай навън и по-добре изобщо да не гледаш. Ще става още по-лошо.

После с тръсък излязох през грубо скованата врата и се насочих към идващите насреща ми мориндими. Както вече споменах, мориндимският магьосник беше още неопитен и с жълто около устата. Би могъл да сътвори някое дяволче с размерите на мишка, но всичко останало беше много над неговите възможности. Само за да го огорча още повече, аз увеличих образа, който бях приел, докато не се превърнах в демон-lord.

Мориндимите се пръснаха, крещейки от ужас. Както забелязах, магьосникът им бягаше най-отпред. Беше най-млад и затова тичаше най-бързо. Като се убедих, че не е останал нито един от нападателите ни, приех собствената си форма и се върнах в колибата.

— Кой си ти всъщност, Гарат? — попита с треперещ глас Раблек, когато прекрачих през останките от вратата ни.

— Аз съм твоят ортак, Раблек. Нали ти стига да знаеш това? Двамата с теб дойдохме тук, за да забогатеем. Защо тогава не се заемем с работа, преди да сме пропуснали ценната дневна светлина?

Той неудържимо взе да се тресе.

— Къде ми е бил умът през всичките тези месеци? Трябаше да те позная по името! Ти не си просто Гарат. Ти си *Белгарат*, нали?

— Не е кой знае какво, ортак — опитах се да го успокоя. — Това е само едно име все пак. Нали не съм ти сторил нищо лошо?

— Е, поне досега не си. — Той не изглеждаше много убеден. — Слушал съм много истории за теб, обаче.

— Мога да си представя. Повечето от тях са пропаганда на гролимите, ортако. Случвало ми се е от време на време в миналото да провалям някои техни планове и те трябаше да измислят тези небивалици, за да оправдаят собствените си провали.

— Наистина ли си толкова стар, колкото казват?

— Вероятно и по-стар.

— Каква работа те води в Гар ог Надрак?

Ухилих се насреща му:

— Желанието да забогатея, предполагам. Нали затова двамата с теб се натикахме в тази пустош?

— Тук си прав.

— Значи още сме ортаци?

— Нямам друг избор, Белгарат. Да не би и златото, което намерихме, да е плод на твоята магия?

— Не. Това е съвсем истинско находище на истинско злато. То си лежи тук и само нас чака да го съберем.

Той най-после ми се усмихна.

— Е, ортак, какво чакаме още, та не тръгваме да го събираме тогава?

— Защо пък не — съгласих се.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Златото има неудържимо примамлива сила — не говоря само за червеникавото злато на ангараките, което гролимите използват, за да купуват душите на хора като графа на Джарвик например. Към средата на лятото двамата с Раблек бяхме натрупали повече злато, отколкото можеха да носят конете ни, но ние продължавахме да пресяваме камъните и пясъка на буйния планински извор, все „за по още един ден“. Аз най-сетне успях да потисна ламтежа си за още повече, ала ми беше нужна седмица да убедя ортака си, че е време да тръгваме.

— Бъди разумен, Раблек — казах му. — Вече имаш повече злато, отколкото би могъл да изхарчиш през целия си останал живот. Ако пък се случи пак да стигнеш до просешка тояга, знаеш къде е мястото. По всяко време можеш да дойдеш и да си вземеш злато, колкото ти трябва.

— Просто мразя да оставям нещо недовършено след себе си — отвърна той.

— То няма да ти избяга, Раблек. Ще можеш да го откриеш всеки път, щом ти потрябва.

Знам, че всичко това звучи странно, но аз харесвах ортака си над рак. Той беше малко недодялан и грубоват, но и аз не съм ангел, така че двамата се разбирахме много добре. Той не се плашише от работата, а когато слънцето залезеше и ние оставяхме инструментите на страна, можеше да говори с часове. Пък аз нямах нищо против да го слушам. Дълго след сблъсъка с мориндимите очите му гледаха диво, щом се обърнеше към мен, но и това го преживя. Ние наистина заприличахме на двама приятели, които са тръгнали да търсят късмет и богатство по света. И двамата забравихме, че всъщност би трябвало да бъдем непримириими врагове и да се избием, вместо да забогатяваме заедно.

Най-накрая сринахме колибата си, залихихме всички следи от работата си колкото се може по-добре и тръгнахме обратно към Яр Гурак.

— Какво ще правиш с парите си? — попитах своя ортак през нощта преди да стигнем занемареното миньорско селище.

— Ще ги вложа в търговия с кожи — отговори той. — В нея има много пари.

— Ти вече имаш много пари.

— Парите не значат нищо, ако не ги накараш да работят за теб, Белгарат. Не съм от тези хора, които ще се отпуснат и ще се охранят. Познавам търговци, които през година-две удвояват капитала си.

— Щом вече имаш повече, отколкото можеш да изхарчиш, защо ще си правиш този труд?

— Играта е такава, Белгарат — сви рамене той. — Парите са просто, за да поддържаш някакво ниво. Ще завъртя търговия с кожи не заради парите, а заради играта.

Това ми отвори очите и ми даде най-пълна представа за характера на надраките. Поне успях да схвата защо така ненавиждат мургите.

(Както и да е, много е сложно да се обясни.)

Двамата с Раблек пътувахме заедно до покрайнините на Яр Гурак. Не виждах никаква причина да се връщам отново в това грозно място. Нещо повече — имах много злато в дисагите на седлото и не исках разни любопитни хора да ги претършуват, докато спя.

— Добре си изкарахме, нали, Белгарат? — някак тъжно попита Раблек, докато още яздехме.

— Така си е, приятелю.

— Ако някога ти доскучае, мини да се видим. Планините винаги ще са си тук. Ще съм готов да тръгна на минутата, само ми дай знак.

— Остани си със здраве, Раблек — стиснах топло ръката му.

Границата на Надрак беше още без охрана и аз с облекчение влязох в Драсния. С изненада установих, че богатството ме е направило нервен и загрижен. Ама че странна работа! Когато бях беден скитник, можех да отида където си поискам без ни най-малко колебание. Сега, когато бях богаташ, цялото ми поведение се промени.

Пътувах из Алгария чак до края на лятото на 4881 г. и стигнах Долината, точно когато есента позлати всички листа. Този цвят напълно отговаряше на моето настроение и напомняше на товара ми в дисагите. Двамата с Раблек бяхме сложили плодовете от труда си в здрави конопени торби и на мен се паднаха четиридесет от тях. Трябваха ми часове, за да ги пренеса в кулата. На следващия ден стъкмих импровизирана леярна и претопих златото. Четиридесет торби

може и да звуци внушително, но дълът на златото в тях не беше кой знае колко. Когато накрая струпах в ъгъла чистия метал, купчинката изглеждаше разочароващо малка. Седнах насреща й и започнах неопределено да разсъждавам дали ще успея да настигна Раблек преди да е напуснал Яр Гурак. Още много злато беше останало неприбрано в нашия поток край границата с Мориндланд, все пак.

(Е, добре де, наистина съм алчен. Казвал съм ви какъв човек бях преди да започна да служа на Учителя. Някои неща не се променят, много съм разсъждавал по този въпрос през изминалите години. Оттогава насам много пъти ме е теглило да се върна при онзи безименен поток. А сетне, в студената сива светлина на утрото, разумът подаваше грозната си глава. За какво, в името на божествете, са му пари на човек като мен?! Ако наистина имах нужда от нещо, все можех някак да си го осигуря. Или пък да си го направя. Това във всички случаи е по-лесно, отколкото да копая злато. Но пък то изглежда толкова примамливо и е така вълнуващо да го откриваш!

През годините употребих няколко кюлчета от съкровището си, но повечето от него си стои още тук някъде.

Извинете ме за минутка, ще се поровя и ще се опитам да го открия.)

Около година след завръщането ми от Гар ог Надрак, Поул ме извести, че Енала, жената на Гелан, най-сетне е родила син. Бяха женени от двайсет години и Гелан вече наближаваше четиридесетте. Безплодието на Енала ни причиняваше много тревоги. Знаете колко важно беше това семейство за нас и можете да си представите какво ни е било. Сигурно не е трябало да се притесняваме толкова, като се имат предвид силите, които бяха над рода на риванския крал, но въпреки това не ни беше лесно.

Заминах за Черек, за да видя новия си внук и забелязах, че много прилича на баща си, когато той беше бебе. Това беше още едно потвърждение за работата на силите, които току-що споменах.

Забелязали сте сигурно, че в съзнанието си аз отдавна пренебрегвах тези омразни „пра-пра-пра“. За мен дългата поредица от малки момчета с пясъчноруси коси бяха просто внуци. Обичах всичките еднакво силно.

Поулгара обаче обичаше всяко едно от тях по различен начин — някои по-малко, други — повече. По някаква причина тя беше особено

привързана към Гелан и бе дълбоко покрусена от смъртта му през 4902 г., точно деветстотин години след убийството на крал Горек. Близнаците смятаха, че тази годишнина е твърде значима и преровиха ред по ред Мрин, за да открият какво точно е скрито зад нея. Мълчаливият приятел на Гарион обаче ни показа какво точно означава тя — мълчание.

Не мисля, че някой от нас има точна представа колко страдаше всъщност Поулгара през тези сякаш безкрайни векове и многочислени загуби, които преживя. Моята грижа беше за рода, а не за отделните негови представители. Отношенията ми с наследниците бяха повърхностни и случайни и смъртта им не ме огорчаваше много. Приемах твърде философски всяка поредна загуба. Бях се примирил с обстоятелството, че хората се раждат, порастват и умират. Всеки, който живее по-дълго от обичайното, преживява смъртта на своите близки. Но положението на Поул беше съвсем различно. Тя беше твърде емоционално обвързана с всяко едно от тези малки момчета и преживяваше драматично загубата им през дългите девет века. А със скръбта никога не може да се свикне.

Върнах се в Черек след кончината на Гелан и този път се вгледах много внимателно в неговия син. После с въздишка се оттеглих. Не беше онзи, когото чакахме.

Годините бавно се изнизваха по определения си ред, а в Запада още беше тихо и спокойно. Гибелното поражение при Во Мимбре беше усмирило ангараките и те ни бяха оставили на мира. Чамдар все още обикаляше наоколо, но не правеше нищо по-особено, за да привлече вниманието ми. Бях сигурен, че няма да се появи в Черек, за да притеснява Поулгара. По правило череките бяха най-примитивните алорни, първообразът на своята раса. Драснианците бяха установили макар и повърхностни отношения с надраките, алгарите се отнасяха с търпимост към тулите, но череките твърдоглаво отстояваха расовите си предразсъдъци към всички ангараки. Често съм се опитвал да им обясня защо понякога предразсъдъците не са препоръчителни, но не ми се вярва това да е достигнало до съзнанието дори на някои от тях. Според мен причината за това е, че Белар ги пое най-напред. Не ме разбирайте погрешно. Аз *харесвам* Белар, но богощете са ми свидетели, че той е голям инат! Понякога даже си мисля, че в неистовата ненавист на череките към всички ангараки има значителна негова намеса. Това

обаче в случая ни вършеше работа, защото държеше Чамдар далече от Поулгара.

Третата династия на Боруните продължаваше да властва. Това също доста ясно подсказваше за събитията, които назряваха. Мрин беше много категоричен по въпроса, че Пратеника на боговете ще има за съпруга принцеса от династията на Боруните.

Положението в Арендия обаче взе да се влошава. Мирът между Астурия и Мимбре, който бяхме скрепили с брака на Маясерана и Кородулин, започна да се разпада главно заради това, че мимбратите отказваха да признаят благородническите титли на астурианците. Това обиждаше докачливите астурианци и през петдесети век се случиха някои много грозни сблъсъци.

Благоденствието отново се възцари в Сендария, когато годишната продажба на алгарски добитък в Мург беше възстановена. Търговията на Острова на бурите се върна в предишните си граници, но все още в град Рива не се допускаха чуждестранни търговци. Улгосите изобщо не се промениха, но те изобщо не се променят. Толнедранските принцове на търговията от Тол Хонет видяха добър знак в участието на Улго във войната срещу Кал Торак. Решиха, че това ще накара улгосите да отворят още повече пазарите си. Те обаче се върнаха обратно в Пролгу, спуснаха се в пещерите и хлопнаха вратата зад себе си.

Нийсанците ставаха все по-мудни, защото тяхната икономика разчита основно на търговията с роби, а когато няма битки, няма и нови поробени. Нийсанците редовно се цупят, когато настане по-продължителен мирен период.

Корзет отчасти завърши обединението на Малория. Той оставил на сина си една почти възстановена империя. Но работата по спояването на отделните части беше свършена предимно от малорианска бюрокрация, която подчини всички поданици на правителството.

Кел, също като Улголанд, не се промени.

Тъй като не се случваше нищо съществено, аз имах възможност да се върна към изследователската си и научна работа и установих отново нещо, което винаги ме е вбесявало. Ако дълго съм отсъстввал, необходим е определен период от време, за да се настрои мисълта ми отново за научна работа. Тя изисква много усилия и ако само за малко

я изоставиши, трябва да започваш всеки път почти отначало. Това се повтаря винаги, ето защо се дразня, когато нещо ме откъсне от моите основни занимания. А те все пак са най-важни. Продължителният период на мир и спокойствие ми позволи близо триста и петдесет години да се занимавам без прекъсване с научна дейност и аз успях да завърша много от трудовете си.

(Предполагам едва ли държите да прекъсна разказа си и да видим обширно разяснение на няколко научни теории или пък за принципите на литературната критика. Съмнявам се да искате точно това. Затова нека оставим настрана тези мои занимания и да се върнем към темата, която съм подхванал.)

Мисля, че беше някъде около средата на петдесет и трето столетие — 5249 или 5250 г. — когато сложих последната точка на един от трудовете си, върху който бях работил близо двадесет години. Затова реших, че няма да е зле да прекъсна за малко и да се поогледам наоколо. Промъкнах се в Ктол Мург и проверих какви ги върши Ктучик. Само погледнах — нищо повече. Изглеждаше твърде зает с различните си забавления — някои доста противни, а други направо гнусни — и аз реших да не го прекъсвам.

После се спуснах на юг към Рак Ктол, за да се опитам да открия пещерата, където Зедар криеше своя изпаднал в кома Учител. Не се лутах много в търсене, защото Белдин стоеше точно отсреща, най-отгоре на един хребет отвъд каменистата клисура. Изглеждаше така, сякаш не е мръдвал от няколко десетилетия.

— Още ли не си убил Ктучик? — попита той, когато свалих перушината си.

— Белдин — отвърнах обидено и с мъка в гласа, — защо това е винаги първото, което ме питаш като се срещнем?

— Аз съм прост човек, Белгарат — отговори той, протягайки кокалестата си безформена ръка с удивителна бързина, за да сграбчи един непредпазлив гущер. После го изяде жив. — Да убиеш някого е най-простото решение на проблема.

— Невинаги най-простият начин да си решиш проблемите е и най-добрият — казах му. — Не, още не съм убил Ктучик. Близнаките откриха няколко намека в Мрин, че той ще ни е нужен по-нататък. А аз нямам намерение по какъвто и да е начин да нарушавам хода на

предопределението. — Погледнах през клисурата. — Зедар още ли е в онази пещера с Едноокия?

— Не, напусна преди няколко години.

— Ти тогава защо продължаваш да седиш тук?

— Защото е много вероятно Торак пръв да усети, че се е появил Пратеника на божествете. Той ще ни даде знак, когато събитията назреят. Ще те уведомя, когато се срине планината отсреща.

— Имаш ли представа къде е Зедар сега?

— Не мога да знам всичко, Белгарат. Аз имам грижата за Торак, Зедар е твой проблем. Какво прави напоследък?

— Доказах, че три плюс три прави шест — отвърнах с гордост.

— И това ти отне три века? Аз бих могъл да ти го докажа и с шепа бобени зърна.

— Но не и по математически път, Белдин. Емпиричният подход не доказва нищо, защото изследователят може да е луд. Единствено чистата математика е сигурният подход.

— Ами ако обърнеш твоите изводи с главата надолу, няма ли тогава те да се променят?

— Вероятно не.

— Извинявай, братко, но вярвам много повече на емпиричните доказателства. Може и да лудвам от време на време, но аз получих някои отговори по пътя на опита, докато ти си бълскаше главата над колони от числа.

Свих рамене.

— Никой не е съвършен — отвърнах и се преместих от страната, от която духаше вятърът. — Откога не си се къпал?

— Не си спомням. Кога валя за последен път по тези места?

— Тук е пустиня, Белдин. Години могат да минат, без да капне нито капка.

— Така ли? И без това винаги съм смятал, че прекалено честото къпане изнежва тялото. Върви си вкъщи, Белгарат. Опитвам се да работя.

— Така ли? И с какво точно си се заел?

— Опитвам се да направя разлика между „правилно“ и „добро“.

— Защо?

Той на свой ред присви рамене.

— Просто ми е любопитно. Намирам си занимание за мисълта, докато чакам поредната баня. Върви да намериш Зедар, Белгарат, и не ми досаждай повече. Имам работа.

Ако трябва да съм откровен обаче, хич не ме интересуваше къде е Зедар. Състоянието на Торак отнемаше активността му. Обикалях из Западните кралства, наглеждайки фамилиите, за които носех отговорност през вековете. Лелдорините си стояха в Уилдантор и бяха ангажирани с разни чудатости, насочени срещу мимбратите. Баронът на Во Мандор, дядото на Мандорален, също беше зает в битки със своите съседи, които обикновено избухваха по измислен повод. Кланът на Хетар отглеждаше коне, гответки се, макар и да не си даваше сметка за това, за идването на Господаря на конете. Дядото на Дюрник беше селски ковач. Релг пък беше религиозен фанатик, който през цялото време се възхищаваше на собствената си праведност и чистота. Нямах представа къде е родът на Тайба и това ми причини много безсънни нощи. Знаех, че нейното семейство е някъде по света, но напълно им бях изгубил дирите след нахлуването на толнедранците в Марагор.

Спрях в Тол Хонет преди да навестя Драсния и Черек. Винаги гледам да държа под око Боруните. В момента на трона беше Ран Борун XXI, който, както се оказа после, е пра-прадядо на Се'Недра. Говорил съм ви за обичая на толнедранците да се женят за братовчедите си, а Ран Борун XXI не правеше изключение от него. Кръвта на дриадите винаги излиза наяве при децата от женски пол, а мъжете от семейството обикновено са под чехъл. Мисля, че това е в кръвта им.

И така, пра-прадядото на Се'Недра беше към четиридесетте, когато посетих двореца. Жена му, Це'Лайн, имаше огненочервена коса и голяма власт в двора. Доколкото схванах, тя правеше живота на императора твърде вълнуващ.

Толнедранците продължаваха да поддържат заблудата, че името ми е някаква неизвестна алорнска титла, а учените в университета им съчиниха цяла теория за „Братството на магьосниците“, изцяло измислена и невярна. Някоя откъслечна забележка на Белдин или близнаците сигурно им е дала повод за това, а изобретателните учени са я разтеглили до размерите на теоретичен труд. Както се твърдеше там, ние бяхме нещо като религиозен орден. Един педант със силно

въображение беше стигнал чак дотам да твърди, че враждата между мен и братята ми и учениците на Торак е резултат от зараждането на някаква схизма в ордена, което се било случило много, много отдавна.

Никога не съм си правил труда да оспорвам тези погрешни схващания, защото ми осигуряваха достъп до който и да е от Боруните, Вордюоните или Хонетите, които от векове владееха трона. А това пести много време.

Беше зима, когато стигнах Тол Хонет и се представих в двореца. Зимите в Тол Хонет не са особено сурови, затова не ми се наложи да си проправям пътя към императорския палат през дълбоки преспи.

— Значи ти си Белгарат Древния? — попита Ран Борун, когато ме представиха пред него.

— Така ме наричат, Ваше Величество — отговорих.

— Винаги съм се чудил що за титла е това — каза той. Като всички от неговия род и той беше дребен мъж, а огромният трон го правеше да изглежда малко нелепо. — Кажи ми, Древни, титлата „Белгарат“ наследствена ли е или ти и предците ти сте избирани по някакъв признак?

— Наследствена е, Ваше Величество — отговорих. Е, това все пак не беше лъжа, зависи само какво се разбира под „наследственост“.

— Колко жалко — промърмори той. — Щеше да ми е много полюбопитно, ако всички тези Белгарат се избират по някакъв знак свише. Предполагам, че си тук, за да ми предадеш важни новини?

— Не, не е съвсем така, Ваше Величество. Минавах наблизо и си помислих, че ще е добре да ви се представя.

— Много любезно от твоя страна. Един от моите прародители е познавал един от твоите предци. Както ми казаха, това се е случило по време на войната с ангараките.

— Доколкото ми е известно, наистина е било така.

Той се облегна назад в тапицирания си с червено трон.

— Онова е било велико време. Няма спор, мирът е хубаво нещо, но войните са много по-вълнуващи.

— Мисля, че са твърде надценявани — рекох му. — Когато си на война, повечето ти време минава в придвижване от място на място или пък в очакване да се случи нещо. Повярвай ми, Ран Борун, има много по-добри начини да си запълниш времето.

Точно в този момент жена му влетя в тронната зала.

— Каква е тая идиотия? — попита с глас, който сигурно са чули чак в Тол Вордю.

— Коя идиотия по-точно, сърце мое? — попита спокойно той.

— Не е възможно да се каниш да изпратиш дъщеря ми на Острова на бурите в тая ужасна зима!

— Не е моя вината, че рожденият й ден се пада през зимата, Це'Лейн.

— Вината е колкото моя, толкова и твоя!

Той се закашля смутено.

— Риванците могат да почакат до лятото! — атакува отново тя.

— Според Съглашението тя трябва да е там на шестнайсетия си рожден ден, любов моя, а толнедранците никога не нарушават подписаните договори.

— Глупости! Ти винаги гледаш да се измъкнеш от споразуменията!

— Но не и от *това*. Сега по света цари мир и аз не искам с нищо да го нарушавам. Кажи на Це'Брон да си приготви багажа. О, между другото, да ти представя Древния Белгарат.

Тя ми хвърли само бегъл поглед.

— Много ми е приятно — отсече накратко. После отново продължи тирадата си, изваждайки хиляди причини, поради които точно сега било невъзможно за дъщеря й, принцеса Це'Брон, да пътува за Рива.

Реших да се намеся. Знаех, че принцеса Це'Брон не е онази, която очакваме, но пък не исках Боруните да нарушават с лека ръка Съглашението от Во Мимбре.

— Аз самият отивам към Рива, Ваше Императорско Величество — обърнах се към огнената малка женичка на Ран Борун. — Ако ми позволите, лично ще придружа дъщеря ви. Гарантирам ви, че ще е в безопасност и че към нея ще се отнасят с нужното уважение.

— Колко мило от твоя страна, Белгарат — бързо се намеси Ран Борун. — Имате нашето благоволение. Дъщеря ни ще е в сигурни ръце. Алорните по онези места много уважават Древния Белгарат. Лично аз ще следя приготовленията за пътуването.

Той се държеше много спокойно и уравновесено. Беше живял достатъчно дълго с жена си, за да знае как да овладява буйните й изблици.

И така, аз придружих Нейно Малко Императорско Височество, принцеса Це'Брон, до Острова на бурите за нейното ритуално представяне в тронната зала на риванския крал, както го изискваше Съглашението при Во Мимбре. Це'Брон беше също такава кибрилля като майка си и също толкова неискрена като своята праплеменница. Което не можеше да постигне с крясъци, тя го получаваше с крънкане. Доста ми се понрави.

Принцесата се цупи първите няколко дни от нашето пътуване на север и на мен най-накрая ми омръзна.

— Какво не е наред, млада госпожице? — попитах я по време на закуска четвъртия ден от заминаването ни от Тол Хонет.

— Не желая да се женя за алорн!

— Не се притеснявай за това — казах, — няма да ти се наложи да го правиш.

— Вие пък откъде сте сигурен?

— Кралят на Рива още не е дошъл, а и дълго занапред няма да се появи.

— Който и да е алорн може да се яви в Рива, претендирали, че е наследник на Желязната хватка. Ще ме принудят да се омъжа за някакъв простосмъртен.

— Не, скъпа — успокоих я аз. — Най-напред, нито един алорн не би си позволил подобно нещо. И после — самозванецът няма да може да мне през изпитанието.

— Какво изпитание?

— Само *истинският* ривански крал ще изтръгне меча на Желязната хватка от стената в тронната зала. Самозванецът не би могъл да го мръдне оттам дори с ковашки чук. Сферата има грижата за това.

— Виждал ли си някога този мистериозен камък?

— Много пъти, скъпа, повярвай ми. Никой няма да те принуждава да се жениш за алорн.

— Защото сигурно не съм достатъчно добра? — избухна тя. Беше способна да се обърне точно наопаки само за миг.

— Това няма нищо общо с теб, Це'Брон — казах ѝ. — Просто още не е дошло времето. Най-напред трябва да се случат много други неща.

Очите ѝ се присвиха изпитателно. Сигурно се опитваше да открие някакво оскърбление в това, което току-що ѝ бях казал.

— Е, добре — каза накрая нелюбезно тя, — хубаво тогава. Но ще гледам да си изпълниш обещанието, старче.

— Няма и да си помисля да те мамя, принцесо.

И така, аз откарах навреме принцеса Це'Брон в Рива, а придворните дами в Цитаделата я глезиха и приласкаваха с огромно внимание. Тя направи задължителната си појава в тронната зала и изчака полагаемите се три дни там, а после я отведох обратно.

— Нали видя, че не беше толкова страшно — казах ѝ, когато вече бяхме стъпили на един от мраморните кейове в Тол Хонет.

— Какво пък, мисля, че наистина не беше. — После се засмя звънко, обгърна врата ми с тънките си ръчички и шумно ме целуна.

Изчаках в Тол Хонет, докато настъпи пролетта и после наредих на един черекски боен кораб да ме откара на север. Отбих се в Трелхейм да видя дядото на Барак, който беше също толкова огромен и червенобрад, какъвто щеше да стане и „Страховития Мечок“, а и почти толкова интелигентен. В Трелхейм всичко изглеждаше наред, затова се отправих към селото, където Поулгара бдеше над семейството на пра-прадядото на Гарион, още един на име Геран. Поул се изхитрява да пробута това име при всяко ново поколение. Изглежда е свързано с чувството ѝ за приемственост. Този Геран тъкмо се беше оженил за една русокоса черекска девойка и всичко вървеше според очакванията ни.

Като минахме през обичайните поздрави и ритуали, присъщи на всяко семейно събиране, аз най-сетне успях да поговоря насаме с дъщеря си.

— Изглежда ще имаме проблеми с дриадската принцеса, когато дойде времето — предупредих я аз.

— Така ли? И какви по-точно?

— Принцесите не са много хрисими. Ние женим всички тези младежи за алорнски момичета, а алорнските жени са кротки и ведри. Дриадите в рода на Борун са всичко друго, но не и кротки. Те са властни, глезени и лукави. — Разказах ѝ за принцеса Це'Брон и пътуването до Рива.

— Ще се погрижа за това, татко — увери ме тя.

— Сигурен съм, че ще го направиш, Поул, но мислех, че е редно да те предупредя. Предполагах, че риванска кралица може да ти се стори много послушна, но не вярвай и дума на това, което ти казва.

— Ще се оправя с нея, когато му дойде времето. Къде отиваш сега?

— В Драсния. Ще нагледам семейството на Водача.

— Толкова ли е назряло времето?

— Близнаците смятат, че часът наближава. Започват да виждат някои от предзнаменованията и поличбите. Предполагат, че това, което чакаме, ще стане през следващия век.

— И с това моята задача ще е изпълнена, нали?

— О, мисля, че все ще ти намерим *някакво* занимание след това, Поул.

— Много съм ти признателна, старче. Щом сме толкова близо, май ще е добре да помисля за преместването ни в Сендария, а? — Тя пряко ме погледна. — Мога да чета Дарин и Мрин като теб, татко, и знам къде ще се роди Пратеника на боговете.

— Май наистина е добре да се погрижим за това — съгласих се.

— Щом си свърша работата в Драсния, ще се върна в Долината да поговоря с близнаците. Може да са стигнали до нещо по-конкретно. Сега не е време за грешки.

— Кога заминаваш за Драсния?

— Утре. Ще можеш ли да направиш от онзи черешов пай за закуска, Поул? Не съм опитвал плодовия ти пай близо век и много ми липсва.

Тя ме изгледа продължително.

— Твоите сладкиши са най-вкусните, Поул — казах, без дори да се усмихна. — Хрумна ми нещо — след като Пратеника на боговете се възкачи на трона, можеш да отвориш сладкарска работилница.

— Да не си си изгубил ума?!

— Нали каза, че оставаш без работа, Поул? Просто ти предлагам нещо.

Тя дори успя да се засмее.

На следващата сутрин тръгнах за Драсния. Дядото на Силк изнасяше стоки в чужбина, предимно подправки, и сътрудничеше на драснианското разузнаване. В това нямаше нищо необичайно, обаче.

Всички драсниански търговци работят и за разузнаването. И тук всичко вървеше по мед и масло, затова се върнах в Долината.

Бях много изненадан, че не заварих близнаците, когато се прибрах у дома. Бяха ми оставили много загадъчна бележка — нещо за спешно събиране при Поулгара. Опитах се мислено да се свържа с тях, но по неизвестна причина не получих отговор. Избълвах няколко ругатни, колкото да се успокоя, и се упътих обратно към Черек. Цялото това сноване напред-назад взе малко да ми омръзва.

Стигнах Вал Алорн през късното лято и тръгнах към селото, където живееше семейството на Поулгара. Тя обаче не беше вкъщи. Вместо нея близнаците бяха поели грижата за домочадието ѝ. Когато ги попитах къде е тя, отговориха ми доста уклончиво.

— Помоли ни да не ти казваме — каза Белтира с болезнена гримаса.

— Пък аз ви принуждавам да нарушите думата си — казах меко.

— Е, хайде, вие двамата, изплюйте камъчето. Сега нямам време да претърсвам света тревичка по тревичка, за да я търся. Та, къде казвате, че е тя?

Те се спогледаха.

— И без това вече има голяма преднина пред него — обърна се Белкира към брат си. — Едва ли ще я стигне, така че можем да му кажем.

— Сигурно си прав — съгласи се Белтира. — Отиде в Нийсия, Белгарат.

— В Нийсия ли? Че защо?

— Поул си има свои начини да събира информация... и да получава инструкции също. Но ти така или иначе го знаеш, нали?

От доста време насам бях наясно, че Поулгара получава персонални инструкции. Но никога не ми беше хрумвало, че нейният източник е различен от моя. Кимнах с глава.

— Както и да е — продължи Белтира. — Поул получи предупреждение, че Ктучик се кани да продължи нещо, което Зедар е започнал в началото на петото хилядолетие. Той се е свързал със сегашната Селмисра и я убеждава да се присъедини към него. Поул беше инструктирана да отиде в Стис Тор и да я разубеди.

— Защо пък точно Поул? — попитах го. — Можеше и аз да се погрижа за това.

— Поул не ни каза никакви подробности — отговори Белкира. — Знаеш каква е понякога. Явно е нещо, което изисква женски подход.

— Ние не сме единствените, които разполагаме с пророчествата, Белгарат — напомни ми Белтира. — Селмисра си има свой начин да вижда в бъдещето. Тя и нейните предшественички винаги са се страхували повече от Поулгара, отколкото от теб. Сигурно на Поул е писано да стори нещо ужасно с някоя от Змийските кралици. Предполагам, че замина за Стис Тор да попита поредната Селмисра дали иска тя да е потърпевшата. Само това навярно ще е достатъчно да я убеди да прекъсне преговорите с Ктучик.

— Това хубаво, но защо са нужни тогава всичкиувъртания? Не е ли могла да ми го каже направо? Защо е трябвало да се измъква тихомълком?

Белкира се усмихна.

— Тя ни го обясни — каза той. — Нали не държиш да ти повторим точно какво каза?

— Ще го преживея някак. Хайде, казвайте!

Той сви рамене.

— Ти си решаваш. Каза, че си досадно загрижен и гледаш да направляваш всяка нейна крачка и че с каквото и да се заеме, спориш с нея седмици наред. После заяви, че ще свърши тая работа, независимо дали това ти харесва или не. Нещата щели да минат много по-леко и гладко, ако стоиш настрани от всичко това. — И ми се ухили насреща.

— Не виждам нищо забавно в това, Белкира.

— Беше, когато тя ни го каза. Пропуснах някои от думите, които тя употреби. Речникът на Поул си го бива, нали?

Погледнах го дълго и изпитателно.

— Защо изобщо не прекратим този разговор? — предложих.

— Както кажеш, братко.

— Следващият път, като се свържете с нея, кажете ѝ да се отбие в Долината на път за дома. Налага се да си поговорим двамата.

После се обърнах и се върнах в Долината.

Месец по-късно Поул послушно дойде в моята кула. През това време се бях поупсокоил и не я гълчах — е, поне не много.

— Изглежда приемаш това доста леко, старче — отбеляза тя.

— Няма смисъл да се караме за нещо, което вече е приключило.

Какво точно се канеше да прави Ктучик?

— Както си му е обичаят — отвърна тя, — опитваше се да унищожи колкото се може повече хора в Западните кралства, та това да даде превес на силите му, когато настъпи подходящ момент. Мургите пак са отворили Южния път на керваните и отново настъпват на запад. Мисля, че е време много внимателно да проучим Кодекса на Мрин. Ктучик явно е убеден, че развръзката наближава. Прави всичко възможно да разедини Западните кралства. Решително не желае следващия път ние да сме на една страна, както беше при Во Мимбре. Съюзът на ангараките е твърде слаб и нетраен, затова Ктучик иска да посее раздори между нас и да уравновеси силите.

— Започваш да вникваш много дълбоко в смисъла на нещата, Поул.

— Имам добър учител.

— Благодаря ти — казах и някъде около минута след това се чувствах неизказано благодарен заради тази моя непредвидима дъщеря.

— Няма за какво — ухили ми се насреща тя.

— Защо не се върнеш в Черек и не пратиш близнаците обратно вкъщи? Ако някой е способен да измъкне нещо по-ясно и конкретно от Мрин, това са те.

— Както кажеш, татко.

Едва към края на века близнаците успяха да извлекат от Мрин това, което ни беше необходимо. През пролетта на 5300 г. те пристигнаха в моята кула, преливайки от вълнение.

— То ще се случи съвсем скоро, Белгарат — извика Белтира. — Пратеника на боговете ще се яви през този век!

— Крайно време беше — рекох. — Защо толкова дълго търсихте този пасаж?

— Явно не е трябвало да го намерим досега — отговори Белкира.

— Бихте ли ми разяснили?

— Контролът на Необходимостта е много по-здрав, отколкото си даваме сметка — каза той. — Пасажът, в който се казва, че всичко ще се случи именно през *този* век, е съвсем открит и ние сме го чели десетки пъти, но досега изобщо не можехме да го проумеем. Миналата нощ обаче нещата си дойдоха по местата. Обсъдихме това и стигнахме до извода, че както и да се ровим в Мрин, няма да проникнем в

смисъла на отделните пасажи, докато Необходимостта не прецени, че е дошло време за това. Колкото и да е странно, тълкуването на Кодекса на Мрин е част от самото събитие.

— Това е най-тромавият и неефективен начин да се върши работа — възразих аз. — Защо ли Необходимостта си играе като котка с мишка с нас?

— И за това си говорихме, Белгарат — каза Белтира. — Изглежда основната цел е да *те* държи настрана. Явно Необходимостта много се гордее с теб, но те познава твърде добре, за да ти позволи да промениш хода на историята, като ти даде информация за бъдещето много по-рано от необходимото.

— А пък ти доста упорито се опитваш да го сториш при удобен случай — допълни Белкира с ухилена физиономия.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Предполагам, че трябваше да се засегна от обидното тълкуване на близнаците, но то изобщо не ме насърби. Познавах достатъчно добре и от дълго време приятеля на Гарион, за да ми е известно мнението му за мен издъно. Затова се опитвах да се овладявам при всеки подобен случай. Мисля, че съм го казвал и преди — не съм устроен така, че да чакам спокойно и безучастно съдбата да определя хода на историята. Независимо за колко умен се мислех обаче, приятелят на Гарион винаги беше два хода пред мен. Досега би трябвало да свикна с това, предполагам, но така и не можех да се примирия.

Фактът, че през този век най-сетне ще се роди Пратеника на боговете, също много ми помогна да приема хладнокръвно неласкавите заключения по мой адрес. Безмилостно вадих душата на бедната Поулгара през първите три десетилетия от петдесет и четвъртото столетие. Отбивах се всеки два-три месеца да проверявам дали жената на наследника не е бременна и настоявах да присъствам на всяко раждане в малкото семейство.

По това време Поул живееше в Медалия, Централна Сендария, а името на тогавашния наследник беше Дарал. Бях твърде разочарован, когато през 5329 г. жената на Дарал, Алара, роди момче, което не носеше знака на съдбата, нито пък раждането беше придружено от никакви знамения. И това не беше Пратеника на боговете. Поул го нарече Геран и това име някак особено му подхождаше.

Вероятно професията на Дарал, който беше каменоделец, накара дъщеря ми да премести през 5334 г. семейството в планинското селце Анат, точно до границата с Алгария. По тези места имаше много големи каменни карieri, които позволиха на Дарал да си намери постоянна и сигурна работа.

Това обаче ме хвърли в дълбоко беспокойство. По някаква причина самото име Анат предизвикваше ледени тръпки по гърба ми. Не че Анат беше лошо селище. То не се различаваше от което и да е планинско селце по света. В него имаше една улица, което е обичайно

за поселище, построено в дъното на стръмна урва. Къщата на всеки новодошъл поселник просто изникваше в някой от двата края на тази улица. Това правеше града много тесен и дълъг, ала този факт не притесняваше никого. Хората, които живеят в планината, са свикнали да ходят. Склоновете на урвата бяха обрасли с трепетлики и това придаваше на селцето свежа и непринудена атмосфера. Някои от планинските селища са затънали до ушите в борове и смърч, затова са постоянно сенчести и мрачни. Анат не беше от този тип, но въпреки това тръпки ме полазваха от него.

На мен обаче не ми се отдаде възможност много дълго да треперя от предчувстия в Анат, защото трябваше да замина за Боктор и да присъствам на раждането на един от членовете на многобройната кралска фамилия на Драсния. Нарекоха го принц Келдар, макар да беше доста далечен роднин на преките наследници на трона. Въпреки това обаче появата му на бял свят беше придружена със знаци и предзнаменования, които за мое огромно съжаление не се явиха при раждането на Геран. Мрин предсказва неговото идване под името Водача. Но целият останал свят го познава с прякора, който му дадоха неговите състуденти от Драснианска разузнавателна академия — Силк.

През следващите няколко години тичах постоянно насам-натам. Водача беше роден през 5335 г., а по същото време на бял свят дойде и Слепец — Релг, улгоският фанатик. После, през 5336 г., беше роден и синът на графа на Трелхейм. Кръстиха го Барак, но Мрин го нарича Страховития Мечок. През следващата година дойдоха и Повелителя на конете и Рицаря-защитник — Хетар и Мандорален. Придружителите никнеха наоколо, ала къде беше Пратеника на боговете?

През 5338 година получих спешно съобщение за сбирка при Поулгара. Пристигнах в Анат колкото се може по-бързо, очаквайки най-лошото, но там не заварих никаква извънредна ситуация, доколкото можех да преценя. Поул изглеждаше спокойна, когато ме пресрещна при каменните кариери в края на града.

— Какво е станало, Поул? — попитах.

— Нищо особено, татко — отвърна тя с леко потрепване. — Просто някой трябва да ме замести. Имам работа извън Анат за няколко месеца.

— И каква е тя?

— Нямам желание да обсъждам това.

— Пак ли започваме тази стара и отегчителна игра, Поул?

— Това не е игра, татко, а ако ти е омръзнато, мога да извикам близнаците.

— Сега не можеш да ги караш да напускат Долината, Поул! Имат толкова много работа на главата, че не трябва да ги отделяш от Кодекса на Мрин!

— А чичо Белдин наблюдава Торак. Това също е важно. Мисля, че ти си избраният, татко, независимо дали ти харесва или не. Нали в момента не се занимаваш с нищо съществено? Акушерките и без теб могат да изродят тези бебета, без да се налага да им висиш на главите. Грижи се за Дарал и момчето, старче. И ако ме попиташи „Защо точно аз?“, ще ти оскубя брадата!

— Не съм ти слуга, Поул.

— Не си. Но служиш на нещо много по-важно, отколкото съм аз. Трябва да се справя с един проблем, а ти ще ме заместваш, докато отсъствам.

— Учителя нищо не ми е казал за това.

— Той е много зает сега, затова аз ти предавам инструкциите вместо него. Просто го направи, татко. И моля те, недей да спориш с мен.

И преди да съм измислил някакъв подходящ отговор, тя се разтвори във въздуха и изчезна. Изругах гръмко, а после примирено поех към селцето. Геран, който по това време беше деветгодишен, ме чакаше пред вратата на масивната къща, построена от баща му в източния край на единствената улица в Анат.

— Здравей, дядо — поздрави ме той. — Говорихте ли вече с леля Поул?

— По-вярно би било да се каже, че тя говори, а аз слушах — отвърнах кисело. — Споменавала ли е пред теб къде отива?

— Доколкото си спомням, не. Но в това няма нищо необичайно. Леля Поул почти никога не казва къде отива, какво ще прави или пък защо.

— Виждам, че и ти си го забелязал. Къде е майка ти?

— Отскочи до хлебарницата. Леля Поул каза, че ще останеш за известно време с нас, пък мама знае колко обичаш сладкиши.

— Всички си имаме своите малки слабости, нали така?

— Мама трябва да се върне всеки миг — каза той, — но така и така ще чакаме, не може ли през това време да mi разкажеш приказка?

Аз се засмях.

— Сигурно — рекох. — Леля ти Поул ме прикова за това място, докато се върне, така че ще имаме много време за приказки.

Загледах се в момчето по-отлизо. Макар като повечето от членовете на своето семейство да беше роден с пясъчноруса коса, сега кичурите на Геран започваха да потъмняват. Той никога нямаше да стане едър като Желязната хватка, но вече си личеше далечната прилика с неговия праотец.

(Ако mi позволите, ще vi отправя едно малко предупреждение. Когато знаете, че нещо ще се случи, се опитвате да видите знаците за неговото наближаване почти във всичко. Опитайте никога да не забравяте обаче, че повечето неща на този свят се случват без предварително предизвестие. Единствената им значимост се състои в естествената причина, която ги е породила, и в техния ефект. Ще полудеете, ако се опитвате да намерите някакъв скрит подтекст във всеки порив на вятъра или в писъка на бурята. Не отричам, че вероятно има няколко предзначението, които сигурно не бихте искали да пропуснете. Важното е да знаете разликата.)

Винаги съм се радвал на присъствието на внуките си. В тях има една особена поченост, която винаги много ме е привличала. Не казвам, че понякога не са правили разни глупави или пък очевидно опасни неща. Схватката на Гарион с дивия глиган в леса край Вал Алорн например е неприемлива за здравия разум. Но ако се опитате да погледнете през техните очи и се замислите над погрешните им по ваше мнение доводи, то ще установите, че от тяхна гледна точка всичко е напълно оправдано и закономерно. Наследниците на Желязната хватка и Белдaran винаги са били много сериозни момчета. Е, вярно, че им липсваше чувство за хумор, но човек не може да притежава всичко наведнъж.

Като изключим това, че Поулгара твърде грубо и безцеремонно ме принуди да се грижа за Геран, признавам — месеците, прекарани с него, mi доставиха голяма радост. Никога няма да стана рибар като Дюрник, но поне основните положения са mi ясни. Което ще рече, че мога да сложа стръвта на куничката. Ала Геран беше на възраст, когато риболовът се превръща във всепогълъщаща страсть. Дългите години

наблюдения са ме научили, че това увлечение се появява точно преди момчето внезапно да осъзнае, че светът се дели на два вида хора — хора-момчета и хора-момичета. Като цяло повечето от момчетата одобряваха този факт. Но само ако можеха да не се държат така, сякаш те първи са направили това разкритие!

Както и да е. Тази пролет и лято ние с Геран прекарахме в дебнене на хитрите пъстърви. На земята има и други видове риба, разбира се, но винаги съм мислел, че ловенето на пъстърва е най-голямото предизвикателство. Нещо повече, ако не се вдига много шум, могат да се водят изключително задълбочени разговори, докато я чакаш да кљвне.

Спомням си един наистина злочест и окаян ден. Но той беше и невероятно красив и двамата с моя внук изкарахме цялото време в сладки разговори върху импровизиран сал в средата на малко планинско езерце, а около нас ръмеше ситен дъждец. Не знам каква беше причината, но пъстървата сякаш беше полуудяла. Двамата с Геран само за един ден наловихме толкова риба, колкото друг път хващахме за цяла седмица.

Късно следобед, когато и двамата бяхме прогизнали до кости, а рибарското кошче, което носехме „за всеки случай, ако ни се усмихне щастието“, беше пълно догоре с посипани със сребърни капчици пъстърви, се поуспокоихме и умората започна да се усеща.

— Това наистина е голямо удоволствие, дядо — отбеляза партньорът ми в риболова. — Ще ми се да го правехме по-често.

— Геран — отвърнах, — ние излизаме на риболов всеки ден през последните три седмици. По-често от това просто не е възможно.

— Да, обаче днес ги уловихме.

Засмях се.

— Това наистина е по-различно — съгласих се.

— Ние не сме като другите хора, нали? — попита той внезапно.

— Защото ни харесва да ловим риба ли? По света има много рибари, Геран.

— Нямах това предвид. Говоря за нашето семейство. Струва ми се, че сме някак по-различни — има нещо странно... и особено в нас.

— Той направи гримаса и избърса с ръкав дъждовната вода от носа си.

— Май не се изразих много ясно, а? Не казвам, че сме много важни или пък нещо такова, но просто не сме като останалите хора. Или поне

на мен така ми се струва. Леля Поул никога не говори за това с мен, но понякога нощем преди да заспя я чувам да приказва с татко в кухнята. Тя познава много хора, нали?

— Леля ти ли? О, да, Геран, леля ти има познати почти във всяко от Западните кралства.

— Не мога да разбера как така е успяла да се запознае с всички тези крале и благородници. Тя почти никъде не ходи. Знаеш ли какво си мисля?

— Какво ти е дошло на ума, момче?

— Мисля, че леля Поул е по-възрастна, отколкото изглежда.

— На това му казват „добре запазена“, Геран. На твоето място не бих му обръщал голямо внимание обаче. Дамите са малко чувствителни, когато стане дума за тяхната възраст.

— Ти също си стар, но това изглежда не те притеснява.

— Защото всъщност още не съм пораснал. Все още мога да се забавлявам, а това те съхранява млад. Леля ти мисли, че да се забавляваш изобщо не е нещо значително и важно.

— Тя е много странна, нали? Понякога си мисля, че е най-странната жена на света.

Точно в този момент не се сдържах и се разсмях с глас.

— Нещо смешно ли казах?

— Някой ден ще ти обясня това. Прав си обаче. Нашето семейство *наистина* е по-специално, но е много важно всички ние да се държим като обикновени хора. Леля ти ще ти го обясни, само трябва още малко да пораснеш.

— Това харесва ли ти — да си по-различен, имам предвид.

— Не съвсем. Голямо бреме е, Геран. Нашето семейство е призвано да извърши нещо много важно, но по света има хора, които искат да ни попречат.

— Ала въпреки това ние ще го направим, нали? — момчешкото му лице беше добило решително изражение.

— Мисля, че ще го направим, но дотогава има още време. Ще откачиш ли тази риба от куката или се каниш да я държиш там цял ден?

Внукут ми изхълца и се хвърли върху пъстървата, която сигурно тежеше близо три килограма.

Често си спомням този ден. Ако се съди по всичко, той беше един от най-прекрасните дни в живота ми.

Беше почти зима, когато Поулгара се върна. Листата бяха променили цвета си, а после паднаха от клоните, небето стана сиво и във въздуха миришеше на сняг, когато тя се зададе по единствената улица на Анат, заметната със синьото си наметало и с доволен израз от добре свършена работа върху лицето.

Видях я да идва и излязох да я посрещна.

— Как така се връщаш толкова рано, Поул? — пошегувах се. — Дори не можа да ни домъчнее за теб. Сега вече можеш ли да ми кажеш къде беше и какво прави?

Тя присви рамене.

— Пак трябваше да отида в Нийсия. Налагаше се да се срещна с едни хора.

— И кои са те?

— Зедар и сегашната Селмисра.

— Не се доближавай до Зедар, Поул! Ти може и да си силна, но неговата власт е много голяма!

— Поискаха го от мен, татко. Двамата със Зедар трябваше да се опознаем. Това е едно от онези неща.

— Какво общо има Зедар с това?

— Не виждам защо толкова се вълнуваш, когато стане дума за Зедар. В действителност той е доста трогателен. Стори ми се почти развалина, не се храни и изглежда ужасно болен.

— Хубаво, пожелавам му всички радости на лошото здраве. Даже ще изобретя няколко нови болести в негова чест, ако вече съществуващите започнат да му омръзват.

— Ти си варварин, татко.

— Ти го казваш. И какво прави той в Нийсия?

— Доколкото разбрах е станал скитник. Броди по целия свят и отчаяно търси нещо или някого.

— Да се надяваме, че няма да успее да го открие.

— Напротив, той задължително трябва да го намери. Ако ли пък не, *ти* ще трябва да го направиш, а няма дори да си наясно откъде да започнеш търсенето.

— Е, и какво? Намерил ли го е?

— Не. Това, което търси, само ще го намери.

Това беше първият знак, че идва Ерионд. Веднъж с Белдин говорихме за това и стигнахме до извода, че Ерионд и Торак бяха огледални образи — Торак от едната страна, а Ерионд — от другата. Всеки от тях беше точно обратното на своето копие.

Понякога се чудя дали Торак осъзнаваше, че е грешка.

Това само по себе си би оправдало цялото ми съществуване.

— Защо е трябвало да говориш със Селмисра? — попитах.

— За да я предупредя — отговори дъщеря ми. — След няколко години тя ще направи нещо и аз трябва да й се отплатя. Ала това и на двете никак не ни харесва — въздъхна Поулгара. — Ще бъде нещо ужасно, но нямам друг избор. — Тя внезапно протегна ръце, прегърна ме и скри лице в рамото ми. — О, татко — изхлипа, — защо точно аз трябва да го направя?

— Защото ти единствена си способна на това, Поул. — После я потупах по рамото. — Хайде, успокой се. Тихо, тихо.

Последвалите години бяха спокойни, а това много ме изнерви. Най-значимите събития в историята на света щяха да се случат съвсем скоро и аз исках това да стане колкото се може по-бързо. Никак не мога да чакам.

През 5340 г. Ран Борун XXIII беше коронясан за император на Толнедра и не след дълго се ожени за една от братовчедките си, червенокоса дриада на име Се'Вейн. Близнаците казаха, че това е много съществено и ме увериха, че от този брак ще се роди Кралицата на света. Ако бяха прави, а те почти винаги имаха право, това означаваше, че когато Геран порасне и се ожени, той ще е бащата на този, когото очаквахме.

Не след дълго Белдин се върна в Долината.

— Виждам, че най-после си се уморил да пазиш пещерата — казах му, когато изкачи стълбите на кулата ми.

— Не си прав — отвърна той. — Трябва да са се случили някои неща, нали?

— Достатъчно неща станаха. С всеки ден приближава раждането на Пратеника на боговете.

— Така и предполагах. Преди няколко месеца нещо много силно ме принуди да се разходя и да огледам наоколо. Мургите имат нов крал. Казва се Таур Ургас и е наистина смахнат. Но няма какво толкова да се чудим — всички от Ургас са луди. Ала Таур Ургас ги задминава

по безумство. Видях го веднъж в Рак Госка и смятам, че ще има съществена роля в събитията.

— Има ли някакъв знак от малорианския му побратим?

Белдин кимна.

— Името му е Закат. Още не са го коронясили за император, но и това скоро ще стане. Баща му е много болен. За един ангарак Закат е изключително цивилизиран мъж. Доколкото успях да разбера, той е много интелигентен и неговите учители са убедили баща му да го даде да се учи в университета на Мелсена. Образован малориански император ще бъде новост за нас. Колко от Придружителите са се появили досега?

— Доколкото ми е известно, шест. Водача и Слепеца са родени през 5335, Страховития мечок — през 5336, а Повелителя на конете и Рицаря-защитник — в 5337 година.

— Дотук са само пет.

— Мислех, че вече знаеш за Мъжа с Двата живота. Той се роди по-рано — през 5330, мисля. Наследник е на ковача в Ерат, Централна Сендария.

— Има ли някакви поличби и за останалите?

— Близнаците мислят, че сегашният император на Толнедра ще бъде баща на жената на Пратеника.

— Така нещата съвсем се подреждат. Как е Поул?

— Трудно ѝ е както винаги. Преди няколко години отиде в Нийсия и там се срещуна със Зедар.

— И ти ѝ позволи?

— Това не е подходящата дума, когато иде реч за Поул. Досега трябва да си го разбрали, Белдин. Въщност тя въобще не си направи труда да ме уведоми къде отива. Едва после благоволи да ми каже, че двамата със Зедар *трябвало* да се запознаят. Тя получава инструкциите си от друго място, а не от Мрин.

— Сигурен съм, че е така. О, почти щях да забравя. В Гар ог Надрак също има нов крал. Името му е Дроста лек Тун и беше едва дванайсетгодишен, когато се възкачи на трона.

— Виждал ли си го?

— Не. Чух за него, когато бях в Рак Госка. Алгарите ще направят ли нещо за своя принц-наследник?

— Какво разбираш под „да направят нещо за него“?

— Той е сакат, нали? Не вярвам алгарите да търпят инвалид за крал.

— Ще се справи. Щом като язи, значи не е по-лош от който и да е жив алгар. — Подръпнах брадата си. — Аз обаче малко се притеснявам за това. Мрин казва, че Повелителя на конете ще е негов син, а той вече се роди, но в друг клан. Близнacите умуват над това. Точно сега Мрин страшно се е заинатил. Ще поостанеш ли тук за малко?

— Не, по-добре да се връщам в Южен Ктол Мург и да наглеждам Опъреното лице. Все повече наближава раждането на Пратеника, а то вероятно ще събуди Торак.

— Не съм много сигурен в това. Но ако *наистина* се случи, доста ще загазим. Бебето едва ли ще е голяма заплаха за Торак Едноокия.

— Все пак трябва да сме подгответи, просто за всеки случай. Ако Торак се събуди, ще трябва да отнесеш детето някъде в лесовете и да го скриеш. Чамдар още ли души наоколо?

— Сега е в Толнедра. Драснианското разузнаване има грижата за него.

— Мислех, че това е твоя работа.

— Така е по-добре. Чамдар ме познава. Може да почувства, ако съм някъде наоколо.

— Твоя си работа. Ще отида да поговоря с близнacите и се връщам в Ктол Мург. — Той се обърна и заслиза по стълбите. Чак тогава осъзнах, че изобщо не ми поиска нещо за пиене. Напрегнатото очакване ни караше да се държим доста странно.

На следващата година куцият Чо-Хаг беше издигнат за Водач на клановете на Алгария и това ми създаде много грижи. Знаех, че Хетар някога ще заеме този пост, но изобщо не проумявах как ще стане това, освен ако не избухнеше още някоя война между клановете. Като се има предвид какво предстоеше, една война в Алгария беше последното нещо, което ни беше нужно.

Нещата се развиваха много бързо и събитията се трупаха едно след друго, накъдето и да се обърнеш. Запазвайки присъствие на духа, аз продължавах да отчитам времето до възмъжаването на Геран и неговата женитба. Понякога губех търпение и бездейното очакване ме влудяваше. Тогава, без да има *наистина* някаква нужда от това, отръсках праха от скитническия си костюм и тръгвах да пътувам.

Първата ми спирка беше в Анат, естествено. Геран беше на около дванайсет и растеше като тръстика. Косата му бе станала още потъмна, а гласът му мутираше — понякога ставаше топъл баритон, а друг път пискаше и дращеше. Често това ми напомняше за младо петле, което се учи да кукурига.

— Вече забелязва ли момичетата? — попитах Поул, когато успях да я придърпам на четири очи в един ъгъл.

— Дай му време, татко — отговори тя. — Илдера е едва на девет години, нека не прибързваме.

— Илдера?

— Момичето, което той ще вземе за жена.

— Не ми звучи като сендарско име.

— Не е. Илдера е дъщеря на Водача на клановете в Алгария. Пасищата им са точно отвъд границата.

Аз се начумерих.

— Сигурна ли си, Поул? Винаги съм си мислел, че майката на Пратеника ще е сендарка.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Не знам. Нали трябва да се роди тук, в Сендастия. Сигурно затова съм стигнал до заключението, че майка му ще е сендарка.

— Просто трябваше да ме попиташи, татко. Още преди шест поколения можех да ти кажа, че ще е алгарка.

— Убедена ли си, че е точно тя?

— Разбира се, че съм убедена.

— Казала ли си това на Геран?

— Обикновено не го правя, татко. Трябваше да си го разбрали досега. Ако вземеш да нареждаш на хората за кого трябва да се оженят, почват да се инатят като магаре на мост.

— Пратеника трябва да знае за кого ще се ожени.

— Докато не съм готова да му кажа, той няма да знае.

— Поул, това е записано в Съглашението от Во Мимбре. Там черно на бяло се казва, че той ще се ожени за толнедранска принцеса.

— Това нищо няма да означава за него, татко.

— И как смяташ да го запазиш в тайна?

— Просто няма да го науча да чете.

— Невъзможно е да постъпиш така! Той трябва да може да чете!

Как ще знае какво да прави, ако не може да прочете Мрин?

— Ще има време после да се научи да чете, старче. Аз започнах да уча едва когато Белдаран се омъжи, не помниш ли? Ако той е човекът, когото очакваме да се появи, няма да има никакви трудности с наваксването.

Имах резерви по този въпрос, но нищо не казах.

— Какво си съобщила на Геран? — попитах.

— Не много. Младите хора са склонни да дрънкат, когато са развлънувани. Предпочитам хората от Анат да не знаят, че между тях има кралска особа. Дарал знае, разбира се, но той умеет да си държи езика зад зъбите.

— Къде е момчето тази сутрин?

— На кариерата с баща си — учи занаят.

— Работата в кариерата е опасна, Поул — възразих.

— Всичко ще бъде наред, татко. Дарал има грижата за това.

— Мисля и аз да отскоча дотам.

— Защо?

— Да попитам дали Дарал ще даде почивка на наследника си.

— Това пък за какво ти е?

— За да отидем с момчето на риболов.

— Да не се каниш да го замъкнеш някъде, където сте сами, и да му наговориш неща, които не би трябвало да знае?

— Нямам намерение да правя подобно нещо.

— Тогава защо ще ходите на риболов?

— За да ловим риба, Поул. Нали затова хората ходят на риболов? Тя изви многозначително очи към небето.

— *Мъже!* — пророни само.

Двамата с Геран изкарахме прекрасен следобед край планинския поток, който се спускаше стремглаво към малкото езерце, за което споменах преди. Нямахме много време за разговори, защото рибата кълвеше и цялото ни внимание беше погълнато от това.

На следващата сутрин се сбогувах с всички и заминах за Ерат. Исках да хвърля един поглед на Дюрник. Знаех, че той е Човека с два живота, но до момента нямах представа какво точно означава това, нито пък доколко съществена ще е ролята му в нашия живот. Сега, разбира се, той е мой зет и най-новият ученик на Учителя.

Не е ли странно как се обърнаха нещата?

Дюрник беше с около година по-млад от Геран, но вече бе много як. Беше наследник на ковач на име Барл, а да работиш на наковалнята е един от най-бързите начини да натрупаши мускули.

Вече си личеше, че Дюрник е много сериозен младеж и се очертаваше да се превърне в типичен сендар — умерен, работлив и със здрав морал. Съмнявам се през целия му живот да му е минавала поне една нечиста или похотлива мисъл.

Счупих една катарама на багажа си — съвсем неволно, разбира се — и спрях в ковачницата на Барл да я поправя. Барл подковаваше един кон, затова Дюрник поправи катарамата. Двамата поговорихме малко, а после продължих по пътя си.

Съмнявам се, че зет ми изобщо си спомня за тази среща. Аз обаче я помня, защото краткият ни разговор ми каза всичко, което исках да зная за него.

Като напуснах ковачницата на Барл, поех на юг към Арендия да посетя Уилдантор. Най-типичен за рода беше младият граф Релдеген, който явно се канеше да изкара целия си живот с полуизмъкната от ножницата рапира. Релдеген напълно отговаряше на определението „луда глава“. Не беше чак такава напаст, каквато щеше да стане неговият племенник Лелдорин, но двамата имаха много общи черти. Въпреки това много го харесах.

Щом напуснах Арендия, се прибрах по най-бързия начин в Долината. Наблизаваше зимата, а исках да разбера дали близнаците са открили нещо ново. Събитията препускаха неудържимо напред и почти не минаваше ден без те да прозрат още някой пасаж от Мрин.

Проблемът в Алгария беше решен едва през 5344 година. Младият Хетар и родителите му пътували сами близо до Източното укрепление и били нападнати от мурги. Разбойниците убили родителите на момчето, а него влачили вързано за един кон няколко мили. После решили, че е мъртво и го изоставили. Чо-Хаг го открил няколко дни по-късно и го осиновил съвсем навреме. Така Хетар щеше да стане следващият Вожд на клановете, без да се стига до нова война. *Ето това* вече беше облекчение.

През пролетта на следващата година близнаците ми наредиха да срещна Поулгара с младите алорни, които щяха да бъдат толкова важни за нас по-нататък.

— Те наистина трябва да я познават, Белгарат — каза Белкира. — Скоро ще настъпи времето, когато заедно ще вършите велики дела, затова трябва да я различават от пръв поглед. Алорните имат големи предразсъдъци към участието на жени, така че нека отсега докато са млади свикват с мисълта, че Поул не е обикновена жена. Ние ще дойдем с теб в Анат и ще наглеждаме семейството, докато вие двамата пътувате.

Не можех да оспорвам доводите им, защото двамата бяха алорни. Освен това Поул вегетираше в Анат и едно пътуване нямаше да ѝ се отрази зле.

Представа нямате колко бързо се съгласи с това предложение и тя.

Най-напред тръгнахме към Алгария, защото ни беше най-близко и най-после срещнахме Чо-Хаг. Алгарите много пътуват. Едва осемгодишен, Хетар беше момченце с мрачно лице, което използваше всеки миг да се учи на езда и да върти оръжието. Очите му ставаха безизразни, колчем някой споменеше думата „мург“. Явно вече беше избрал на какво да посвети живота си. И аз не харесвам мургите, но при Хетар това беше се превърнало в главна цел.

Всички алорни бяха чували за мен и дъщеря ми, разбира се, затова Чо-Хаг ни посрещна по царски. Погрижих се Поул да може да поговори надълго и нашироко с Хетар и у нея се породиха много съмнения по негов адрес, когато потеглихме към Драсния.

— Мисля, че е на прага на лудостта, татко — каза тя. — Той ще се превърне в истинско чудовище, когато порасне, а му е предопределено да стане крал на алгарите.

— Това е проблем на мургите, не намираш ли? — отвърнах.

— Не бъди толкова самодоволен, старче. Хетар ще стане същински варварин, а това рано или късно ще се обърне срещу нас. Нали ти е ясно, че той е Ша-Дар?

— Да, усетих го още първия път, когато го видях. Дали вече знае?

— Вероятно. Вече му е известно, че е много по-близо до конете, отколкото който и да е от останалите алгари. Може би още не е направил връзката. И другите двама алорни ли са толкова диви като този?

— Отдавна не съм виждал нито един от тях. Келдар трябва да е най-цивилизован, той все пак е драснианец. Но за Барак не мога нищо да обещая. Той е от Черек, а там гъмжи от луди.

Принц Келдар, племенникът на Родар, коронованият принц на Драсния, беше малко жилаво момче с дълъг остьр нос и вече умен за двама. Дори десетгодишен, беше по-схватлив от повечето възрастни мъже. Той безкрайно зарадва Поул и я превзе изцяло в своя полза само за десет минути. Тя го хареса, но беше достатъчно умна да не му се довери.

(Това да ви е като обеца на ухoto всеки път, когато си имате работа със Силк. Няма нищо лошо в това да го харесвате, но никога не допускайте грешката да му се доверите. Сега е женен, но и съпругата му е лукава като него, затова и на нея не вярвам.)

След като погостувахме няколко дни на семейството на Келдар, двамата с Поул тръгнахме към Коту и оттам взехме кораб за Вал Алорн. Когато стигнахме, наех няколко коня от двореца и се упътихме към Трелхейм. Барак беше на около девет, а братовчед му Анхег, наследникът на короната на череките, около година по-голям. Анхег беше на гости при братовчед си и се видя, че и двамата на ръст вече са като възрастни мъже. Барак имаше огненочервена коса, а братовчед му Анхек беше чернокос. Бяха двама хулигани, но това си е в реда на нещата. Нали са череки все пак.

Представих ги на Поул и тя успя да ги удържи на едно място достатъчно дълго, за да поговори с тях.

— Е — рекох ѝ, докато препускахме обратно към Вал Алорн, — какво мислиш?

— Ще свършат чудесна работа — отговори тя. — Те са шумни и обичат да се хвалят, но и двамата са много интелигентни. Анхег ще стане много добър крал, предполагам, а вече изцяло разчита на Барак.

— Успя ли да разбереш откъде идва това „Мечката“?

— Не съвсем. Има нещо общо с Пратеника. Може и да значи, че Барак ще се разгневи и ще стане ужасяващ, ако нещо заплашва Пратеника, но може да е и по-дълбоко. Сигурно ще стане по-ясно, когато Барак порасне.

— Да се надяваме. Ще ми се да го знам малко по-рано, ако ще има някакви промени.

Отплувахме обратно към Дарин от Мал Алорн, а после се върнахме в Анат. Близнаците се прибраха в Долината, а аз се сбогувах с Поул и поех по Великия северен път към Боктор. Исках да видя чичото на Келдар, Родар — наследникът на короната в Драсния. Поговорих с него и не останах разочарован. Дори като младеж Родар беше топчест, но пък какъв ум имаше само! И тримата — Родар, Анхег и Чо-Рам — щяха да станат превъзходни крале, а аз бях сигурен, че ще са ни нужни всички техни качества, когато дойде решителният момент.

Оттогава насетне почти непрекъснато пътувах и рядко се прибирах в Долината да говоря с близнаците. Но въпреки това ние постоянно поддържахме връзка.

През пролетта на 5346 г. те ми казаха, че Поул отново е заминала за едно от мистериозните си пътувания и те я заместват в Анат. Побързах натам, за да се възползвам от случая да си поговоря лично с тях. Предпочитах да използвам обикновения начин на общуване, защото на запад отново имаше мурги. А където има мурги, там има и гролими. Понякога гролимите успяват да прихванат разговорите от въздуха. *Определено* не исках някой гролим да попадне по дирите на Поулгара и да я проследи до Анат.

— Защо просто не ми каже какво прави там, вместо да ме подлудява по този начин — разфучах се аз, когато се видях с близнаците. — Къде е отишла пък сега?

— В Гар ог Надрак — отговори Белтира.

— Къде?

— Гар ог Надрак. Този път Мрин й каза да отиде там. Помниш ли онези надракски „приятели“, за които ти бяхме казали през четиридесети век? А ти после отскочи да видиш какво става.

— Да. — Разбира се, че си спомнях. Нали точно по това време събрах златото.

— Та тези „приятели“ са се появили вече. Затова Поул отиде в Гар ог Надрак да ги разпознае.

— И аз бих могъл да свърша това! — изкрешях във внезапен пристъп на ярост.

— Не и като Поул — опъна ми се Белкира. — Недей да крешиш срещу *нас*, Белгарат. Ние просто ѝ предадохме нареджданията, а не сме ги измислили.

Опитах се да се овладея.

— Къде точно се намира тя?

— Тя и нейният собственик са в Яр Надрак.

— Нейният *собственик*?!
— Не знаеше ли, че жените се смятат за частна собственост в Гар ог Надрак?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше същата година, 5346, когато в Западна Драсния отново плъзна чума. Заразата редовно опустошаваше тази част на света и мисля, че блатата имаха голям принос за това. Болестта беше особено опасна и обикновено носеше смърт, а малцината оцелели след нея оставаха с гротескно обезформени тела чак до края на живота си.

Понеже Поул беше в Яр Надрак, аз отново бях прикован близо година в Анат. Продължавах да наглеждам Геран, но рядко ни оставаше време за риболов, защото вече го вълнуваха други неща. Строеше своя собствена къща, а щом кланът на Илдера идваше близо до границата, прекарваше всеки свободен миг с нея. Илдера беше много красиво, стройно русокосо момиче. Геран явно беше хълтнал по нея. Не че имаше някакъв друг избор, де. Излизаше, че Необходимостта и сама може да урежда подобни въпроси, макар Поул да не беше наблизо да насочва младите към желания от нас брак. Това кой знае защо ме правеше особено самодоволен.

Беше някъде около средата на лятото през 5347 г., когато един мършав драснианец на име Кендон донесе в Анат съобщение за мен. Мисля, че Кендон беше маркграф, но явно имаше по-съществени занимания от това да седи и да лъска праха от титлата си. Тъй като разузнаването се беше превърнало едва ли не в национална индустрия на Драсния, много от нейните благородници по правило се обучаваха в академията, където получаваха странните си псевдоними. Кендон например го наричаха „Копието“, сигурно защото беше само кожа и кости. Макар и още млад, Копието беше един от най-добрите професионалисти в службата си. Винаги съм го харесвал. Той е един от малцината обитатели на тази земя, които могат да извадят Силк от равновесие. Само това вече е достатъчно, за да се вдигне цената му!

Кендон се изтегна в един от столовете в кухнята на Дарал, докато майката на Геран приготвяше вечерята. Дарал и Геран още се трудаха здраво в каменната кариера.

— Случи се да мина през Яр Надрак, Древни — каза Копието, — и дъщеря ти ме откри. Даде ми това за теб — той бръкна в дрехата си,

извади оттам навит на руло и запечатан с восьък пергаментов лист и ми го подаде. — Каза, че ще разбереш защо е избрала този начин да ти предаде съобщение, вместо, както се изрази тя, „другия вид“. Какво означава това?

— Едно от нещата, които не ти трябва да знаеш, Копие — отвърнах.

— Аз трябва всичко да знам, Древни — възрази той.

— Любопитството може да ти навлече много неприятности, Копие. Има два свята, които съществуват паралелно. Ти имаш грижата за своя, аз пък ще поема отговорността за моя. И ще внимаваме да не си стъпваме по пръстите твърде често. Поязвай ми, така е много по-добре и нещата ще вървят гладко. Отдавна се занимавам с това и ми е ясно какво правя.

Счупих восьъчния печат, който, сигурен съм, Копието внимателно беше залепил отново, след като е прегледал съдържанието, и прочетох писмото на дъщеря си. „Татко — започваше то, — вече съм готова да се върна у дома. Ела в Яр Надрак и донеси колкото можеш повече пари. Моят собственик вероятно ще очаква голям откуп за мен.“

— Каква е сега цената на робините в Гар ог Надрак, Кендон? — попитах клоощавия драснианец.

— Зависи от жената, Благочестиви — отговори той. — А също и от това колко добре може да се пазари купувачът. Не забравяй, че там три страни участват в пазарлька.

— Би ли ми го обяснил?

— Жената също е заинтересована от цената, Белгарат. Тя получава половината, пък и размерът на сумата показва колко ценна е всъщност. Въпрос на чест е дъщеря ти да настоява за по-висока цена.

— Дори от мен?

— Това е доста отживял и чудат обичай, Благочестиви. Но все пак ти искаш да си я прибереш обратно, нали?

— Зависи колко би ми струвало това.

— *Белгарат!* — той наистина изглеждаше шокиран.

— Шегувам се, Кендон. Само ми кажи някаква приблизителна сума. Из кулата ми се премятат кюлчета злато по десет унции всяко. Колко мислиш, че трябва да взема със себе си?

— Най-малко дузина. Под тази цена би било обидно за нея.

— Теб това май много те забавлява, а?

— Ти си този, който задава въпросите, Белгарат. Аз само се опитвам да ти дам добър съвет.

— Благодаря — отвърнах с равен глас. — Как е името на нейния собственик?

— Галак, Благочестиви. Търгува с кожи. Това, че е собственик на дъщеря ти, е много престижно за него и едва ли ще се раздели с нея за никаква незначителна сума. Послушай съвета ми и струпай много пари на масата за преговори.

Изправих се.

— Дръж под око какво се случва тук, Кендон. Ще пратя близнаците да те заместят, щом се добера до Долината.

— Ще бъде, както наредиш, Благочестиви Белгарат.

Излязох извън Анат, превърнах се в сокол и полетях направо към Долината. Поговорих набързо с близнаците, после започнах да преравям кулата си къде по къде. Накрая открих купчината със злато зад една лавица на библиотеката, ако изобщо можете да си представите това. Взех двайсет кюлчета — близо шест килограма, сложих ги в дисагите и поех на север, за да търся някой от алгарските кланове да ми даде кон. През годините неведнъж съм досаждал с подобни молби на алгарите.

Заобиколих границата със Сендария и стигнах до Алдурфорд за няколко дни. После тръгнах по Великия северен път и свърнах по черния друм, който пресича мочурищата към Боктор. Спрях колкото да си купя чифт драсниански дрехи и после минах през блатата към границата с Надрак.

— Какво ще правите в Гар ог Надрак? — попита подозрително един от стражите по границата, когато спрях по негова заповед.

— По работа съм тръгнал, приятелю — отвърнах мъгливо. — Моя си работа. Отивам да купя нещо в Яр Надрак. После ще се върна в Боктор и ще го продам. Имам всички разрешителни за търговия, ако искаш да ги видиш.

— Тогава трябва да дадеш митническа такса — каза с надежда в гласа той.

— Не робувам на подобен обичай — казах му. — Навярно съм ти споменал, че крал Дроста ми е личен приятел. — Всъщност никога не се бях срещал с Дроста, но подметнах името му в случай, че свърши работа.

Изражението на пазача стана неспокойно.

— Чудя се как ли би реагирал вашият крал, когато му кажа, че стражите по границата взимат рушвет? — допълни аз.

— Всъщност няма да му го кажете, нали?

— Не и ако ме пуснеш през границата без повече глупости.

Той навъсено вдигна бариерата и ме остави да мина. Нищо нямаше да ми стане и ако му бях платил, но ние с Раблек много дълго и упорито бяхме копали това злато, та сега да го пилея за щяло и нещяло.

Продължих на изток по Северния път на керваните, който след седмица ме отведе пред стените на Яр Надрак, столицата на Гар ог Надрак. Това е особено грозен град. Разположен е там, където се съединяват източното и западното разклонение на река Корду, а земята около него е мочурлива и осеяна с овъглени дънери. Надраките редовно прочистват горите си, като ги палят. Това, което прави столицата особено неприятна е, че всичко в нейните предели е измазано с катран. Той предпазва дървото от влагата и дърводъждите, но пък не го прави нито по-красиво, нито по-ароматно.

Отправих се направо към пазара за кожи и разпитах търговците за Галак. Уптиха ме към най-близката кръчма — последното място, където бих търсил Поулгара. Беше шумна, с нисък таван, подпиран от наスマлени греди. Щом влязох, тутакси се натъкнах на нещо, което ме порази.

Поулгара танцуваше.

Може и да не беше толкова добра като Вела, но не ѝ отстъпваше много. Носеше меки кожени надракски ботуши, а от върха на всеки се подаваше дръжката на кама. Още два ножа бяха затъкнати в колана ѝ. Бе облечена в твърде разголена и прозрачна рокля, изработена от малорианска коприна — синя, естествено. Най-различни части на тялото ѝ се мяркаха изпод роклята, когато се завърташе с полюляваща стъпка в сложните движения на танца.

Клиентите в кръчмата подвикваха одобрително и аз усетих, че се наежвам войнствено. Понякога имам чувството, че съм бил постоянно наежен през всичките тези векове, щом някой мъж започваше да обръща прекалено голямо внимание на Поулгара. Но не е ли това присъщо на всички бащи?

Тя завърши танца с една предизвикателна и наперена стъпка, обичайна за края на всички женски надракски танци, а пияниците закрещяха одобрително, свиркаха и тропаха с крака по пода от възторг. Тя седна при един мъж, очевидно собственикът ѝ, който се къпеше в нейната слава. Беше надрак на средна възраст. Осанката му и изяществото на неговото облекло показваха, че е състоятелен човек. Забелязах, че прибра бързо ръцете си близо до тялото, когато Поул седна при него. Това показваше, че тя добре борави с ножовете.

Проправих си път през тълпата до тяхната маса.

— Добра жена си си изbral, приятелю — казах. — Продаваш ли я?

Започнах доста безцеремонно, но надраките имат обичай да минават направо на въпроса. Той ме изгледа от главата до петите.

— Ти си от Драсния, нали? — подведе се по дрехите ми той.

— Точно така — отговорих.

— Не искам да я продавам на драснианец.

— Сделката си е сделка, Галак — казах, — моите пари са също толкова добри, колкото и на всеки друг. — И аз разтръсках многозначително дисагите, пълни със злато.

— Откъде знаеш името ми? — попита той.

— Разпитах тук-там — отговорих му.

— Не си ли малко стар, че да купуваш жени?

— Не я купувам за себе си, Галак. Искам да поднеса на престолонаследника Родар специален подарък по случай неговото коронясване за крал на Драсния. Никога не е излишно кралят да е признателен на един търговец.

— Така си е — съгласи се той. — Но Родар е алорн. Защо мислиш, че ще се интересува от някаква робиня от Надрак?

— Виждам, че не познаваш Родар. Той има голям апетит и разностранни интереси, независимо за какво става дума.

— Може и да си загуби апетита, когато Полана го перне през пръстите, ако се опита много-много да се сближи с нея. Тя борави умело с ножовете.

— Така ли се назива тя?

Той кимна с глава.

— И само за да става приказка, колко би предложил за нея?

Мушнах ръка в дисагите, извадих едно от кюлчетата и го поставих на масата пред него. Поулгара много внимателно слушаше нашия разговор.

— И дума да не става — сопна се тя. — Ще ти трябват двайсет такива, за да ме имаш. Кажи му да си ходи, Галак.

Галак обаче изучаваше много внимателно златното кюлче.

— Не прибързвай, Поул — отговори той. — Това злато е много добро качество, даже бих казал, че е най-чистото, което съм виждал. — Той ми хвърли бърз поглед. — Колко още имаш от тези, приятелю?

— Замогнах се преди няколко години — отвърнах. — Двамата с ортака ми открихме един поток, дето е пълно със злато.

Очите му блеснаха при тези думи.

— Ще ми се да видя този поток — каза.

— На много хора им се иска, но мисля да запазя неговото местоположение само за себе си. Е, какво е твоето предложение?

— Полана току-що го каза — двайсет кюлчета.

— Пет — отсякох аз.

— Нито грам под петнайсет.

— Абсурд! — отвърнах язвително. — За петнайсет мога да купя кръчмата и цялата паплач в нея. Слез на земята, приятелю. Тя е само една жена, все пак.

Пазарихме се така близо час, а от време на време погледът на Поул ставаше твърд като кремък. Най-накрая спряхме на дванайсет. После всеки от нас си плю на дланта, стиснахме ръце и сделката беше склучена. Аз се изправих на крака.

— Е, момиче — казах на дъщеря си, — хайде да потегляме за Драсния.

— Трябва да си прибера някои неща — отговори тя, придърпвайки нейния дял от златото.

— Остави ги тук.

— За нищо на света, старче. Ти купи *мен*, но не можеш да се разпореждаш с моята собственост. До дома на Галак е съвсем близо. Няма да се бавя много.

Тя се обърна и наперено излезе от кръчмата, а всички погледи бяха вперени в нея.

— Жена с характер, нали? — отбелязах меко.

— Така си е — съгласи се Галак. — Да си кажа право, приятелю, олекна ми, че се отървавам от нея. Ти познаваш бъдещия си крал по-добре от мен, но няма да е зле да подбереш друг подарък. Благодарността му може да се стопи след няколко седмици с Полана.

— Всичко ще е наред, Галак. За мен беше удоволствие да работя с теб. — Прибрах си олекналите дисаги и излязох на улицата.

Очите на Поулгара бяха като стоманени ками, когато дойде отново пред кръчмата.

— Твоето изпълнение вътре не ме очарова много, старче — каза.

— Ти се държа извънредно обидно.

— Мисля, че се представих чудесно. Ще ти върнеш ли моето злато?

— И дума да не става, татко. Това злато вече е *мое*.

Въздъхнах покрусено.

— Е, добре, Поул — предадох се, — щом смяташ, че така е редно. Хайде да намерим някоя конюшня, да купим коне и да тръгваме.

Когато излязохме от Яр Надрак, двамата с Поул можехме вече да говорим свободно.

— Намери ли хората, които търсеще? — попитах.

— Естествено — отговори тя. — Нямаше да те извикам, ако не бях успяла.

— Кои са те?

— Единият е самият Дроста лек Тун.

— Надракският крал? — Това наистина си беше изненада.

Тя кимна с глава.

— Дроста е много сложна личност и би направил всичко, за да се отърве от влиянието на гролимите. Иска да изгради светско общество. Той е непочтен и няма никакви принципи, но желае само най-доброто за кралството си.

— Кои са останалите?

— Един момък на име Ярблек. Наследник е на човек, когото си познавал.

— Да не би на Раблек?

— Разбира се. Нищо не е случайно, татко.

— Толкова съм уморен от това — казах с недоволна гримаса.

— Мислех, че вече си свикнал. Ярблек е делови човек, но е толкова безскрупулен, че вече му е излязло име. Смятам, че като му дойде времето ще ни бъде от полза — на съответната цена, разбира се. Ти имаш още от това злато, нали, татко?

Вървяхме по Северния път на керваните на запад към границата с Драсния. Беше есен и листата на трепетликите и брезите бяха позлатени. Това винаги изглежда прекрасно, но носи в себе си и предчувствие за зима, а на нас все още ни предстоеше да минаваме през планините около Яр Гурак.

Двамата с Поул бързахме, колкото можем, но когато стигнахме планините, късметът ни изневери. Ранен мразовит повей се спусна откъм Мориндланд и ни затрупа под метър и половина снежни преспи. Сковах набързо груб заслон от борови трупи и ние се скрихме от виелицата, която вилня три дни. След това отново продължихме по пътя си. Придвижването ставаше много бавно и характерът на Поул взе да си показва рогата по пладне на втория ден.

— Това е нелепо, татко! — сопна се тя. — Много добре знаеш, че има и други начини да стигнем там, накъдето сме тръгнали.

Поклатих глава.

— Тук сме на територията на ангараките, Поул, а това означава присъствие на гролими. Нека не вдигаме шум, щом не ни се налага. Ако времето се задържи такова, ще преминем без много проблеми.

Но, както и трябваше да се очаква, времето не остана меко. Друга виелица ни застигна, точно когато бяхме на хребета и се наложи да сковавам нов заслон. Трябва да е било по обед на следващия ден, когато при нас се яви посетител. Бурята свиреше около импровизираното ни скривалище, а снегът беше толкова гъст, че не виждахме по-далече от носовете си. Тогава дочухме глас, идващ от бялата пелена.

— Здравейте вие там, в лагера. Идвам към вас, затова не се вълнувайте.

Изглеждаше много възрастен мъж, сух и жилав, а спълъстената му бяла коса приличаше на снега, който покриваше всичко наоколо. Беше увит до ушите с кожи, а лицето му беше дългнесто, с обветрена кожа и дълбоки бръчки. Очите му обаче не бяха на възрастен човек.

— Май сте я загазили — заключи той, когато се преобри със снежната вихрушка и дойде при нас. — Не усетихте ли, че се задава

виелица?

Свих рамене.

— Мислехме, че ще можем да се справим.

— Не и в тези планини. Накъде сте поели?

— Към Драсния.

— Няма да успеете. Късно сте тръгнали. Май ще трябва да презимувате тук.

— Невъзможно — отсече Поулгара.

— Познавам тези планини, момиче. Чак до пролетта няма да можете да се доберете там, за където сте тръгнали.

Той ни хвърли бегъл поглед и въздъхна.

— Страхувам се, че нямате избор, ами по-добре елате с мен. —
Не изглеждаше никак въодушевен от тази перспектива.

— Къде отиваме? — попитах го.

— Зимувам в една пещера на миля оттук. Е, не е точно пещера, но пък е по-добро от това, което имате тук. Мисля, че ще мога да ви подслоня за зимата. Поне ще има с кого да си говоря. Магарето ми е много добър слушател, но не ми отговаря често, когато му говоря.

(Обзалагам се, че Гарион и Силк си спомнят много добре този приятел. Натъкнахме се на него в същите планини на път за Ктол Мишрак.)

Никога не ни каза името си. Сигурно някога е имал име, но е напълно възможно да го е забравил. Той приказваше много през тази зима, която ни се стори безкрайна, но в думите му нямаше нищо съществено. Доколкото схванах, животът му беше преминал в търсене на злато по тези планини, но ми се стори, че всъщност не го издирва толкова упорито. На него просто му харесваше да живее в планината.

Не съм срещал друг, който като този мъж да успее да прецени толкова много неща с един-единствен поглед. Още от самото начало разбра, че ние с Поул не сме като другите хора, ала дори и да е имал някакво мнение по въпроса, го запази за себе си.

Аз го харесах, а мисля, че той се понрави и на Поулгара. Тя обаче никак не беше доволна, че той държи магарето си и нашите коне в същата пещера, където живеехме. Те често спореха по този въпрос през онази зима, доколкото си спомням.

Както и предсказа нашият домакин, снежната виелица продължи да навява откъм Мориндланд и преспите ставаха все по-високи.

Двамата с него ловувахме, но накрая взе да ми омръзва от неизменното сърнешко месо. Поул е добра готвачка, но дори и нейните рецепти взеха да се изчерпват още преди края на зимата.

Правех се, че не го забелязвам, но въпреки неприязната на Поул към този малък звяр, магарето взе да се привързва към нея. Любовта му се изразяваше в това да я бълска с глава, когато тя най-малко очакваше. Изглежда мислеше, че е много забавно да я изненадва по този начин.

Когато вече ни се струваше, че зимата ще продължи вечно, една сутрин старецът излезе пред пещерата и взе да души въздуха.

— Май най-сетне си отива — каза той. — Откъм Драсния ще задуха топъл вятър още преди да е дошла нощта. Ще разтопи снега много бързо. След няколко дни реката ще прелее коритото, но до края на седмицата ще можете да тръгнете на път. Беше ми приятно с вас, но дойде време да се разделим.

— Ти накъде ще тръгнеш, когато се оправи времето? — попита го Поул.

Той се почеса по главата.

— Още не съм решил — отвърна. — Вероятно на юг, а може и обратно към Мориндланд. Най-добре ще е да видя накъде духа вятърът като му дойде времето. А най-добре е да оставя магарето само да реши. Всъщност това няма голямо значение за мен, щом ще остана в планините.

Прогнозата за времето се оказа много точна. Към края на седмицата двамата с Поул се сбогувахме с него и потеглихме. Под дърветата още имаше купчини сняг, но пътеките се виждаха ясно. След около четири дни стигнахме границата на Драсния, а седмица по-късно бяхме в Боктор.

Заразата, за която споменах, вече не върлуваше из Западна Драсния, но нейни жертви бяха станали бащата на Родар и майката на Силк. Кралят беше починал, ала майката на Силк — не. Болестта я беше обезобразила, но милостиво ѝ беше отнела и зрението, така че не можеше да види в огледалото ужасяващото си лице. Силк и баща му обаче виждаха, но нито с дума не позволиха тя да разбере какво се беше случило.

Двамата с Поул останахме в Боктор за коронацията на Родар. После купих лодка, за да отплуваме надолу през мочурищата по река

Мрин. Не харесвам блатата. Но пък по Великия северен път по това време на годината имаше много пътници, за да можем спокойно да се движим по него.

Зимите може и да са ужасни, но има дни през пролетта, които са още по-лоши. Особено пък в мочурищата. В деня, когато двамата с Поул напуснахме Боктор, започна да вали и продължи така цяла седмица. Започнах да се чудя дали не е имало ново слънчево затъмнение, което да промени времето.

Сигурно на всеки някога се е случвало да прекосява мочурищата. Няма как да се разминете с това, ако отивате към Боктор откъм западната страна. За тези обаче, на които не им се е случвало, съм длъжен да кажа, че това е едно огромно тресавище между коритата на реките Мрин и Алдур. Там малариията, тръстиките и жилавите върбови *храст*, потопили върхове в тинята, са в изобилие. Реките, които напояват това блато, са знак, че водата му не е застояла, но техните притоци са толкова лениви, че не се различават много от блатните води. Най-сигурният начин да минеш с лодка през блатата е да я придвижваш с дълъг прът. Гребането не е подходящо, защото някои от проходите между тръстиките са толкова тесни, че няма простор за греблата. Не обичам да направлявам лодка с прът, но в тресавището човек няма голям избор.

— Май трябваше да наемем кола от някой търговец в Боктор — казах мрачно една дъждовна утрин. — Досега да сме на половината път до Дарин.

— Много е късно вече да се връщаме обратно, татко — каза Поул. — Просто продължавай да отгласкваш лодката.

По едно време наоколо започнаха да се мяркат различни блатни животинки, а после за моя най-голяма изненада, когато отминахме един бент по канала, пред нас се изпреди къща! Тя по-скоро приличаше на колиба, построена от поставени под наклон трупи и покрита с тръстиков покрив. Стоеше на сред горичка плачещи върби върху малък остров, извисил се над безкрайната водна шир.

Когато съвсем приближих лодката до островчето, едно от блатните животинчета заплува напред, скочи на калния бряг и шльопна точно на прага на къщата. Вратата се отвори, една жена застана на прага и мрачно се взря в дъждовната пелена пред себе си.

— Добре дошли в дома на Вордай — посрещна ни тя, но гласът ѝ не звучеше приветливо.

— Малко сме изненадани, че някой живее в място като това — провикнах се.

— За това си има причини — отговори тя. — Влезте вътре, поне докато спре дъждът.

Получавал съм и по-любезни покани през живота си, но нещо ми подсказа, че трябва да приема тази, независимо от тона, с който беше отправена.

Избутах лодката до брега и двамата с Поул слязохме на кишавата земя.

— Значи ти си Вордай — обърна се Поул към жената на прага на колибата.

— А ти пък трябва да си Поулгара — отвърна тя.

— Май не схващам за какво става дума — намесих се аз.

— Ние се познаваме по име, татко — каза Поул. — На Вордай още ѝ казват Вещицата от блатата. Тя е в изгнание и за нея блатата са единственото безопасно място в Драсния.

— Сигурно защото пъновете тук са толкова мокри, че от тях не може да се получи никаква свястна клада, на която да ме изгорят — каза с горчивина обитателката на хижата. — Елате вътре да се скриете от дъжда.

Вещицата от блатата беше стара жена, но по лицето ѝ още личаха следите на отминалата безмерна хубост. Сега обаче върху него беше останала само дълбока горчивина. Съдбата не е била ласкова към вещицата Вордай.

Никой, който се е застоял по-дълго в Драсния, не е пропуснал историите за Вещицата от блатата. Винаги съм бил убеден, че това са просто приказки и вероятно повечето от тях са точно това. Тя най-вероятно не беше вещица и, сигурен съм, никога не беше стигала дотам да подмамва непредпазливи пътници в смъртоносните блата. Конкретни случки от нейното минало показваха, че тя изобщо не се интересува от човешкия род.

Отвътре колибата ѝ беше педантично подредена. Таванът бе нисък и обкован с греди, а дървеният под беше изстърган до бяло. Над огнището висеше гърне, в една ваза бяха натопени диви цветя, а на прозорците имаше перденца.

Вордай беше облечена в обикновена кафява рокля и леко накуцваше. Изглеждаше уморена и преживяла трудни моменти.

— Значи това е известният Белгарат — каза тя, докато вземаше прогизналите ни дрехи и ги провесваше близо до огъня.

— Май си разочарована, а? — попита Поул.

— Не — отвърна Вордай, — не съвсем. Той е точно такъв, какъвто очаквах. — Тя посочи масата. — Заповядайте, мисля, че в гърнето има достатъчно храна за всички.

— Знаела си, че идваме, нали, Вордай? — досети се Поул.

— Естествено. Нали съм вещица все пак.

Едно от блатните животинчета пробяга през отворената врата, изправи се на късите си задни крачета и издаде странен чуруликащ звук.

— Да — отговори му Вордай, — знам.

— Значи е истина — загадъчно каза Поул с очи, вперени в животинчето.

— Много необикновени неща са истина, Поулгара — отвърна Вордай.

— Не бива да си правиш експерименти с тях, нали знаеш.

— Аз не им правя нищо лошо. Забелязах, че е опасно да се експериментира с хора. Затова предпочитам компанията на блатните животинки пред тази на някой мъж.

— Те поне са по-чисти, ако не друго — съгласи се Поулгара.

— Защото се къпят много по-често. Скоро дъждът ще спре и вие с баща ти можете да продължите пътя си. А преди това ще ви предложа закуска. Искам да ви засвидетелствам моето гостоприемство, докато сте под покрива ми.

Аз изобщо не проумявах много от слушващото се пред мен. Явно изследователските интереси на Поулгара вече се бяха прехвърлили към заниманията на вещиците, които аз високомерно бях занемарил. Поулгара и Вещицата от блатата говореха за неща, напълно непонятни за мен. Единственото, което успях да схвана обаче беше, че тази самотна жена е изтърпяла много мъки в миналото си.

(Добре де, Гарион, знам какво си мислиш. Което си е право, наистина съжалявах Вордай — почти колкото Илесса. Все пак не съм чудовище. Защо мислиш, че направих това, което сторих, когато

двамата със Силк пресичахте блатата на път за Ктол Мишрак? Можеш да си сигурен, че не беше защото нямах друг изход.)

Както каза Вордай, небето се проясни по обед, двамата с Поул облякохме изсушените си дрехи и отново се качихме на лодката.

Вордай дори не си направи труда да ни изпрати.

Избутах лодката през още един бент в непрестанно криволичещия канал, който следвахме от самото начало. Когато самотната къща се изгуби от погледа ни и ние отново се озовахме насред безкрайното мочурище, очите на Поул се изпълниха със сълзи. Замълчах, защото не смятах, че ще е подходящо да я питам каква е причината. Когато случаят го изисква, Поул може да бъде много груба, но тя не е лишена от душа и човешки чувства.

Излязохме от блатата близо при Алдурфорд и продължихме пеша покрай границата със Сендария, докато не попаднахме на пътя към Анат. По обяд минахме границата, а когато най-сетне стигнахме селцето, Геран ни чакаше близо до каменната кариера в покрайнините.

— Слава на боговете — каза жарко той. — Страхувах се, че няма да успеете да се върнете навреме за сватбата.

— Каква сватба? — попита остро Поул.

— Моята — отвърна Геран. — Женя се следващата седмица.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

Сватбата на Геран и Илдера беше в края на пролетта на 5348 г. и цял Анат този ден почиваше, за да присъства на тържеството. За да не останат по-назад, облечените от глава до пети в кожа хора от клана на Илдера също пресякоха границата и дойдоха на сватбата.

Получи се известна разправия кой точно да води церемонията. Понеже Илдера беше алгарка, свещеникът на Белар, който отговаряше за духовните потребности на нейния клан, настояващо именно той да сключи брака. Но местният сендарски свещеник твърдоглаво се възпротиви. Тогава се намеси Поулгара и изглади нещата — поне привидно — като предложи просто да има две церемонии, вместо само една. Тези вълнения изобщо не ме интересуваха и аз стоях настрана.

Имаше търкания и между майката на Геран, Алара, и майката на Илдера, Олане. Бащата на Илдера, Гретан, беше водач на клана — това е все едно да си благородник в обществото на алгарите. Геран обаче беше син на обикновен каменар. Ето защо Олане изобщо не скри разочарованието си, че дъщеря ѝ се омъжва под нивото си. Това хич не се понрави на Алара и Поул беше принудена да говори много остро с нея, та да не ѝ хрумне да изтърси нещо неподходящо за наследството на сина си, което останалите не биваше да знаят. Редовните изблици на ненавист между двете майки създадоха повече грижи на Поул, отколкото беше успял да ѝ причини през вековете даже Чамдар.

Селската сватба обикновено не е кой знае колко официална церемония. Според обичая младоженецът се къпе и облича чиста риза. Но това се отнася за останалите хора. Високомерното отношение на Олана накара Алара да прерови надлъж и нашир Анат, за да открие премяна за сина си. Съвсем случайно тя се натъкна на местния обущар, който още пазеше стар, покрит с прах пурпурен мъжки жакет, провесен на тавана. Тя не остави на мира горкия човек и едва не му извади душата, докато онзи не се съгласи да заеме дрехата на Геран. Алара я изпра и почти насила натика внука ми в нея по случай щастливото събитие.

Жакетът не му стоеше много добре и той все се опитваше да го нагласи по-удобно.

— Остави това, Геран — каза баща му, докато тримата чакахме да започне церемонията, — най-накрая ще го скъсаш от напъване.

— Изобщо не разбирам защо трябва да съм облечен в това глупаво труфило, татко — оплака се Геран. — Имам си чудесна туника.

— Майка ти иска да изглеждаш по-наконтен за пред алгарите — отговори му Дарал. — Нека този път не я разочароваме. Точно сега има проблем, затова е хубаво малко да я развеселим. Смятай, че правиш услуга на бедния си стар баща, Геран. От днес нататък вече ще се храниш в собствената си кухня, но аз ще трябва да ям гозбите на майка ти, докато съм жив. Просто остави дрехата на гърба си, момче. Ще я издържиш някак час-два, а на мен това значително ще ми облекчи живота.

Геран помрънка известно време, а после започна да пристъпва нервно от крак на крак, както правят всички младоженци.

Тъй като времето беше хубаво, а гостите — многобройни, сватбата се състоя на една отрупана с цветя прекрасна поляна в покрайнините на селцето. Когато дойде тържественият миг, ние с Дарал придружихме нашия нервен младоженец до олтара, издигнат в средата на поляната. Там, гледайки се кръвнишки един друг, стояха двамата свещеници. Съдейки по тяхното изражение, заключих, че предложението на Поулгара не беше решило всичките им проблеми.

Най-близките роднини на младоженката и младоженеца седяха на пейки край олтара, а останалите гости стояха прави. Всички сендари, подредени от едната страна, носеха строги дрехи, боядисани в универсалния кафяв цвят. Алгарите бяха облечени в черни конски кожи и заемаха другата страна. Забелязах, че двете групи си разменят остри погледи. Явно нетърпимостта между Алара и Олане беше разделила и сватбарите на два враждуващи лагера.

Повечето от жителите на Анат бяха каменоделци, затова сред тях не се намери нито един приличен музикант. Алгарите пък са толкова немузикални, че не могат да изкарат и една вярна нота. Поул много мъдро съобрази тези подробности и реши да пропуснем традиционния сватбен марш. И без него си имахме достатъчно неприятности. Някая случайна забележка от начеващ музикален критик можеше да предизвика сбивания още преди церемонията.

Илдера беше придружавана до олтара от баща си Гертан, чието изражение ясно показваше, че той от все сърце желае денят да свърши колкото се може по-скоро. Булката, облечена в бяло и с венец от пролетни цветя на нежната руса глава, цялата сияеше. Младоженките винаги сияят, не сте ли го забелязали? Булките са лъчезарни, а младоженците — нервни. Това не ви ли говори кой всъщност управлява света?

Поулгара — облечена в синьо, разбира се — вървеше веднага след Илдера и Гертан. Въпреки, че това трябваше да е щастливо събитие, нейното лице беше сурово. Във въздуха виташе огромно напрежение и тя искаше всеки от присъстващите да е наясно, че няма да търпи никакви глупости.

Двойната церемония продължи сякаш часове наред. Убеден съм, че на Геран му се е сторило точно така. Алгарският свещеник призоваваше благоволението на Белар над младото семейство твърде разточително. В отговор сендарският свещеник помоли за благословия всичките останали шест богове. Опитах се да не издам учудването си, когато той спомена и Торак. Бях сигурен, че дори и да беше буден, Торак не би одобрил точно този брак. Неговото сключване едва ли би изпълнило Едноокия с миролюбие и радост. Църквата на сендарите обаче е вселенска и те редовно включват и седемте бога в молитвите си.

Най-накрая церемонията приключи и булката и младоженецът си размениха непорочни целувки. Последва сватбен банкет, който Поул лично беше подготвила и на който се вдигнаха много тостове в чест на младоженците. По залез слънце младото семейство тържествено беше ескортирано от всички, които все още бяха достатъчно трезви, за да могат да ходят, до вратата на дома, построен от Геран.

После, когато над Анат се спусна ясната и мека нощ, започнаха побоищата. Но така или иначе, от това излезе много хубава сватба.

Прекарах нощта в къщата на Дарал, а на следващото утро Поул ме събуди точно по изгрев слънце.

— Какви бяха тези викове и шум миналата нощ? — попита тя.

— Сватбарите си довършваха тържеството.

— Така ли? На мен пък не ми звучеше много сватбарски.

— Сватбите са вълнуващи събития, Поул, и предизвикват всянакъв род емоции.

— Май кавгите и разправиите надделяваха, тате.

— Нито една сватба не завършва без бой. Това прави събитието запомнящо се.

— Имаше ли много нещастни случаи?

— Поне аз не знам за нито един. Тоя празнословен свещеник на Белар обаче за известно време няма да изнася дългите си проповеди. Поне докато не му зарасне счупената челюст.

— Всяко зло за добро. Какво ще правиш сега?

— Мисля да се върна в Долината. Тази сватба си беше нещо като събитие, затова ще се опитам да изтръскам още подробности от Мрин. Освен това мисля, че ще е добре да напусна Анат. Точно сега Чамдар е в Толнедра, но съм убеден, че наоколо е пълно с гролими, които душат и слухтят. Не искам да привличам вниманието им към това място.

— Мъдро решение. Предай поздрави на близнаките.

— Ще го направя.

Станах, облякох се и изядох набързо приготвената закуска. После се упътих към противоположната страна на улицата, за да изкажа уважението си към младото семейство. Геран изглеждаше стъписан, както изглеждат всички младоженци, а Илдера се изчервяваше за щяло и нещяло, както е при всички млади булки. Приех това за добър знак, напуснах Анат и се отправих към Долината.

Не направих кой знае колко, когато се прибрах у дома. Предстоеше да се случи нещо много важно и моето участие в него ми пречеше да се съсредоточа. Въпреки усилията си, близнаките не можаха да изровят нищо съществено от Мрин. Като всички нас, и приятелят на Гарион изглежда също изчакваше да дойде подходящият момент.

Имам чувството, че целият ми живот е преминал в очакване на подходящия момент.

Беше по някое време през следващата зима, когато Белдин се върна вкъщи. Аз мразя да пътувам през зимата, но Белдин не се влияе от сезоните — сигурно е останало още от странното му детство. За да убивам времето, аз препрочитах древен мелсенски епос, който разказваше за митичните приключения на един от техните национални герои. Този малоумник се набутал в морето с една лодка и взел че открил Мелсенските острови край източния бряг на Малория.

— Белгарат! — измуча отдолу моят кривоног приятел. — Отвори тая глупава врата!

Показах се на стълбището.

— Отвори се — казах на облия камък, който пазеше преддверието ми от виелицата навън. Той гладко се завъртя около останали и Белдин влезе.

— Защо държиш затворено това глупаво нещо? — нахока ме той, изтръсквайки снега от краката си.

— По навик, предполагам — отвърнах. — Качи се горе.

Той се изклатушка по стълбата.

— Няма ли да почистиш най-сетне това място? — продължи да нарежда, взирайки се в хаоса наоколо, с който аз толкова бях свикнал, че дори не го забелязвах.

— Ще подредя... някой ден. А теб какво те накара да слезеш от върха на онзи хребет в Южен Ктол Мург?

— Земетресението. Случи ли се нещо важно миналата пролет?

— О, Геран и Илдера се ожениха.

— Ако близнаките са на прав път, то е най-значимото събитие след Во Мимбра. Това предполагам обяснява и земетресението.

— То събуди ли Торак?

— Не, доколкото знам. Поне той не направи на пух и прах пещерата, където лежи. Как беше сватбата?

— Много добре мина. Церемонията беше скучна, но пък боевете след това бяха наистина вълнуващи.

— Извинявай, нещо не разбрах — прекъсна ме той с насечения си неприятен смях. — Илдера бременна ли е вече?

— Доколкото ми е известно, не.

— Какво чакат още?

— Необходимостта, предполагам. Раждането на Пратеника на боговете ще е едно от онези събития, затова и времето, когато то ще се случи, е съдбоносно. Илдера няма да забременее, докато Необходимостта не реши, че моментът е настъпил. Зедар връщал ли се е пак в пещерата?

— Още не. Сигурно броди наоколо. Близнаките откриха ли какво търси той?

— Не. Поне не са ми казали.

— Сигурен ли си, че Геран ще е бащата на този, когото чакаме?

— Близнаците казаха така. Това ще се случи през този век.

— Е, значи е дошло времето.

— Търпението никога не е било сред силните ти страни, братко мой. Защо идваш чак сега от Ктол Мург?

— Поразходих се и се поогледах. В Малория има раздвижване.

— Какво е станало?

— Закат беше коронясан за император, а това по някаква причина ужаси Таур Ургас и той реши да действа.

— Защо пък Таур Ургас ще се страхува от Закат?

— Таур Ургас е луд, Белгарат, а на лудите не им трябват причини за нещата, които вършат — или пък за това какво чувстват. Закат обаче е много амбициозен млад човек и агентите на Таур Ургас в Малория постоянно го държат под око. Малория е огромна, но мисълта да е Повелител на всички ангараки кой знае защо особено допада на Закат. Това е стигнало чак до Рак Госка. И предполагам, че безкрайно изнервя Таур Ургас. Малория е два пъти по-голяма от Ктол Мург, а населението ѝ е пет пъти по-многобройно. Ако Закат реши, че иска да управлява всички ангараки, няма да има много като Таур Ургас, за да му попречат.

— Ако сме късметлии, можем да присъстваме на повторение на онова, което стана в пустинята Агара точно преди Во Мимбра.

— Не бих разчитал много на това, Белгарат. Торак ще се събуди доста преди да се стигне дотам. Старото Опърлено лице е също толкова луд, колкото е и Таур Ургас, но за разлика от него има добра памет. Няма да позволи на Таур Ургас и Закат да му провалят плановете, както сториха Ктучик и Урвон.

— Каза, че Таур Ургас решил да действа. Какво е направил?

— Бях ти казал, че Закат отиде да учи в университета на Мелсена. Като погледнеш Мал Зет, той не е по-голям от редови военен лагер, но мелсените са много цивилизовани и начетени хора. Тогава Закат беше престолонаследник на Малория и по традиция беше канен в най-изтъкнатите семейства в града. Беше представен на най-благородната мелсенска девойка, която му беше връстница, и той си изгуби ума по нея. — Белдин въздъхна. — Ако това беше продължило, то щеше да промени хода на историята. Момичето беше красиво и съвършено по ум и обноски. Влиянието му върху Закат щеше да е огромно.

— Какво се случи?

— Тъкмо бях стигнал до това. Точно тогава на сцената се появи Таур Ургас. Неговите агенти му докладваха за връзката между Закат и мелсенска девойка от благородническо семейство, което обаче е затънало до шията в дългове. Таур Ургас е луд, но не е глупав. Той видя изгодата в тази ситуация. Заповядва на своите хора в Мелсена тихомълком да изкупят тези дългове. Щом веднъж стана собственик на полиците, можеше да оказва натиск върху семейството на момичето.

— И какво се надяваше да спечели от всичко това?

— Закат се възкачи на трона, когато едва беше навършил осемнайсет, а из цяла Мелсена се носеше слух, че всеки момент ще направи предложение за женитба. Таур Ургас е мург, затова е дълбоко невеж относно природата на мелсените. Жените на мургите са държани под ключ и са оставяни невежи, затова постъпват така, както им нареди семейството. Подчинението им се вменява още в люлката. Някое мургско момиче би си прерязало гърлото, само защото баща ѝ е казал да го направи. Мелсенските девойки са много по-разкрепостени по дух, но Таур Ургас не го знаеше. Той просто реши, че момичето ще прави каквото му каже неговото семейство. Нареди на хората си в Мелсена да предадат неговите заповеди на семейството и заплаши, че ако не се подчинят, ще ги разори. Семейството направи всичко възможно да събере пари и да си плати дълговете, но нямаха достатъчно време и сякаш се примириха да участват в заговора.

— Това започва да звуци като лоша арендска трагедия, Белдин — прекъснах го аз.

— О, нататък става дори още по-лошо. Таур Ургас имаше много прост план да унищожи съперника си. Той прати един от най-талантливите нийсийски отровители при своя племенник в Мелсена и му даде съвсем недвусмислени заповеди. Момичето трябваше най-напред да окуражи Закат и после да го отрови при първия удобен случай. Послушната мургска девойка би направила точно това, но мелсенката ще откаже. Таур Ургас е толкова луд, че не може да направи разлика между двете.

Семейството на момичето се престори, че е съгласно. За жалост във всяко стадо си има и черни овце и един безскрупулен младеж, далечен роднина на семейството, реши, че сега е неговият шанс. — Белдин направи кисела гримаса.

— Усещам накъде вървят нещата.

— Не се съмнявам. Та този ужасен мошеник продаде плана за убийството на някои много важни държавни лица, а оттам това стигна и до ушите на Закат. Макар и цивилизован, Закат все пак е ангарак, затова тутакси беше обзет от ярост. Без дори да се замисли, той нареди да се унищожи цялото мелсенско семейство. Подчинените му — също ангараки — изпълниха това на минутата. Момичето беше сред първите убити. Когато после се разбра, че тя е била напълно невинна, Закат едва не полудя от мъка и разкаяние. Той се затвори в стаята си за около шест месеца, а когато излезе, беше напълно друг човек. Преди нещастието бе цивилизиран, одухотворен младеж, който сигурно щеше да стане добър император. Сега се е превърнал в чудовище, което управлява Малория с желязна ръка и е обсебено от мисълта да причини нещо ужасно на Таур Ургас.

— Значи заслужава повече власт — одобрих аз. — Ако не бях толкова зает, сигурно щях да му предложа помощта си.

— Наистина си отвратителен, когато решиш, Белгарат, ала не можеш да стигнеш Закат. Като излезе от доброволното си заточеничество, той прати писмо на Таур Ургас и нареди преписи от това писмо да се разпространят навсякъде. За да подсили обидата, предполагам. Аз също имам едно копие. — Той бръкна в прокъсаната си туника и измъкна навит на руло лист хартия. — Би ли прочел най-обидното писмо, което някой монарх някога е пращал на друг владетел?

Аз взех листа, разгънах го и зачетох.

„До Него Величество Таур Ургас от Мургодом —
започваше то. — Не съм изненадан от последния ти опит
да се месиш във вътрешните дела на Малория, мургско
куче. Ако състоянието на световните дела ми позволяваше,
без колебание бих стоварил цялата си империя върху
главата ти заради това оскърбление.

И за да съм сигурен, че то няма да се повтори, вземам
всички мурги в пределите на империята ми като заложници
за твоето добро поведение. Съобщиха ми, че някои от тези
хора са ти доста близки. Ако продължиш да плетеши

интриги в моята империя, ще ти върна родствениците парче по парче.

В миналото твоята лудост населяваше света с въображаеми врагове. Радвай се сега, Таур Ургас, и забрави кошмарите си, защото имаш истински враг, много по-смъртоносен, отколкото са всичките ти фантоми. Бъди сигурен, че щом състоянието на световните дела го позволи, аз ще нападна вонящата страна, която управляваш. Решен съм да унищожа теб и твоята злодейска раса веднъж завинаги. За мен ще е удоволствие да залича и последния мург от лицето на земята и да изтрия спомена за вас от човешката история.

Дръж си очите отворени на четири, побърканяко, защото както е сигурно, че слънцето отново ще изгрее, така и аз един ден ще дойда при теб, за да ти въздам заслуженото наказание.

Закат“

Подсвириах учудено и върнах листа.

— Това прилича на обявяване на война — казах.

— Много впечатително звучи, нали? — съгласи се Белдин с широка усмивка. — Дали няма да е добре да си го сложа в рамка и да го окача на стената в кулата? Дочух, че Таур Ургас имал пяна на устата и дъвчел килима още преди да го е дочек докрай. Засега Закат си държи на обещанието — праща парчета от различни мурги в Рак Госка за назидание на краля на Мурго. Урвон се опитва да ги помири, но няма голям напредък. Сърцето на Закат вече се е превърнало в камък, а Таур Ургас става все по-безумен от минута на минута.

— Ще кажа за това на Родар — реших аз. — Драснианските разузнавателни служби са способни да подклаждат този огън. А Ктучик какво прави?

— Ктучик е твоя задача, Белгарат. Чух, че бил свикал Съвет на първосвещениците. Но те едва ли някога ще имат решаващо значение, след като се водят по политиката на гролимите. Видях няколко кервана на мурги на юг, когато идвах насам. Имат ли никаква задача?

Кимнах.

— Идват на запад и се преструват, че търгуват. Сигурно това е идея на Чамдар. Той може да разчита предзнаменованията като нас, затова знае, че решителният миг е близо. Явно иска да има широка подкрепа по тези места.

— Той къде е сега?

— Последно чух, че е в Толнедра. Драснианското разузнаване го следва по петите и ме държи в течение.

— Май всички в Западните кралства са ангажирани да вършат твоята работа, а, Белгарат?

— На това му се вика „споделена отговорност“, братко. Сега се случват съдбоносни неща, затова аз трябва да съм с развързани ръце.

— Знаех си, че ще намериш елегантно и приемливо обяснение за това, дето се шляеш без работа. Само не си облекчавай живота твърде много, Белгарат. Когато настане мигът, може да ти се наложи едновременно да си на шест-седем места. Хайде да видим близнаците. Сблъсъкът между Закат и Таур Ургас може да разплете още няколко нишки в Мрин.

За наше огорчение обаче, това не се случи. Кодексът на Мрин си остана затворен и неподатлив на разчитане, какъвто си е бил винаги. Оставаше ми само да се примиря, че Необходимостта си знае работата и умишлено ме държи в неведение.

(Мисля, че никой от нас досега не е отдал заслуженото на близнаците за къртовския им труд през вековете. Двамата мили алорнски овчари бяха от огромно значение за делото ни, защото бяха наши водачи. Ние обхождахме надлъж и нашир света, защото те ни казваха какво да правим. Необходимостта не си даваше труда да контактува директно с нас. Вместо това тя се свързваше с близнаците. През тези години те изтъркаха шест-седем копия от Кодекса на Мрин и от Дарин. Боговете знаеха, че нито аз, нито Белдин притежаваме такова упорство и търпение. И до ден днешен ако близнаците ми кажат да скоча, вече ще съм близо половин метър над земята, преди да си дам труда да попитам: „А накъде да скачам?“ Сигурно точно това е имал наум Алдур, когато прати да повикат най-напред тях. И Учителя беше роб на Необходимостта също като всички нас. Ето затова сме заедно тук сега, предполагам.)

Белдин остана в Долината около седмица, а после се върна в Южен Ктол Мург, за да поеме самотното си бдение над спящия брат на

Учителя. Не много след неговото заминаване аз поех към Боктор да предупредя Родар за раздора между Закат и Таур Ургас. Крал Родар не беше станал по-строен от преди, но умът му със сигурност се развиваше още по-бързо от неговата талия. Той хитро присви очи и ме погледна косо, когато му разказах какво става в Малория.

— Това не е правдоподобно, Белгарат. Един крал на мургите не би се вълнувал чак толкоз какво става в Малория, че да си прави труд да организира заговори. Цял океан дели двете държави. Наближава да се случи някакво *събитие*, нали? Докладите, които получавам, показват недвусмислено, че нещо съдбоносно се носи из въздуха.

Няма никакъв смисъл да се опитва човек да скрие нещо от Родар — шпионите му бяха прекалено добри, а умът му — твърде бърз.

— Защо просто не обобщим, че живеем в интересно време и да спрем дотук, Родар? — предложих му аз.

— Ще има ли война? Ако е така, по-добре отсега да заповядам мобилизацията на още хора във войската ми.

— Това би било доста прибързано. Не давай твърде явен израз на подготовката си за война. Вместо това съсредоточи силите си върху враждата между Малория и Мург. Ако все пак се стигне до война, не искам тя да завари ангараките сплотени. — После промених темата. — Кога ще се жениш?

— Няма да е много скоро — тонът му беше уклончив и той доби смутено изражение. Сега, като се замисля, разбирам, че по онова време той вече е бил хвърлил око на Порен, а доколкото си спомням, тя тогава беше едва на тринайсет.

Продължих към Вал Алорн, а оттам — към Острова на бурите. Нямах никаква конкретна задача по време на тези пътувания, но винаги съм се чувствал по-спокоеен, когато наглеждам отблизо алорните. Те все успяват да се заплетат в някакви неприятности, ако не им държиш юздите изкъсо.

През 5349 г. внукът ми Дарал беше премазан от свличане на камъни в кариерата, където работеше. Аз незабавно поех към Анат. Естествено, с нищо не можех да променя станалото, но въпреки това отидох. Смъртта на член от семейството не може да отмине незабелязано, а Поулгара винаги я преживява много болезнено. Сигурно си мислите, че досега ние с Поул сме се научили да гледаме философски на преходността на човешкия живот, но това не е така.

Разбира се, аз обичах Дарал, той беше мой внук в края на краищата. Но все никак се бях примирил с мисълта, че един ден той ще остане и ще умре. Това неизменно се случва и никой не е в състояние да го промени. Поулгара обаче не е емоционално подгответа да приеме философски подобна закономерност. Тя винаги преживява смъртта на своите близки като един вид лична обида. Вероятно затова толкова се отдава на медицинските проучвания. А за един лекар смъртта винаги ще остане враг.

Опитах се да утеша Поул с обичайните баналности, но това изобщо не й помогна.

— Просто си върви и ме остави, татко — каза меко тя. — Сама ще се справя с това.

Аз се измъкнах тихо и продължих надолу по улицата, за да поговоря с Геран.

— Какво точно се случи? — попитах го.

— Трябва да е имало невидима цепнатина в скалата, дядо — печално отвърна той. — Двамата с татко лично я бяхме проверили от върха до основата. Изглеждаше напълно здрава и отникъде не кънтеши на кухо. Работниците къртеха блокове от върха и изведнъж всичко полетя надолу. Татко беше при основата и нямаше никакъв шанс да се спаси, когато камъните се стовариха отгоре. — Изведнъж лицето му доби ядно изражение и той стовари юмрук върху масата. — Нямаше никаква причина това да се случи, дядо! Не беше възможно скалата да се разцепи така! Ще раздробя тази планина на ситни камъчета, но ще разбера откъде дойде тази каменна лавина!

(Сега вече знам защо се случи така и кой носи отговорността. Затова изпитвам огромно задоволство от онова, което Гарион направи на Чамдар в Леса на дриадите.)

Поулгара беше безутешна. Нямаше нито думи, нито действия, с които бих могъл да й помогна. Тя се затвори в стаята си и отказваше да говори с нас. Понякога се боях да не полудее от мъка.

Жената на Дарал обаче не издържа и изгуби ума си.

Отначало това не личеше на пръв поглед. След първоначалните бурни изблици на отчаяние тя стана изведнъж някак неестествено спокойна. Две седмици след погребението се върна към обичайните си домашни задължения — чистеше къщата, метеше двора и готвеше,

сякаш нищо не се е случило. Започна дори доста често да си пее, докато се въртеше около печката.

Сигурен съм, ще се намерят хора да кажат, че това е един много здравословен начин за справяне с мъката, но те са на грешен път. Смъртта на съпруга или съпругата отваря рана, която с години не може да бъде изцерена. Повярвайте ми, наистина е така. Ако моята лична мъка не беше толкова дълбока и всепогълъщаща, не бих пропуснал тревожните симптоми, че нещо не е наред.

Алара готвеше обичайните си гозби и винаги поставяше на масата чиния и за Дарал. После, когато вечерта започваше да се спуска, тя непрекъснато сновеше до външната врата и заничаше разтревожено към единствената улица в Анат, сякаш чакаше някой да дойде за вечеря. Всички признания говореха за нейната лудост. Просто не мога да повярвам, че двамата с Поул ги пропуснахме.

(Ако тогава бях само малко по-наблюдателен, щях да разбера веднага кой е отговорен за смъртта на Дарал и лудостта на Алара. Ако бях го проумял, щях да преобърна света с главата надолу, но да открия Ашарак Мурга. А когато го пипнех, щях да прережа гърлото му чак до вратните прешлени, при това с тъпо острие. Естествено, това би ми отнело време, но пък щях да се наслаждавам на всяка минута от отмъщението си.

Разбира се, че съм жесток. Вие не сте ли го забелязали досега?)

Не казвам, че Алара изведнъж започна да гледа несвястно. Просто стана някак отнесена и неадекватна, което може би е още по-лошо, когато се сблъскаш с такова поведение. Когато Поулгара се съвзе, тя трябваше неотлично да се грижи за Алара, а това придоби огромно значение с течение на времето.

Аз реших да победя собствената си мъка като тръгна на път. Ходенето по трийсет мили на ден може да заглуши всяка емоция. Съвсем не ми се щеше да се връщам отново към гмуркането при кейовете на Камаар.

През късната пролет на 5351 г. се оставил краката да ме отведат отново в Долината, където Копието вече ме чакаше.

— Ние го изпуснахме, Древни — каза той с видимо неудобство.

— Моите хора го наблюдаваха непрекъснато, но един ден той просто се изпари. Чамдар е мург, а те не са толкова умни.

— Той е измамник, Кендон — въздъхнах. — Май е време да си сложа отново скитническия костюм. Най-добре ще е сам да го открия.

— Не си ли малко стар за подобна задача, Благочестиви? — попита ме той с учудваща прямота. — Моя работа е да съм постоянно по следите на Чамдар. Защо не ме оставиш аз да го открия?

— Може и да съм стар, Копие, но мога да те просна на земята, когато пожелая. Гледай да не ми се изпречиш на пътя. Ще мина през теб като през трева. — Мразя някой да ми напомня за възрастта. Не са ли схванали досега, че тя нищо не означава?

— Ще стане, както ти го желаеш, Древни — отвърна той с дълбок поклон. Поне има достатъчно ум да знае къде трябва да спре.

Насочих се право към Тол Хонет, откъдето започнах търсенето. Доколкото близнаките можеха да определят, деляха ни няколко години от раждането на Пратеника на боговете, а аз много добре си спомнях произнесените на висок глас мисли на Чамдар, когато Гелан се увлече по Мечия култ. Ктучик беше заповядал на своя гролим-послушник да убие наследника на Желязната хватка, но Чамдар имаше свое решение по този въпрос. Той се надяваше да надмине Ктучик и да се превърне в любим ученик на Торак, като му заведе лично Пратеника на боговете със Сферата в ръка. Беше извънредно амбициозен, признавам му го.

Буквално претърсих парче по парче цяла Толнедра, но не можах да го открия. Той действаше, копирайки моите методи, като оставяше навсякъде фалшиви следи от присъствието си и ме принуждаваше да тичам с изплезен език от единния край на Толнедра до другия. Не можах да разбера как точно го постига, докато не се случи трагедията в Анат.

Лелдорин, наричан от Мрин Стрелеца, се роди през 5325 г. Аз нямах време да навестя рода Уилдантон, защото зает да преобръщам настилката в Тол Хонет, издирвайки моя изпълзваш се неприятел. След известно време взех да се ядосвам не на шега.

Копието се върна в Тол Хонет да ми помага и ловко се наложи над драснианския посланик, принуждавайки го да поискава подкрепата на бащата на Се'Недра в издирването. Толнедранските разузнавателни служби не могат да стъпят и на малкия пръст на драснианските, но това поне щеше да увеличи броя на очите, които следят дадена улица. Ран Борун XXIII обаче съвсем не мислеше така. Той беше зает с много деликатни търговски преговори с представители на Таур Ургас и за

нищо на света не би позволил нещо да попречи на благополучния им край. Затова отказа неговите шпиони и информатори да ни помагат по какъвто и да е начин.

Харесвах Ран Борун и обожавах дъщеря му, но той беше алчен и възможността да сложи ръка на цялото червено злато на мургите замая главата му. Ето защо ние с Копието не получихме никаква помощ от Толнедранското разузнаване.

В края на лятото на 5354 г. бях готов да се откажа от всякакви понататъшни опити. Вече беше ми станало ясно, че следите, по които неистово бягах из цяла Толнедра, са фалшиви. Чамдар веднъж вече ме беше надхитрявал. Бях сигурен, че не е в Толнедра, затова поверих на Копието грижата да следи всички двойници на Чамдар, които гролимите изобретиха за наше забавление, и се отправих към Арендия.

И там гролимите бяха не по-малко заети от тези в Толнедра. Не мога да не призная заслугите на Чамдар. Той овладя до съвършенство всички уроци, които му бях дал през годините. Чувах истории за Ашарак Мурга всеки път, щом се обърнех. Те ставаха все по-невероятни и по-невероятни. Гролимите са интриганти, но в техните заговори няма капка фантазия и винаги стигат до необmisлени крайности. Мисля, че това е расов недостатък.

Веднъж, когато препусках на север от Во Мимбре, срещнах красив младеж, облечен целият в броня и възседнал наперен боен кон. Разпознах кръста на Мандор върху щита му.

— Добра среща, Древни Белгарат! — приветства ме Мандорален с гръмлив глас. — Тъкмо тебе търсех.

По онова време Мандорален беше едва на седемнайсет, но вече имаше забележителна фигура със здрави мускули.

— Какво има пък сега, Мандорален? — попитах.

— Както без съмнение знаеш — твърди се, че всичко ти е известно — аз бях във Во Ебор, където моят скъп приятел и настойник, баронът на това почтено владение, ме обучаваше в рицарското изкуство да се бия и...

— Мандорален, давай по същество!

Той изглеждаше леко засегнат от тона ми.

— С две думи — рече той, сякаш някой мимбрат може да каже нещо с две думи, — близнаците Белтира и Белкира дойдоха наскоро във Во Ебор и ме накараха да те потърся. Аз тутакси се качих на коня и

понеже предполагах, че още си в Тол Хонет, незабавно тръгнах на юг, за да ти предам, че двамата любезни братя искат да те видят колкото се може по-скоро, за да ти предадат нещо.

— И какво е то?

— Трябва да призная, че нищо не разбирам от важността на това съобщение, но ми е наредено да ти предам, че една твоя родственица е с дете, а дъщеря ти, която още нямам честта да познавам, въпреки че копнея да дойде денят, когато ще й бъда представен, за да падна на коляно с дълбоко преклонение в нозете й...

— Достатъчно, Мандорален, разбрах посланието.

— Предполагам, че тези новини са от голямо значение.

— Може и така да се каже, сър рицарю.

— Възможно ли е да попитам в какво се състои тяхната важност?

— Не, не е възможно. Не ти трябва да знаеш какво означават. Връщай се обратно във Во Ебор. Ти изпълни дълга си, сър рицарю, и аз ти благодаря. А сега си върви.

(Ще използвам случая да се извиня за безцеремонното си отношение към Рицаря Закрилник. Просто исках той да се скрие от погледа ми колкото се може по-скоро, за да дам воля на пристъпа на екзалтация. Илдера беше бременна! Пратеника на боговете вече беше под сърцето й!)

Зарязах безплодното търсене на Чамдар, защото ми стана ясно, че няма да го открия. Отидох в Астурия да хвърля един поглед на Лелдорин и си тръгнах с убеждението, че той наистина е онзи Уилдантор, когото чакахме. Всичко вървеше, както беше предопределено, затова прекосих Улголанд по посока на Долината.

Когато се прибрах у дома, близнаките ми казаха, че Илдера трябва да роди към средата на зимата.

— Поулгара се кани да премести семейството малко след раждането на детето — каза Белтира.

— Това не е лоша идея — отговорих. — Ние доста често ходихме до Анат през последните петнайсет години, а Чамдар изчезна някъде. Ще е много по-безопасно, ако Поул ги премести. Алара показва ли някакво подобрение?

Белкира тъжно поклати глава.

— Тя все още отказва да приеме, че мъжът ѝ е мъртъв. Поулгара опита всичко, за да я изведи от това състояние, но досега няма никакъв

результат.

— Промяната на мястото може да я отрезви — предположих.

— Трудно е да се каже със сигурност. — Изглежда тази перспектива никак не му изглеждаше вероятна.

Поговорих още малко с близнаците и тримата решихме, че ще е добре да се върна в Сендария и да се поразтъпча демонстративно из места, които са далече от Анат. Най-вероятно пророчествата на гролимите и Ашабския оракул информираха Кучик. Почти бях сигурен, че той е известен за предстоящото раждане и това, че то ще се случи в Сендария. Сега беше мой ред да объркам Чамдар, затова надянах костюма си на пътуващ разказвач на приказки и потеглих към Сендария.

Спрях за малко в столицата да хвърля един поглед на новия им крал Фулрах и вятърничавата му жена Лейла. Не ме разбирайте криво. Аз обичам Лейла. Сигурен съм, че няма по-широко от нейното сърце, но като момиче беше ужасно глупава. При това почти постоянно беше бременна. Понякога даже се чудя на Фулрах кога намира време да управлява кралството си.

След тази визита започнах да обикалям провинцията. Изпотъпках всички черни пътища и пътечки на Централна Сендария през есента чак до началото на зимата. Сигурен съм, че гролимите на Чамдар наблюдаваха всяка моя крачка. Не се отбивах от централните пътища, за да не ме изпуснат случайно от очи. Не исках да ги затруднявам по никакъв начин.

Беше наблизил Ерастид и предчувствуието ми стана още по-силно. Ерастид е най-големият сендарски празник, защото най-добре отговаря на вселенското усещане на хората там. Датата на празника — средата на зимата — е доста случайно подбрана. Сътворението на света не е станало за един ден, но предполагам, че клирът просто е нарочил един ден за годишните тържества. Като наближи празникът, аз се упътих от Дарин през Ерат към Уинолд с все по-засилващата се увереност, че Ерастид *тази година* ще бъде по-особен празник. Това беше в правомощията на приятеля на Гарион.

Бях много развлнуван, разбира се. В миналото имахме доказателства, че гролимите могат да подслушат разговорите ни, когато контактуваме един с друг по нашия си начин. Наближаващото събитие беше толкова важно, че не искахме по никакъв начин Чамдар

да узнае и да действа с предимство. Но сега си давам сметка, че нашата изключителна предпазливост вероятно беше грешка.

С Поулгара неведнъж сме обсъждали случилото се онази зима в Анат и сега ясно виждаме къде двамата сме допуснали грешка. Смъртта на Дарал трябваше да ни послужи за предупреждение. Както подозираше Геран, скалата, която уби баща му, не беше паднала случайно. По някакъв начин, който още не можем да установим, Чамдар беше открил дъщеря ми и семейството, което тя охраняваше близо тридесет века. Смъртта на Дарал, по-скоро бих го нарекъл убийство, беше само първата стъпка от сложен план.

Лудостта на Алара беше втората крачка, а и двамата с Поул го пропуснахме.

Дъщеря ми ми каза, че състоянието на Алара се влошило още повече през есента и тя започнала да броди из планините, за да търси мъжа си. Сигурен съм, че Чамдар е имал заслуга за това. Все пак гролимите са признати майстори във въздействието над съзнанието на хората.

Било един ден преди Ерастид, когато Илдера получила лъжливи родилни болки и Поулгара тръгнала от къщата на Дарал към противоположния край на селото да я прегледа. Тогава Алара — под внушението на Чамдар, сигурен съм в това — решила да обиколи планината и да потърси мъжа си. Когато Поул се върнала, видяла, че Алара я няма. Това се било случвало и преди. Поул, естествено, тръгнала да я търси. По този начин Чамдар успял да подмами Поул. Дълги години след това тя се винеше за лекомислието си, но смятам, че грешката не беше нейна.

Сега вече съм убеден, че мнимите болки на Илдера също са били причинени от Чамдар. Заслужава възхищение колко внимателно е подготвил последователността на събитията през тези два ужасни дни. Щом Поул напуснала селцето, лъжливите родилни болки на Илдера станали истински. В селото имало и друга акушерка, разбира се, и Гарион се родил малко след полунощ на Ерастид. През това време Поул търсела Алара на мили от селото!

Точно тогава познатият глас в главата ми ме предупреди: „Белгарат! — почти изкрештя той. — Върви незабавно в Анат! Детето на Светлината е в опасност!“

Нямаше нужда да ми го повтаря. По това време бях в Мург и ми беше нужен близо четвърт час, за да се измъкна от града и да се покрия с перушина. Едва не си откъснах крилата, опитвайки се да летя колкото се може по-бързо. Въпреки това пристигнах много късно.

След раждането на детето на Илдера селянките направили каквото обикновено се прави в такива случаи и си отишли у дома. Било празник, все пак, и трябвало да се пригответ гозбите за трапезата. Нали виждате колко лукаво е планирал всичко Чамдар!

Било на зазоряване, а аз още съм летял от Мург. Геран, Илдера и Гарион били сами в малката си къща и тогава Чамдар предприел поредния ход.

Запалил къщата.

Тя беше каменна къща, но Чамдар е гролим, а дори камъкът ще пламне, ако направиш огъня достатъчно силен.

И до днес не съм сигурен дали Чамдар си е давал сметка какво ще направи Геран, когато разбере, че двамата с Илдера не могат да избягат. Напълно е възможно той да се е отказал от безумната идея да достави на тепсия риванския крал на Торак, а вместо това да е следвал инструкциите на Ктучик да убие наследника на Желязната хватка.

Вратите и прозорците на къщата били в пламъци. Геран, вероятно вече агонизирали, си дал сметка, че не може да спаси себе си или жена си, но че съществува малък шанс да опази техния син. Инструментите му били в къщата, а той все пак беше каменоделец. Доколкото мога да си представя, той е взел чука и е пробил малка дупка в стената близо до земята. После, макар да уминал, грабнал увитото в одеялце бебе и пъхнал безценнния вързоп навън през дупката.

Тогава, точно на зазоряване, пристигнах и аз.

Или Чамдар е знал какво точно ще се случи или просто се възползва от случая. Той се спусна, грабна вързопа с детето и се отдалечи от пламъците. Дори докато си променял формата на снежната улица, аз не пропуснах нищо от случващото се. Трябаше ми само още една крачка да извърша нещо строго забранено. Бях на косъм да унищожа Чамдар с цялата ярост на Волята си. Мисля, че единственото, което ме възпра да направя фаталната крачка, беше желанието да го убия със собствените си ръце. Виех от ярост, когато се затичах през снега, а на него точно това му трябваше. Как не успях да си задържа затворена устата тогава!

Чамдар се обърна и очите му се изцъклиха от ужас.

— *Tu!* — извика той, когато се хвърлих отгоре му, а цялото ми тяло излъчваше желание да убивам. И той направи единственото нещо, което би могло да спаси живота му.

Хвърли детето срещу мен.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Паническата реакция на Чамдар в този момент задвижи хода на историята. За да отърве собствената си кожа, той хвърли бебето Гарион в сигурни ръце. Ако беше по-отдаден на каузата, просто щеше да метне бебето обратно в пламъците.

Моята решителност беше по-голяма. Аз овладях убийствения си порив, за да уловя летящия малък вързоп още във въздуха, а това даде на Чамдар достатъчно време да избяга. Направих отчаян скок да хвана Гарион, отърколих се на земята, а когато се огледах, Чамдар вече беше изчезнал. Пронизителният ми вой сигурно е събудил всички в спящото селце.

(От сигурно място знам, че точно в този момент Барак за първи път се е преобразил в Мечката. Гарион беше в опасност и без да се замисли дори, Барак е отговорил по начин, нареден му свише. Точно тази нощ той ловувал диви глигани с приятелите си. Бил насвяткан до козирката, затова всичко, което помни, е, че дошъл в съзнание над един полуоглозган скелет на дива свиня.

Неколцина от приятелите му обаче не били толкова пияни. Казвали са ми, че след тази нощ окончателно отказали пиенето и прекарали остатъка от живота си като заклети трезвеници.)

„Татко!“ — достигна до мен гласът на Поулгара.

„По-добре се връщай веднага, Поул! Незабавно!“

Коленичих на земята и разпових бебето, което току-що бях уловил във въздуха. Доколкото можех да установя от един поглед, Гарион беше невредим. Дори не плачеше. Погледът му беше пълен с тъга, когато очите ни се срещнаха за първи път, и ме разтърси с неочеквана сила от глава до пети. Изпълни ме внезапна радост и възхищение — нямаше никакво съмнение, че именно той беше този, когото очаквахме.

Извърнах се към горящата къща с надежда, че все още има някакъв шанс да спася Геран и Илдера, но всички пътища натам бяха отрязани. Не почувствах никакъв живот да тупти на сред пламъците. Тогава се строполих на снега и избухнах в плач.

Поул ме завари облян в сълзи и коленичил до бебето.

— Какво се случи, татко? — попита тя.

— Тук беше Чамдар — почти ѝ изкрещях. — Огледай се, Поул!

Какво мислиш, че се е случило?! Защо си излязла така внезапно?

По-късно горчиво съжалявах заради своето избухване.

Очите на Поул се изпълниха с горест при това обвинение. Тя погледна към пламтящата къща.

— Има ли някаква надежда? — попита.

— Никаква. И двамата са мъртви.

Това отне и последните сили на Поулгара.

— Аз се провалих, татко! — простена горчиво тя. — Беше ми поверена най-отговорната задача в историята и аз не можах да я изпълня!

Аз се опитах да заглуша собствената си болка.

— Няма време за окайване, Поул — казах остро. — Трябва да отнесем бебето далече оттук. Чамдар ми се изплъзна, но може да е още някъде наоколо.

— Защо му позволи да избяга?

— Нямах друг избор. Трябваше да спася бебето. Нямаме повече работа тук, Поул. Да се махаме!

Тя се наведе и повдигна Гарион с тази особена нежност, която е проявявала винаги към многобройните малки дечица, които всъщност не бяха нейни собствени рожби. Когато се изправи, очите ѝ бяха добили стоманен блесък.

— Чамдар има да отговаря за много неща.

— Така е, Поул, и аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да съм сигурен, че ще отговаря поне седмица. Какво стана с Алара?

— Скочи от ръба на една скала. Тя е мъртва, татко.

Яростта ми отново се възпламени.

— Това ще струва на Чамдар още една седмица — обещах.

— Добре. Аз взимам детето, а ти тръгвай подир Чамдар.

Поклатих глава.

— Няма да я бъде тая, Поул. Най-напред ще отведа вас двамата на безопасно място. Моята основна грижа и отговорност е загърната в това одеялце. Да вървим!

Двамата с Поул напуснахме селцето и навлязохме дълбоко в гората, като се държахме далече от пътищата и всичко, което само

далечно напомняше за пътека. По това време на годината подобно пътуване не беше никак приятно. Реших проблема с прехраната на Гарион по много находчив начин — откраднах коза от една усамотена ферма.

Най-накрая се спуснахме от планината и аз отведох Поул в нейната къща в Ерат. След това се отдалечих на известно разстояние и призовах близнаците. Говорих с тях толкова кодирано, че не съм сигурен дали ме разбраха напълно. Оставаше ми само да се надявам, че са схванали за какво става дума, когато им казах, че ми трябват в „розовата градина“.

После се върнах в оплетената с розови храсти къща на Поул.

— Трябва да пристигнат съвсем скоро — казах й. — Ще остана, докато дойдат.

— Аз ще се справя, татко. Не позволявай на Чамдар да ти се изпльзне.

— По-важно е да не му позволя да ме проследи. Ще остана. И не се опитвай да спориш с мен за това! — Погледнах през прозореца към оголената от зимата градина. — Мисля, че къщата ти е прекалено усамотена, за да си в безопасност тук. Изчакай да мине зимата, а после намери някое отдалечено село или самотна ферма и се слей с останалите сендали. Не прави нищо, което би привлякло вниманието, докато аз не се разправя с Чамдар.

— Както кажеш, татко.

Винаги ставам нервен, когато Поул се държи прекалено смилено.

Близнаците явно бяха дешифрирали моето послание, защото пристигнаха на следващата сутрин. Поговорих с тях накратко и поех на север към Боктор, за да се срещна с Преследвача. Дължността, ако изобщо можеше да се нарече така, в този момент беше заемана от един скромен и малко известен чиновник в разузнавателното управление, на вид напълно незабележителен човечец на име Конар.

— Трябва ми принц Келдар — рекох рязко. — Къде е той?

Конар внимателно отмести купчината документи, които четеше в момента.

— Мога ли да попитам защо, Древни?

— Не, не можеш. Къде е Силк?

— В Тол Хонет, Благочестиви. В момента работи за Копието. — Той сви устни. — Това е първата задача на Келдар от този род. Както

знаете, той още не е много вещ в работата.

— Поне добър ли е?

— О, ние имаме големи надежди за бъдещето му, стига да се усъвършенства в работата. Ако е нещо важно, аз бих могъл да дойда с вас. Все пак съм най-добрият.

— Не, ти ще си ми нужен тук. Трябва ми единствено Силк. Имам си причини да настоявам за това.

— А — каза той, — това явно е някое от *онези* неща.

— Точно така. Чувал ли си напоследък нещо за Ашарак Мурга?

— Само преди седмица беше в Арендия, Древни. Един от нашите агенти го е видял при Големия панаир.

Въздъхнах дълбоко с облекчение. Слава на боговете, Чамдар поне не се мотаеше из Сендария.

— По кой път тръгна от панаира?

— На югоизток, към Толнедранските планини. Агентът ни докладва, че изглеждал нервен.

— Вярвам му — казах неумолимо. — Той направи нещо, което дълбоко ме засегна. Искам да поговоря с него за това, а той прави всичко възможно да избегне срещата, защото тя няма да се размине, без да провеся вътрешностите му на някой стобор.

— Много нагледно се изразявате. — Нищо не можеше да учуди или смuti Преследвача. — Ако някой от моите хора попадне по следите му, искате ли той да го убие?

— Не, искам да го направя сам. Само ми кажете къде е, ако това е по силите ви. Хората ви са добри, но не могат да се сравняват с Ашарак.

Погледът му стана лукав.

— Вие си противоречите, Древни. Най-напред настоявате за някакъв двайсетгодишен младеж, който едва преди година е завършил академията, а после твърдите, че най-опитните ми хора не са по мярката на человека, когото преследвате.

— Последователността е за ограниченияте умове, Конар. Прати вест на хората си в Арендия и Толнедра. Ще съм там много преди съобщението ти да стигне до тях и ще се поогледам. А после ще държа и най-незначителната информация, свързана с Ашарак, която им попадне в ръцете, да ми бъде предавана.

Той присви рамене.

— Щом настояваш за това, Древни.

— Точно така. Сега тръгвам и не си губи времето да се опитваш да ме проследиш.

Той ококори очи с престорена невинност.

— Смея ли да направя подобно нещо, Белгарат!

— Не би бил на този пост, ако не се опиташи да го направиш.

Същият следобед аз напуснах Боктор като привидно поех на югозапад по Великия северен път. Сигурен съм, че поне един от шпионите на Преследвача беше по петите ми. Щом притъмня обаче, той ми загуби следите. Освен ако не се беше научил да лети.

Макар да беше зима, времето над заснежените планини беше ясно. Прелетях над югоизточния край на Сендария и се устремих към Пролгу, за да известя Горим, че Пратеника на боговете се е появил на бял свят. След това се насочих към Големия панаир в планините на Мимбра, за да се посъветвам с главния агент на Преследвача по тези места. Той беше висок и слаб драснианец на име Талвар.

Трябва да внеса едно уточнение — Преследвача винаги е бил най-дълбоко засекретеният агент от драснианското разузнаване. Обикновено той или тя има на разположение малка частна агенция — нещо като разузнаване в разузнаването. Драснианците са си такива — обожават тайнствеността.

— Смятаме, че този Ашарак се е върнал, Древни — каза ми Талвар. — Когато тръгна оттук, пое на югоизток към Толнедранските планини. Но напоследък стават някои неща във Во Мимбра, от които личи неговият почерк.

— Така ли?

— Тук пристигна мургска търговска делегация и изхарчи доста пари, за да подкупва мимбратски рицари. Мимбратите не са много умни и обикновено затъват в дългове, само и само да захласнат с блясък своите приятели. А Ашарак винаги щедро е пръскал златото си. Видите ли кървавочервени златни монети, на часа можете да познаете откъде идват. Може би това е план, който той е започнал още в миналото, но лично аз не смяtam така. Внезапният приток на мургско злато означава, че се замисля нов заговор. Проследи пътя на парите, Древни. Те ще ти дадат много повече информация, от което и да е друго нещо.

— Ти си драснианец до мозъка на костите, Талвар — казах.

— Затова и Преследвача ме изпрати тук, Древни. Както и да е, целият напън е да се свали от власт принца, който сигурно е най-задължнелият човек в цяла Арендия. — Той направи гримаса. — Ако не служех на правителството си, бих могъл да натрупам богатство по тези места. Някои от мимбратските идиоти биха платили прекомерно висока лихва, само и само да се освободят от своите дългове.

— Внимавай за нашата задача, Талвар — казах му. — Не си позволявай да се разсейваш. Ако ще забогатяваш, прави го през свободното си време, а не докато работиш за мен. Ашарак успял ли е да докопа вече и престолонаследника?

— Изглежда още не е. Младият принц Кородулин все още има чувство за чест, въпреки огромните си дългове. Засега устоява на придумванията на мургите, но май започна лека-полека да се огъва. Има нужда от някого, който да му стегне юздите.

— Мисля, че познавам такъв човек. Кажи ми някакви имена, Талвар. Искам да знам кои са точно тези продажни мимбратски рицари. Ще пратя мята човек във Во Мимбре да реши проблема.

— Сега разбирам защо те наричат Благочестивия Белгарат — каза той.

— Недей да бъркаш благочестието с парите, Талвар. Ще загазиш, ако го допуснеш.

После се отправих към Во Ебор, където Мандорален се обучаваше в бойното изкуство под бдителния поглед на барона. Баронът на Во Ебор наскоро се беше оженил за една млада благородничка на име Нерина. Неговите задължения обаче не му оставяха много време за младата съпруга. Затова пък наблизо имаше на разположение един красив и почтен млад рицар, който винаги беше готов да го замести. Нищо непристойно, нали разбирате, но пък създаваше много любопитна ситуация.

Щом пристигнах, веднага пристъпих към въпроса.

— Докъде стигна с бойното изкуство ученикът ти, бароне? — попитах възрастния мъж.

— Той многократно надмина очакванията ни, Древни — отвърна баронът. — Съмнявам се, че в цяла Арендия има някой равен нему.

— Хубаво. — Погледнах Мандорален. — Искам да отидеш във Во Мимбре — наредих му. — Там има някои хора, които си просят боя. Взимат подкупи от мургите, за да отклонят принц Кородулин от правия

път. Спри ги. Посланикът на Драсния при двора на стария крал трябва да ги знае по име кои са. Предизвикай няколко от тях и им счупи по някоя кост. Опитай се обаче да не убиваш, докато трае процедурата. И занапред ще имам задачи за теб, а не искам да те преследва някаква вендета, когато дойде това време.

— Ще направя най-доброто, на което съм способен, както ми нареди, Благочестиви Белгарат — отвърна младият човек. — Моето копие, мечът ми и дясната ми ръка са винаги на твоето разположение. И понеже съм — а и цял свят го знае — най-могъщият жив рицар, няма съмнение, че ще победя тези низки изчадия, при това за мен ще е най-леката задача, която с радост ще изпълня. А тъй като съм твърде умел, то пораженията, които те ще претърпят, обещавам ти, няма да им причинят непоправими вреди.

(Лорд Мандорален може да бъде изключително многословен, хвърли ли се веднъж с главата надолу в някое изречение!)

Доколкото си спомням, лицето на баронеса Нерина пламна при скромното му изявление за неговата недосегаемост. Но арендските дами са си такива.

Никога не разбрах напълно подробните от заговора на Чамдар във Во Мимбре. Може да е било само отклоняваща вниманието тактика, за да не му дишам във врата. Чамдар видя лицето ми в Анат и съм сигурен, че би направил всичко възможно, за да го усети отново така близо до себе си.

Докладът на драснианския посланик във Во Мимбре ме настигна по пътя след няколко месеца. От него разбрах, че Мандорален е изпълнил обещанието си. Празнодумен или не, щом като веднъж си затвори устата и започне да действа, е нещо от рода на природно бедствие. Доста голям брой от рицарите, вписани в неговия списък, е трябало да бъдат буквально измъкнати от броните, за да превържат раните им.

По това време аз вече бях в драснианското посолство в Тол Хонет.

— Справя ли се добре? — попита Копието, сочейки към Силк. Сигурно не беше много тактично да задавам подобен въпрос точно под носа на изчервилния се начеващ шпионин, но последните събития видимо бяха подкопали добрите ми обносци.

— Той е многообещаващ служител, Древни — отвърна Копието.
— Има една слабост обаче — склонен е да се отклонява от главното. Честността също не е сред най-силните му страни. Притежава душа на крадец и не може да устои, когато има удобен случай да открадне нещо.

— *Kopie!* — възропта Силк. Принц Келдар носеше типични за драснианците черен жакет и панталон. Беше жилаво дребно момче с остро лице и дълъг прав нос. По онова време беше едва на двайсет, но в очите му вече прозираха нехарактерни за неговата възраст цинизъм и интелигентност.

— Е, добре, господа — казах. — Да се залавяме за работа тогава. Има един гролим на име Чамдар, който обикновено се представя като Ашарак Мурга. Наскоро беше в Сендария и направи неща, които сериозно ме ядосаха. Доколкото имам информация, той е минал през Арендия и сега е на път за насам. Искам да го открия. Намерете ми го.

— Той попадна право в целта, не мислиш ли? — обърна се Силк към своя приятел. После ми хвърли онази безочлива усмивчица, която винаги ме е дразнила. — Питам просто от любопитство, Древни — защо тъкмо аз бях удостоен с честта да ти помогам в това издирване? Все пак съм новак тук.

— Защото Чамдар ме познава, пък вероятно може да разпознае и повечето от опитните агенти на Копието. Ти си нов тук и лицето ти още не е станало популярно. Ето защо търся точно теб. Надявам се, че тази анонимност ще ти помогне да го откриеш.

— Искаш ли да го убия? — светнаха очите на Силк.

— Не, просто желая да го намериш. Оттам нататък аз ще се заема с него.

— Само ми разваляш удоволствието.

— Винаги ли е такъв? — обърнах се към Копието.

— Обикновено да. Но понякога е и по-лошо.

— Колко ще дадеш за информацията къде се намира този Ашарак, Древни? — лукаво попита Келдар.

— *Силк!* — изплюща като камшик гласът на Копието.

— Само се шегувам, де — ухили се дребосъкът. — Познавам Благочестивия Белгарат още от момче. На него му е известно, че обичам да му подръпвам брадата от време на време. — Той ме погледна. — Но да се върнем на въпроса. В момента Ашарак Мурга е в

Тол Ран. Бих могъл да ти дам името на хана, където е отседнал, ако искаш. Мога ли да направя още нещо за теб?

— Сигурен ли си, че е именно в Тол Ран? — попита.

— Колкото можем да сме сигурни за всяко друго нещо в тази работа. Толнедранското разузнаване не е най-доброто, но пък по улиците има много негови хора. А те винаги следят какво прави Ашарак Мурга.

— А ти откъде разбра за него? — попита Копието.

— Имам връзки в толнедранското разузнаване — отвърна небрежно Силк, поглаждайки черната си дреха. — В момента Ран Борун провежда търговски преговори с мургите, а делегацията им докладва директно на Ашарак. Техни вестоносци постоянно сноват между Тол Хонет и Тол Ран през последните две седмици.

— Ти откъде разбра това? — настоя Копието.

Силк му се ухили самодоволно.

— Имам собствени източници — отговори.

— Нека бъда по-конкретен — защо не си ми докладвал за това?

— Още доуточнявах нещата и ми бяха необходими няколко допълнителни подробности, преди да ти представя разкритията си. Винаги задаваш много въпроси, Копие. Аз поех този случай, ти имаш прекалено много други грижи.

— Ти си като златна мина с информация, принц Келдар — каза саркастично Копието. — Но рано или късно ще ти разбия мутрата. — И бързо смени темата. — Какво се опитва да продаде на мургите Ран Борун?

Силк сви рамене.

— По малко от всичко — отвърна мъгливо той.

— Опиши по-подробно това „всичко“, Силк!

Принц Келдар трепна.

— Е, добре, щом толкова настояваш. Ран Борун има племенник, който работи в търговската територия на Рива. Племенникът е на път да обърне пазара на вълна по време на пролетното стригане на Острова на бурите и ще натрупа огромна печалба, ако успее да продаде вълната в Мург. Един мой приятел на острова обаче се опитва да изтика племенника. Ако Ран Борун сключи сделката с мургите, той ще направи моя приятел богаташ вместо собствения си племенник.

— А пък ти вземаш комисионна от приятеля си, така ли? — попита Копието.

— Естествено. Аз му осигурявам информация за хода на търговските преговори. Приятелството си е приятелство, но сиренето е с пари, Копие.

— Ако чичо ти разбере, че използваш източниците на разузнаването за своя собствена облага и забогатяване, ще получи апоплектичен удар. Нали ти е известно това?

— Тогава ще тряба да направим всичко възможно той да не разбере, нали? — отговори невъзмутимо Силк. — Чично ми е крал на Драсния, Копие. И без това има достатъчно грижи на главата си, та да му стоварваме нови. — После малкият измамник се обърна към мен. — Да дойда ли с теб в Тол Ран? — попита той.

— Добре би било. Предполагам, че имаш контакти там.

— Стари приятелю, аз имам контакти навсякъде. Искаш ли да знаеш какво е закусвала днес Селмисра?

— Не. Защо по-добре не си събереш багажа? Утре тръгваме много рано.

— Няма нужда да си събирам багажа, Белгарат. Той винаги е готов.

На другата сутрин Силк слезе в двора на драснианското посолство екипиран с кафяв кадифен жакет и черна торбеста шапка, килната над едното ухо.

— Не е ли малко неподходящо това облекло за дългата езда, която ни чака? — попитах го.

— Трябва да си играя ролята, Древни — отговори той. — В Тол Ран съм известен като Радек от Боктор. Понякога ми се налага да свърша нещо и открих, че не е полезно да използвам собственото си име. Това „принц“, което ми е прикачено по семейна линия, кара търговците да мислят, че съм лесна плячка. Но, повярвай ми, никой не се опитва да мами Радек от Боктор. Сключих няколко много сполучливи сделки под това име.

— Убеден съм, че е така. Да вървим.

Поехме по главния път към Тол Ран и седмица по-късно пристигнахме в този затрупан от снега град. Тол Ран е точно на границата с това, което някога беше Марагор, и се намира високо в планината. Всяка зима върху него се изсипва почти толкова сняг,

колкото в Боктор или Вал Алорн. Отидохме в хана, където Силк обикновено отсяда, докато е в града и „заради благоприличието“, както той се изрази, наехме твърде разкошно обзаведени стаи на горния етаж.

Не много след като бяхме пристигнали един от местните драсниански агенти дойде да ни посети. Двамата със Силк проведоха дълъг разговор на техен си таен език. Съвсем не беше необходимо да го правят така демонстративно, разбира се, но Келдар държеше да се покаже.

Когато другият драснианец си тръгна, малкият ми спътник ме запозна с някои подробности от разговора им. В разказа му имаше съществени празници, но аз не си направих труда да го разпитвам. Нямаше нужда да му обяснявам, че разбирам езика на жестовете.

— Ашарак е тук — приключи дребосъкът, — но през последните дни никой не го е виждал. Ще се поразвъртя наоколо и ще видя дали мога да надуша нещо.

— Направи го — рекох. — Аз ще почакам тук. Няма смисъл да се издаваме, че съм в Тол Ран. Чамдар ме познава и само да ме зърне, ще е преминал границата на Ктол Мург още преди залез слънце.

Силк кимна с глава и излезе.

Едва беше хлопнала вратата зад него обаче и аз промених до неузнаваемост вида си и го последвах. Направих това не защото не му вярвах, макар че Силк не е от хората, на които можеш да имаш пълно доверие. Просто исках да видя как действа. Той още не го знаеше, но ролята на Водача щеше да е една от най-важните, когато дойдеше времето. Исках да съм сигурен, че ще се справи с това, което предстои да се изпреди на пътя му.

Той не ме разочарова. Принц Келдар вече беше толкова шлифован, колкото показваше и неговият прякор^[1]. Не се беше бръснал откакто напуснахме Тол Хонет и поникналата брада го правеше да изглежда по-възрастен, отколкото всъщност беше. Неговият талант му позволяваше лесно да добие обносите и движенията на възрастта, която му даваха останалите. Бях убеден, че ако наистина го желае, Силк би могъл да натрупа състояние като актьор, ако професията на шпионин не беше толкова вълнуваща за него. Сменял съм толкова много образи през годините, че веднага мога да разпозная гения, когато го срещна.

(Силк, не позволяй това да ти завърти главата! Признавам, че си много добър, но нали точно затова те наех?)

Радек от Боктор се поразтъпка по снежната улица и остави след себе си доста склучени сделки. Стоял по-отстрани, затова не можах да чуя подробности от разговорите, но останах с твърдото впечатление, че Радек продаде много неща, които всъщност не притежаваше. Той обаче нагло обещаваше доставката им. Представям си колко пари е натрупал само от тези празни обещания. Силк не се свени да мами хората при удобен случай, но въпреки това усилено работеше върху репутацията на Радек.

По едно време той се отправи към квартала, където обикновено отсядаха мургите. Там, в общата стая на един хан, се захвани за работа. След като набързо продаде няколко неща, каквито всъщност не притежаваше, той дискретно започна да разпитва.

На масата му имаше трима мурги с татуирани лица. Той се облегна на мястото си, като лениво си играеше с чашата.

— Ако някой от вас познава човек на име Ашарак, нека му каже, че Радек от Боктор има делово предложение към него — заяви той.

— Защо пък аз да се трепя, та Ашарак да богатее? — възрази единият от мургите.

— Защото Ашарак плаща добри комисионни — отвърна Силк. — Обзалагам се, че ще оцени услугата. Предложението ми е много щедро.

— Щом е толкова добро, мога и аз да се заинтересувам.

— Не искам да те обиждам, Грачик — каза Силк с тънка усмивка, — но нямаш толкова пари. Става дума за стоки, а ти знаеш колко скъпо могат да струват те.

— Какви стоки?

— Предпочитам да кажа това лично на Ашарак. Понякога нещата могат да излязат от контрол, а аз имам силни конкуренти. Ако те разберат, че Радек излиза на пазара, цените ще почнат да се качват. А това няма да е от полза нито за мен, нито за Ашарак.

— Ашарак не е в Тол Ран — каза Грачик. — Преди два дни замина за Тол Борун.

Единият от другите двама мурги сръга приказливеща под масата.

— Е, поне така чух, де — тутакси се поправи Грачик. — Никога не можеш да си сигурен с Ашарак. Той прави сделки из цяла Толнедра.

Досега може да е стигнал и до Тол Хорб.

Беше толкова прозрачен, че чак да го съжалиш. Грачик си позволи да изпусне нещо, което е трябало да пази в тайна.

— Ашарак наистина е много потаен и неуловим — съгласи се Силк. — Вече втори месец се опитвам да го намеря. Предложението ми е много сериозно и най-вероятно той е единственият, който би могъл да си позволи да го приеме. Ако познаваш някой, който може да му предаде съобщението, нека му каже, че до ден-два се връщам в Тол Хонет. Обикновено отсядам в един хан до драснианското посолство. Ако иска да удвои парите си, нека ме потърси. Нямам намерение повече да си губя времето да го търся.

Силк поговори с мургите още половин час и си тръгна. Останах още малко и чух как двамата мурги гълчат своя побратим за дългия му език и достатъчно дълго, за да видя как Грачик с намерение да изкупи вината си праша двама наемници по следите на малкия ми приятел. Вероятно мургите искаха да запазят в тайна местонахождението на Ашарак.

Двамата наемни убийци настигнаха Силк на покритата със сняг странична уличка, но той си даваше ясна сметка, че е следен. Изглеждаше уверен, че може да се справи с подобна ситуация. Затова пък аз не бях много сигурен в способностите му и стоях наблизо, та да му се притеха на помощ, ако се наложи.

Не стана нужда обаче. Не съм виждал друг толкова ловък в ръкопашния бой като Силк. Убийците бяха толнедрански скитници и изобщо не можеха да се мерят с малкия ми приятел. Той се нахвърли върху им, извади един нож от ботуша си, а друг — от колана и унищожи двамата само за няколко мига. После затрупа със сняг телата и продължи по пътя си. Това момче наистина беше добро!

Добрах се до хана ни само няколко минути преди него. Когато дойде, вече седях пред камината.

— Е — попитах го аз, — откри ли нещо?

— Ашарак е в Тол Борун. Информацията със сигурност е вярна, защото мургът, който се изпусна, опита да поправи грешката си като ми прати преследвачи. Това ни стига, за да сме сигурни, нали?

— Вероятно е така. Тогава утре заминаваме за Тол Борун.

— Още сега, Белгарат. Утре заran този бъбрив мург ще установи, че наемните му убийци са се провалили, а аз не искам да се оглеждам

на всяка крачка. Затова да тръгваме колкото се може по-скоро.

Трябаха ни четири дни, за да стигнем Тол Борун, защото Силк настояваше да страним от главния път. Мислех, че познавам всички друмища из Западните кралства, но моят остронос приятел ме преведе по пътеки, за чието съществуване дори не подозирах. Точно преди Ран Борун той слезе от коня и смени дрехите си.

— Нова самоличност — обясни ми. — Ашарак вече сигурно е разбрал, че някакъв на име Радек го търси.

— Сега пък за кого ще се представиш?

— Амбар от Коту. Амбар е по-малко подозрителен от Радек, пък и двамата не се движат в едни и същи среди.

— Колко още такива мистериозни драснианци можеш да извадиш от ръкава си?

— Вече им загубих бройката. Но особено съм привързан към Радек и Амбар. Най-дълго време съм изкарал с тях и ги познавам най-добре. Понякога обаче изтупвам праха и от някой друг, за да поддържам формата.

— Това ли те учиха в академията?

— Понякога ставаше дума и за това, но повечето от нещата ги бях измислил сам още преди да постъпя там. Роден съм за тази работа, Белгарат. А сега ще продължим ли пътя си?

Понеже „Амбар от Коту“ не беше заможен като „Радек от Боктор“, наехме стая в един по-беден квартал на Тол Борун и Силк незабавно излезе на улицата с куп измислени истории, които прикриваха истинската му цел. Върна се късно през нощта, подръпвайки неспокойно острия си нос.

— Нещо не е наред тук, Белгарат — каза той.

— Така ли?

— Убеден ли си, че Ашарак знае за твоето преследване?

— Разбира се. Аз съм като наказание божие и на него му е известно, че ще го гоня, където и да се скрие.

— Тогава защо не се крие? Натъкнах се на него преди около два часа. Вярно е, че съм добър, но не чак толкова.

Изгледах го изпитателно.

— Май ще е добре да отидем и да хвърлим още един поглед на този приятел — казах. — Мисля, че вече те познавам достатъчно, за да

се доверя на инстинкта ти. Щом казваш, че някъде намирисва, по-добре да проверим каква е работата.

Той ми се поклони с изключително изящество.

— Живея, за да ти служа, Древни — каза.

Беше близо полунощ и суров вятър брулеше пустите улици на Тол Борун, когато тръгнахме към южната част на града. Там бяха обичайните свърталища на мургите. Силк ме поведе към един схлупен хан и ние пропълзяхме към мръсния прозорец, направен от евтино стъкло.

— Ето за този ми казаха, че е Ашарак Мурга — прошепна в ухото ми малкият крадец, сочейки към един от посетителите с татуирано лице, който седеше вътре.

Човекът наистина наподобяваше Чамдар, приликата беше невероятна. Но когато за всеки случай внимателно проникнах в съзнанието му, сърцето ми се сви. Мургосът, който седеше вътре, не беше Чамдар. Не издържах и започнах да ругая.

— Какво има? — изшептя Силк.

— Това не е човекът, когото търся.

— Белгарат, в града има хора, които го познават лично и са убедени, че това е Ашарак Мурга.

— Съжалявам, но те грешат. Преследвали сме негов двойник. — Продължих да ругая още известно време. — Най-добре е да се връщаме в Тол Хонет. Искам да разкажа на Копието за това. Човекът, когото всички внимателно следят, не е Чамдар.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Чамдар е гролим. Човекът край масата тук е обикновен мург. Приликата с Ашарак е много голяма, но той не е този, когото търсим.

Мислих за това през цялото време, докато се връщахме към хана, където бяхме отседнали. Поразителното откритие обясняваше много неща. Срам ме е да си призная, но не бях помислял за тях преди. Трябваше да се досетя, че нещо кара Чамдар да стои толкова дълго пред очите ни. Сигурно мозъкът ми съвсем е заспал.

— Какво елиминира тия мург от състезанието? — попита Силк.

— Съзнанието му. Мога да разпозная мислите на Чамдар, когато попадна на тях. Само си загубихме времето в Тол Борун. Искам да тръгнем обратно към Тол Хонет още щом слънцето изгрее.

— Копието много ще се разтревожи от тези новини. Излиза, че е изхабил много време и пари, само за да наблюдава един двойник.

— Вината не е негова. Аз съм по-грешен. Доколкото ми е известно, наоколо бродят още половин дузина имитатори на Ашарак. Чамдар работи за Ктучик, а Ктучик знае как да наподоби чертите на един човек дотолкова, че да ни заблуди.

— А какво прави Чамдар през това време?

— Търси нещо. Аз пък се опитвам да му попречавам.

— Така ли? И какво точно търси?

— Не ти трябва да знаеш, Силк. Когато се върнем в Тол Хонет искам да заминеш за Черек.

— Черек? По това време на годината?!

— Сезонът изобщо няма значение. Нали познаваш Барак?

— Графът на Трелхайм ли? Разбира се. Пихме заедно по време на последната среща на Съвета на алорните. Той е самохвалко, но аз го харесвам.

— Помни какво си казал. Предстои да работите дълго време заедно.

— Откъде знаеш това?

Не успях да се въздържа.

— Имам си свои източници — върнах му неговите камъни по неговата глава. — Искам да отидеш в Трелхайм и да му обясниш положението. Той никога няма да стане добър шпионин, но трябва да знае какво става по света. Едва на деветнайсет е и има нужда от напътствия.

— Най-напред ще трябва да се посъветвам с Копието.

— Не мисли за Копието. Аз ще му кажа това, което трябва да знае. Отсега нататък ще работиш за мен. Искам да се явяваш незабавно, когато те повикам. Когато ти кажа да направиш нещо, ще го правиш. Никакви спорове, никакви въпроси. Това, с което сме се заели, е най-важното нещо в човешката история от разцепването на света насам. А ти си затънал в него чак до върха на острия си нос.

— Добре тогава — каза той, а после ме погледна лукаво. — Най-после дойде времето, а?

— Така е, млади приятелю.

— Ще победим ли?

— Поне ще опитаме.

Когато стигнахме Тол Хонет, Белдин вече ме чакаше в драснианското посолство.

— *Ти какво правиш тук?* — попитах го. Никак не бях очарован от присъствието му.

— Много си кисел — отбеляза брат ми.

— Преди няколко дни ми беше поднесена много неприятна изненада. Кучик е намерил начин да направи така, че обикновени мурги да приличат на Чамдар. Разчитах драснианското разузнаване да го следи вместо мен, но това беше грешка. Изгубили са векове да тичат подир двойниците му.

Белдин подсвирна.

— Това вече не сме очаквали. Казах ти сам да си вършиш работата. Нали си даваш сметка, че с тоя твой мързел си развързал ръцете на Чамдар?

— Не наливай още масло в огъня, Белдин. Провалих се. И това се случва понякога.

— По-добре си вдигай задника и заминавай за Сендария. Поул е сама там, а ти нямаш и най-малка представа къде в действителност е Чамдар.

— Тя къде е?

— Точно за това става дума. То всъщност е и причината да съм тук. Близнаките ме извикаха в Долината и ме пратиха да те открия. Напуснала е къщата си в Ерат миналата седмица.

— И къде е отишла?

— Има едно селце — Горни Грант — на юг от Ерат. Поул е във фермата на един човек на име Фалдор, която е на около десетина левги оттам. Работи в кухнята и бебето е с нея. Най-добре е да отидеш и да я предупредиш, че сте изгубили Чамдар.

— Май си прав — съгласих се мрачно. — Изглежда съм забъркал голяма каша, а?

— Е, не може да се каже, че си се покрил със слава. Водача наистина ли е толкова добър, колкото казва Мрин?

— Почти, но ще трябва още да му позагладя ръбовете.

— Той наясно ли е какво всъщност става?

— Направи няколко сполучливи догадки, които не са много далече от целта.

— И останалите ли са по местата си?

— Още липсва Майката на умиращата раса, но съм сигурен, че и тя ще се покаже, когато стане нужда.

— Оптимизмът не е лошо нещо, Белгарат, но понякога го имаш в излишък.

— В Долината ли се връщаš?

— Не, предпочитам да отида пак в Южен Ктол Мург. Торак може всеки момент да се събуди и някой ще трябва да го наблюдава.

— Добре, аз тръгвам към Сендария.

— Приятно пътуване.

Изтупах от прахоляка скитническия костюм на разказвача на приказки и щом отвориха портите на Тол Хонет следващата утрин, напуснах града. През годините на няколко пъти бях минавал през Горни Гралт и знаех къде точно се намира селцето.

Разбрах, че издирването на Чамдар е било чиста загуба на време, но все пак се разкри уловката, с която той успя да ме подведе няколко пъти. А това не е малко. Въщност не се притеснявах особено, че ми се е измъкнал. Бях сигурен, че все някога ще се покаже и аз ще се разправя с него веднъж завинаги.

Временно оставих тези мисли настрана и поех по императорския път на север, който водеше към Сендария и мястото, наречено фермата на Фалдор.

[1] Силк (англ.) — коприна, копринен. — Б.ред. ↑

ЕПИЛОГ

Капитан Грелдик беше пиян като свиня, когато едноръкият генерал Брендиг и хората му най-после го сгасиха в една кръчма край кейовете на Камаар.

— Здрасти, Брендиг! — поклони се Грелдик. — Хайде идвай, че има много да наваксваш! Изпреварил съм те с няколко дължини.

— Как може най-бързо да изтрезнее? — попита Брендиг набития сержант, който стоеше точно зад него.

— Можем да го хвърлим във водата, сър. Зима е и тя е много студена. Това може и да свърши работа — каза сержантът, но не изглеждаше твърде уверен в резултата.

— Само гледай да не го удавите.

— Ще внимаваме, сър.

Сержантът и неговите четири сендарски войници прекосиха покрития със слама под на кръчмата, сграбчиха Грелдик и го изнесоха навън, без да обръщат внимание на крясьците му. Замъкнаха го до края на кея, завързаха единия му крак с въже и го метнаха в ледената вода.

Щом се появи отново на повърхността и изплю нагълтаната вода, Грелдик започна да сипе проклятия. Но въпреки това Брендиг реши, че още не е достатъчно трезвен.

— Оставете го да поплува още малко — нареди той на сержанта.

— Тъй вярно, сър.

Сержантът, ветеран от Битката при Тул Марду, беше массивен мъж и практичен човек. Видът му говореше ясно, че няма проблем, с който не би могъл да се справи.

Оставиха Грелдик да цапа във водата още няколко минути, а после безцеремонно го измъкнаха оттам.

— Какво правиш, Брендиг?! — едва успя да попита Грелдиг. Устните му бяха посинели, а зъбите му тракаха.

— Опитвам се да привлеча вниманието ти, Грелдик — спокойно отвърна Брендиг. — На сутринта отплаваме към Рива и затова искам да изтрезнееш достатъчно, та да поддържаш правилния курс.

— И защо отиваме в Рива?

— Принц Хетар Алгарски е донесъл преди няколко дни в двореца в Сендар документи, пратени от Благочестивия Белгарат. Ние трябва да ги отнесем на крал Белгарион.

— Не можахте ли да вземете някой кораб от пристанището в Сендар?

— Принц Хетар ми каза, че Белгарат изрично настоявал да те намерим. До края на живота си няма да проумея защо точно така е решил, но явно мисли, че на теб може да се разчита.

Грелдик неудържимо трепереше.

— Вече можем ли да се връщаме вътре? — попита той. — Тази нощ май е по-хладно от друг път. — От брадата му се стичаше вода.

— Добре — съгласи се Брендиг, — но повече няма да пиеш нито капка.

— Склонен си към жестокост, Брендиг — укори го Грелдиг.

— И други са ми го казвали.

Почти цяла нощ събраха моряците на Грелдиг и всички те бяха не по-малко пияни от капитана си преди къпането в морето.

Корабът беше очукан и мръсен, платната му бяха оръфани и целите в кръпки, но генерал Брендиг реши, че е подходящ за целта. Беше черекски боен кораб, но с малки поправки беше пригоден да превозва товари. Брендиг таеше някои подозрения точно откъде и как Грелдик се снабдява с тези товари. Отдавна беше забелязал, че пиратството е като втора природа за череките. Екипажът не беше особено вдъхновен за пътуване сутринта, но успя да преодолее с гребане прибоя, а после опъна платната. Грелдик, със зачервени очи и все още треперещ, стоеше зад румпела. Той успяваше да поддържа курса, макар че плаваха точно към сърцето на морската буря.

Генерал Брендиг беше сендар, затова високо ценеше професионализма. Той бе принуден да признае, че въпреки порочните си навици, капитан Грелдик е може би най-умелият моряк в целия свят. Сендарските морски капитани сигурно не биха си подали носа от пристанището в такова време. Грелдик обаче не обръщаше внимание на природните стихии.

Пътуваха вече три дни, когато на хоризонта се показва Рива. Грелдик гладко направляващ очукания си кораб, докато навлизаше в пристанището. Заповедите, които даваше на екипажа си, бяха казани с

такъв език, че даже професионалният военен Брендиг пребледня. После двамата слязоха на кея и поеха по стръмните стълби. Прекосиха целия град чак до крепостта, където беше домът на риванския крал.

Никой не може да доближи Рива, без да бъде забелязан. Затова въпреки лошото време крал Белгарион и миниатюрната кралица Се'Недра чакаха на покритата площадка пред главната врата.

— Брендиг! — изписка Се'Недра щастливо, втурвайки се напред да прегърне стария си приятел.

— Изглеждате прекрасно, Ваше Височество — отговори той, обгръщайки с единствената си ръка слабичките й рамене.

— Брендиг, не можеш ли поне веднъж да се усмихнеш?

— Аз се усмихвам, Ваше Височество — каза той с каменно лице.

— Здравей, Гарион — обърна се брадатият Грелдик към риванския крал. Капитанът видимо беше най-непринуденият от групата. Той никога не използваше титли, независимо с кого говореше.

— Грелдик — отвърна Гарион, докато разтърсваше ръката му.

— Изглеждаш по-възрастен.

— Надявам се да е така. Ако беше иначе, хората щяха да започнат да подозират нещо. Какво те води насам по това време на годината?

— Брендиг — отговори Грелдик, поглеждайки остро към сендарския генерал. — Той ме изтръгна от една много уютна кръчма в Камаар, хвърли ме във водата край кея, а после настоя да го докарам тук. Брендиг май доста е привикнал да дава заповеди. Ако беше достатъчно възпитан и беше седнал да пием заедно, щях съвсем доброволно да го докарам в Рива, без да се налага да вземам годишната си баня.

— Капитан Грелдиг! — каза остро Се'Недра. — Сега трезвен ли сте?

— До известна степен — отвърна Грелдик като присви рамене.

— Навън е малко бурно, затова трябваше да внимавам какво правя. Виждам, че си понапълняла малко, момиче. Така е доста по-добре. Преди беше много кокалеста.

Кралицата на Рива пламна. Безцеремонният Грелдик винаги я хващаше неподгответена. Свободен като птица, той обикновено казваше, каквото му е на душата, без да се съобразява с властта, богатството или даже с обикновената любезност.

— Какво толкова важно ви накара да прекосите Морето на бурите в тази ужасна зима, генерале? — попита Гарион сендарския офицер.

— Принц Хетар е донесъл пакет с документи в двореца в Сендар, Ваше Величество — отговори Брендиг. — Пратени са от Благочестивия Белгарат и ни беше наредено да ти ги предадем незабавно. Към тях има и няколко писма.

— Е, най-сетне — възклика Се'Недра. — Мислех, че на стария приятел ще му трябва цяла вечност да ги завърши. Вече една година се труди над тях.

— Наистина ли е толкова важно, Ваше Величество? — обърна се Брендиг към Гарион.

— Това е историческа книга, генерале — отвърна Гарион.

— Историческа книга? — Брендиг изглеждаше слизан.

— Тя има огромно значение за семейството ни. По някаква причина жена ми е особено заинтересувана от нея. Тя е от Толнедра, естествено, а вие знаете какви са толнедранците. Но заповядайте вътре, да не стоим тук на това време.

— Кажи ми, Гарион — каза Грелдик, докато пресичаха площадката пред главната порта на риванска Цитадела, — дали може да ти се намери нещо за пиене, скрито в някой ъгъл?

Белгарион от Рива, Пратеника на боговете и Повелителя на западния свят, прочете последната страница от историята на своя дядо със страхопочитание и дълбоко учудване, защото цялата му представа за света вече беше променена. Толкова неща се бяха случили, а той дори не подозираше за тях. Значението на събитията, които бяха преминали незабелязано край него, сега изведнъж се открояваше ясно пред очите му. Той си спомни многото разговори с дядо си, по време на които двамата обсъждаха „възможното“ и „невъзможното“. Сега истинското съдържание на тези уж случайни разговори проблесна пред него. Белгарат беше способен да грабне света в едната си ръка и да го разтърси из основи, но преди всичко той беше учител.

Гарион бе принуден с покруса да признае, че не е бил добър ученик. Белгарат дълго и търпеливо му беше обяснявал какво точно се случва, а той дори не бе схванал важността на всичко това.

— Май ще е най-добре да обърна повече внимание на своите учебници — промърмори той на себе си, гледайки към лавиците, отрупани с книги и свитъци, които бяха разположени по цялата дължина на тесния му кабинет. — Освен това сигурно ще ми трябва по-обширна стая — добави той. Младежът изведнък си спомни за кулата на Белгарат и тя му се видя толкова подходяща, че представата за нея изведнък го изпълни с копнеж. Имаше нужда от усамотено място, където да се задълбочи в току-що наученото. В западната част на Цитаделата имаше една неизползвана кула. Там беше студено и имаше постоянно течение, но нямаше да отнеме много време, за да бъде пригодена за живееене. Трябваше само малко хоросан за запълване на дупките в стените, свистно стъкло за прозорците и поправка на камината.

После той въздъхна внезапно. Това щеше да си остане само мечта. Той имаше жена и семейство, а и кралство, което да управлява. Научните занимания бяха невъзможни за него, не можеше да се потопи в тях като първите ученици на Алдур. При това Гарион трябваше да признае, че не е учен от тяхното ниво. Но ако имаше малко време, няколко века например...

Тази мисъл го завладя напълно. Трудът, който току-що прочете, пренебрегваше времето. За Белгарат Магьосника вековете не бяха нещо повече от годините за обикновения човек. Той беше отделил четиридесет и пет години да изследва тревата, а само боговете знаят колко време му е трябало да прозре причината за създаването на планините. Гарион си даде сметка, че той не знае дори какви въпроси да задава, какво пък остава за начина, по който да открие отговорите. Но знаеше поне първия въпрос: „Защо?“

Тогава погледът му попадна на писмото от неговия дядо. То беше кратко.

„Гарион — прочете той, — вече държиш резултата на този нелеп проект, от който двамата с Дюрник бяхте толкова запалени. При теб е началото и средата. Но ти вече знаеш края, ако изобщо нещо подобно може да има край. Някой ден, когато ти остане време, намини да поговорим за

това. А сега аз отново ще се върна към моите бележки за планините.

Белгарат“

Гарион подскочи стреснато, когато вратата в кабинета му внезапно се отвори.

— Още ли не си свършил? — попита Се'Недра. Макар да бяха женени от доста време, Гарион все още леко се стряскаше от това колко къльощава беше жена му в действителност. Когато не я беше виждал повече от няколко часа, тя сякаш порастваше в неговата представа. Вярно, тялото ѝ беше съвършено изваяно, но бе много, много малка. Само огнената ѝ коса я правеше по-забележима.

— Да, скъпа — каза той, подавайки ѝ последните глави, които тя жадно грабна.

— Най-после!

— Трябва да се научиш на търпение, Се'Недра.

— Гарион, вече два пъти бях бременна. Известно ми е всичко за търпението. А сега стой тихо и ме остави на мира — тя си придърпа един стол близо до масата и започна да чете. Се'Недра беше получила най-доброто образование, което можеше да ѝ предложи Толнедранската империя, но мъжът ѝ все се изненадваше колко бързо може да прочете някой текст. Трябваше ѝ не повече от четвърт час, за да стигне до последния лист.

— Това не е завършено! Той още не е написал края!

— Не мисля, че историята е свършила, скъпа — каза Гарион. — Ние всички знаем какво стана във фермата на Фалдор, затова дядо е решил, че няма смисъл да се връща отново към тези събития. — Той замислено се облегна на стола си. — Толкова неща са се случили, без някой от нас да си е давал сметка какво всъщност става. Дядо дори не живее в един и същи свят с нас. Споменал го е на няколко места. Ще ми се да имах достатъчно време, за да отида в Мал Зет и да поговоря с Цирадис. Някъде съществува друг свят, за който ние не знаем нищо.

— Разбира се, че има, глупче! Недей да досаждаш на Цирадис! Говори с Ерионд. Той всъщност знае всичко.

Това насочи мислите на риванския крал в съвсем друга посока. Се'Недра беше права! Ерионд беше в дъното на всичко, което те

правеха. Торак и Зандрамас са били грешки. Ерионд беше истината. Битката между двете Необходимости имаше толкова просто обяснение! Торак е бил резултат от допусната грешка. Ерионд беше поправката на тази грешка. Се'Недра вероятно инстинктивно беше прозряла това. Пратеника на божовете обаче го беше проспал.

— Понякога си толкова умна, че чак ме плашиш — каза той на жена си с далечна отсянка на злоба.

— Така е — дръзко отговори тя. — Знам това, но ти все още ме обичаш, нали? — И тя му се усмихна с онази обаятелна усмивка, която винаги караше коленете му да омекват.

— Разбира се — отвърна той, опитвайки се да изглежда корав и царствен. — Какво казва дядо в писмото, което ти е изпратил?

— Мислех, че са пълни глупости, докато не прочетох края му. Тогава разбрах накъде клони. Ето виж — и тя му подаде свит на руло лист хартия.

„Да, Се'Недра — започваше то. — Зная, че историята не е завършена. Всички вие се обединихте и ме принудихте да направя това. Сега имате резултата, който желаете. Аз съм дотук. Нямам желание да продължавам по-нататък. Ако искаш продължение, върви да тормозиш Поулгара. Желая ти целия късмет на света, за да докараш докрай този малък проект. Не очаквай вече помощ от мен. Достатъчно възрастен съм, за да си дам сметка кога е време да се оттегля.

Белгарат“

— Май трябва да започвам да събирам багажа — каза Се'Недра, когато съпругът ѝ прочете писмото.

— Да събиращ багажа? Къде отиваш?

— В къщата на леля Поул, разбира се.

— Изглежда не разбирам нещо, Се'Недра. Това не е толкова спешно, нали? Наистина ли трябва да се втурваш към Долината точно посред зима?

— Искам да чуя останалата част от историята, Гарион. Не ме интересува особено как се е пропил Белгарат след смъртта на

съпругата си, искам да науча за Поулгара. Твоят непочтен дядо е пропуснал *тази* част от историята — тя тупна твърде пренебрежително с ръка ръкописа на Белгарат. — Това е само половината от всичко. Искам да чуя и версията на Поулгара. Ще я получа, дори да се наложи насила да я изтръгна от нея.

— Ние имаме задължения тук, Се'Недра, а леля Поулгара е заета с децата си. Тя няма време да разказва своя живот само за твоето удоволствие.

— Това е много неприятно, нали? Грелдик още ли е трезвен?

— Съмнявам се. Знаеш какъв е Грелдик, когато докопа портвайн. Не можем ли да обсъдим решението ти?

— Не. Върви да намериш Грелдик и започвай да го отрезвяваш. Аз отивам да събирам багажа. Имам намерение да замина с утринния прилив.

Гарион въздъхна.

— Да, скъпа — рече той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.